

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Mayıs-7 Haziran '95, Sayı:23, Fiyatı:20 000 TL

Kayıplara, İnfazlara, Devlet Terörüne Karşı,

Emekçiler Görev Başına!

- Emekçi halkın karşısına çıkmaya cesaret edemeyen korkak katiller sürüsü, Hasan Ocak şahsında bir kez daha emekçi halka kinlerini kustular.
- Gözaltında kaybetmelere, faşist katliamlara, siyasi cinayetlere karşı mücadele sermaye devletinin yıkılması mücadelesi için birer kaldıraca dönüştürülmelidir.

Faşist diktatörlük bir devrimciyi daha işkenceyle, aşağılık yöntemlerle katletti. Devrimci Hasan Ocak, Gazi direnişi sonrası gözaltına alınmıştı. Ama diktatörlüğün zindanlarından o da önceki yüzlerce devrimci ve yurtsever gibi sağ çıkamadı. Halkın karşısına çıkmaya cesaret edemeyen korkak katiller sürüsü, onun şahsında bir kez daha emekçi halka kinlerini kustular. Aynı günlerde gözaltına alınan Sakine Dönmez'den ise hala haber yok. Ocak ayında alınan devrimci sağlık emekçisi Ayşenur Şimşek'in işkence yapılmış ve kurşunlanmış cesedi Kırıkkale yakınlarında bulundu. Faşist sermaye devletinin bu aşağılık yöntemle katlettiği devrimciler, yurtseverler binlere ulaştı. Özellikle Kürdistan'da, gözaltında ve pusuda öldürülen yurtseverlerin ise haddi hesabı yok.

Dünyadaki diğer ülkelere baktığımızda, bu tablonun hiç de istisna olmadığını, tersine ezen ve ezilenler arasındaki sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ölçüsünde em-

Kızıl Bayrak

Burjuva siyasetinde it dalaşı

Bir süredir burjuva politikanın ana gündemini, tecrübeli ve tescilli bir sermaye politikacısı olan bugünün Cumhurbaşkanı Demirel'in ardı ardına gerçekleştirdiği "şaşırtıcı" çıkışlar oluşturmaktadır. Sermaye devletinin cumhurbaşkanı Demirel önce Türk devletine Sevr'in dayatıldığını açıkladı. Ardından terörle mücadele yasasının 8. maddesinin değiştirilmesi tartışmalarına olumsuz bir tutum aldığı belirten açıklamalarda bulundu. Eğer karşılığı, "ülkenin ve devletin bütünlüğünden taviz vermek olacaksa, Gümrük Birliği'ne girmenin doğru ol-

Devamı 3. Sayfada...

Devamı 3. Sayfada...

Şimdi, İşçi Sınıfını Sermaye Devletine Bağlamaya Çalışan "İP"i Kesme Zamanıdır

Burjuvazinin işçi sınıfı içine saldırdığı Truva atı, ajan İP/Aydınlık çetesi bir kez daha '80 öncesi çizgisini koruduğunu sergileyerek kendini kitlelerin gözünde teşhir etti. '80'lerde esen rüzgarlara kapılarak bir "imaj" değişikliğine giden, sözde bir "muhasabeyle" eski çizgisini terkettiği izlenimi vermeye çalışan bu ajan çetesinde değişen bir şey olmadığı, yapılanın gerçekten de sadece bir "imaj" değiştirme çabası olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Hesaplar (burjuvazinin hesapları diye okuyun) bu çete vasıtasıyla, yükselen Kürt hareketi ve işçi hareketinde mümkün olan azami gediği açmak, mümkün olan en fazla sayıda öncü işçiyi ve ulusal harekete sempati duyan kitleleri düzen sınırlarına çekmek üzerine yapılmıştı.

'80 öncesi Rus "sosyal-emperyalizmine" karşı Amerikan emperyalizmini tercih eden, kendi çizgisi dışındaki tüm sol-içi gruplarla kanlı-bıçaklı duruma gelmekle kalmayıp, onları düzene sayfa sayfa "halk düşmanlarını teşhir" kampanyalarıyla jurnalleyen, böylelikle hem devletle işbirliği içerisinde, hem de fiili olarak eli bir çok devrimcinin kanına bulaşan İP/Aydınlık çetesi elbette ki bu rol için biçilmiş kaftandı. Ancak bu rolü oynayabilmesi için kısıtlı bir süre de olsa görüntüyü "kurtarması" gerekiyordu.

Gereken yapıldı. "Muhasabe"nin ardından Kürt ulusal hareketine "göz kırıldı", seçimlerde işbirliği önerildi, devletin Kürdistan'daki terörist konumu (ama işgalci konumunu değil) teşhir bile edildi. İşçi sınıfının önünde esasen barikat olan, ancak mücadelenin o günkü aşamasında, devrimcilerin sınıf hareketine müdahalesinin sınırlılığı koşullarında, lokomotifmiş görüntüsü veren işbirlikçi-reformist sendika ağalarından ve ara kademe sendika bürokratlarından birinci sınıf "devrimci işçi önderleri" yaratıldı.

Türkiye devrimci siyasetinde boy gösteren, mücadele eden hareketlerin henüz çok da güçlü olmadığı bir ortamda, haftalık dergi gibi bir aracı kullanarak sürdürülen bu faaliyet ile, Aydınlik çetesi, eski ajan/provokatör klik TiKP'den gelen yol arkadaşları dışında, yeni yetişen kuşaktan gelen ve hem tarih bilincinden yoksun hem de zihni reformizmle malul, sosyalist eğilimli gençlerin ve eski kuşaktan olup Aydınlik çetesinin gerçekten değiştiğine "inanana" ve aslen düzenle pek de uzlaşmaz çelişkileri kalmamış bir "yorgunlar" topluluğunun ilgisine mazhar oldu.

Rüzgar dönünce çetenin gerçek yüzü ortaya çıkmakta gecikmedi. Önce Kürt ulusal hareketinden kendine pek fazla kadro devşiremeyeceğini ya da sandığı gibi bu hareketten bedavaya "devrimci" payesi alamayacağını anladı bu çete. Dolayısıyla yavaş yavaş "Federatif çözüm"den "referandum"a oradan da "misak-ı milli" ideolojisine bir dönüş yaptı. Bu arada, önceden devletin terör aygıtına yönelmiş olan oklar PKK ve onun nezdinde Kürt ulusal hareketine döndü. Gelinen en son çizgide artık "PKK, Sevr'in hizmetindeki bir milliyetçi terörist örgüt"tür ve karşısında Kurtuluş Savaşı'nın savunucusu, milli kahraman İP durmaktadır.

İşçi hareketi konusunda ise, doğruyu söylemek gerekirse, belirgin bir tutarlı çizgileri oldu. Hala en asalak, en kokuşmuş sendika ağaları ve bürokratları işçi önderi diye lanse edip durmaktadırlar.

Devlete bakışında da somut değişimler oldu çetenin. Önceleri yapılan kısmi de olsa, bir bütün olarak devletin teşhiriye, artık Eylül öncesinde olduğu gibi biri Amerikancı, biri millici iki kutbu devletin her yerinde arayıp buluyor(ıcat ediyor diye okuyunuz). Tüm bu bağıntılar içinde, artık, lafızda bile olsa bir dönem benimsenmiş görünen sosyalizm(-kapitalizm karşıtlığı), yerini, ortada "üç dünya" kalmasa da üç dünyacı görüşlerle beslenen sahte bir bağımsızlıkçı ve mandacı karşıtlığına bırakmıştır.

Artık "devleti millileştirmenin", devleti yıkmak isteyenlerle devleti emperyalizmle entegrasyonu daha mükemmel kılmak için değiştirmek isteyenleri aynı kefeye koymanın vaktidir. Artık 1 Mayıs'a Türk bayraklarıyla çıkmanın ve burjuva gazetecileri mandacı ve bağımsızlıkçı diye ayırarak (bu arada mesela Hıncal Uluç gibi derin "politik" kişilikleri

millicilerin safına koyarak) bağımsızlıkçıların safında yer almanın, emperyalizmin hizmetindeki faşist ordunun generalleri içinden bağımsızlıkçı unsurlar keşfetmenin zamanıdır.

Bunları yapan ihanetçiliğin elleri ve dilleri, burjuva devletin göz boyası bayramlarından birini de kutsayıp kutlamaya da vardı nihayet: 19 Mayıs'ı iki yıldır ve hem de "Şimdi Samsun'a çıkma zamanıdır!" diyerek kutluyorlar.

19 Mayıs 1919, Türk burjuvazisinin, bir halk hareketi ve emperyalist paylaşımına karşı çete isyanları olarak başlayan Anadolu bağımsızlık hareketini rotasından çıkartma hareketinde bir mihenk taşıdır. Anadolu'da M. Kemal vasıtasıyla egemenliği zamanla eline alan burjuvazi, bağımlı gelişiminin doğası gereği, kendi lehine olan kısmi bazı kısıtlamalar ve millileştirmeler varlığında, emperyalist burjuvazinin varlığına dokunmamıştır. En önemli sektörler yabancı tekelinde kalmış, bunlardan bir kısmı ancak yıllar sonra o da bedelini ödeyerek ulusallaştırılmış, Osmanlı monarşisinin yaptığı dış borçların tamamı yeni kurulan TC tarafından kabul edilmiştir. Zaten burjuvazi, emperyalistlerle pazarlığa oturamayacak kadar güçsüzdü ve sırtını emperyalistlerin icazetine dayamak zorundaydı. Kemal'in Samsun'a "çıkışı" işte ancak bu kadarıyla bir "bağımsızlığı" temsil etmektedir ve özünde bağımsızlığın değil yeni başlamış bir bağımsızlık hareketini emperyalizme bağlamanın sembolüdür.

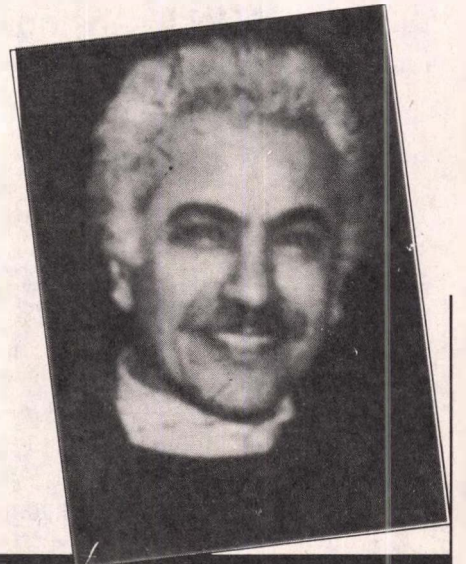
İşte Aydınlik çetesi 19 Mayıs'ı değerlendirirken burjuvazi ile aynılaşarak bu günün bir bağımsızlık sembolü olduğunu iddia etmekte, ve emperyalizme karşı yeniden Samsun'a çıkma ruhunu kuşanmak gerektiğini iddia etmektedir. Bunun arka planında yükselen işçi hareketinin yönünü saptırma ve arkasından

hançerleme hedefi ile faşist harekete taş çıkaracak bir şovenizm yatmaktadır.

Gazi direnişi ile birlikte Türkiye yeni bir sürecin içine girmiştir. Eylül'den bu yana egemen sınıflar kendilerini hiç bu kadar güçsüz, ezilenler ise kendilerini hiç bu denli muktedir görmemişlerdi. İşte ajan İP/Aydınlık bağımsızlık kavramına vurguyu (nedense?) bu dönem aniden artırmaktadır. Bu şiarla yığınlara burjuvazinin denetimine girmeyi önermektedir.

"Emperyalizmin provokasyonlarına gelmeyin; burjuvazinin denetimine girin. Devletin saldırılarına karşı yine burjuva devletten medet umun. Devletle barışık yaşayın; devletin içindeki bağımsızlık karşıtı karanlık odaklara (!) karşı çıkın. Sınıf düşmanınızın sizi kırıp geçirmesine göz yumun, çünkü işçi ve emekçilerin Türkiye burjuvazisi ile birleşerek ortak düşmana, emperyalizme karşı savaşması gereklidir. vs..." Ne demagoji?... Sanki Türkiye kapitalizmi dünya emperyalizminin dolaysız bir parçası değilmiş gibi. Meselenin diğer yönüne yukarıda değindiğimiz kadarı bile bu çetenin şovenizmde ne denli ileri gidebildiklerini göstermeye yeter. Artık onlar, tek yanlı düşünmekten dumura uğrayan satılmış beyinleri iki çizgiden başka bir şey göremediği için Sevr'e karşı Lozan'ı savunmaktadırlar. Kürt ulusunun ayağında pranga olan, Türk halkının evlatlarını, Kürt, Ermeni, Rum kardeşlerini boğazlayarak yaşamaya zorlayan Lozan'ı.

Ama şu ayrıkları kısalmıştır. Kendi gazetelerinde "Milyonlar Türk bayrakları ile yürüdü; bağımsızlık sloganları atıldı" dedikleri 1 Mayıs'ın bir özgüllüğü; geçmiş 1 Mayıs'ların tersine Türk bayraklarının alana, Yol-İş korteji dışında sadece, kortejin en arkasında katılabilen bu ajan/provokatör çete tarafından sokulmuş olmasındır. Bu ajan/provokatör çete polisler dışında istiklal marşı okuyan tek "politik" grup olma "onuru"na da sahip olmuştur.

Kayıplara, infazlara, devlet terörüne karşı,

Emekçiler Görev Başına!

Baş Sayfadan Devam...

peryalistlerin ve faşist diktatörlüklerin bu kirli yöntemlere sıkça başvurduklarını, halk hareketlerini bastırmada temel bir yöntem olarak kullandıklarını görürüz. Bolivya'dan Arjantin'e, Filipinler'den Endonezya'ya, İspanya'dan Fransa'ya, İngiltere'den ABD'ye, Türkiye'den İran'a kadar emperyalist ya da bağımlı tüm sermaye diktatörlükleri işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini boğmada bu aşağılık yöntemleri kullanmaktan

çekinmemişlerdir. Arjantin'de 1976-83 arasında 34 000 devrimci ve ilerici katledildi. El Salvador'da '80'li yıllarda onbinlerce kişi ölüm mangaları tarafından kaçırıldı ve yok edildi. İspanya'da Bask halkının kurtuluşu için mücadele eden ETA'nın bir çok lider ve militanları Fransa emperyalizminin de yardımcılarıyla İspanya tarafından suikastlerde öldürüldüler. Aynı yöntem, yıllarca, İngiliz emperyalizmi tarafından Kuzey İrlanda halkının özgürlüğü için mücadele eden İRA militanlarına karşı da uygulandı. Daha geçenlerde Bolivya'da patlak veren genel grev ve militan mücadele karşısında diktatörlük olağanüstü hal ilan edip paramiliter güçlerini devreye sokarak denetim kurmaya çalıştı. Esasen bu yöntem çok yeni de değildir. Almanya'da faşizmin hüküm sürdüğü '30'lu yıllarda milyonlarca işçinin desteğine sahip Almanya Komünist Partisi'nin yüzlerce yöneticisi, militanı, işçi önderi ve sendikacı faşist katillerin kurdukları pusularda katledilmişlerdi.

Türkiye'deki tabloya da baktığımızda yöntemlerin ve hedef alınanların aynı olduğunu görüyoruz. Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyen aydınlar, eğitim ve sağlık emekçileri, sendikacılar, politikacılar, işçiler ve tüm yurtseverler, sömürgeci Türk devletinin hedefleri arasındadır. Bunlardan yüzlercesi özel tim, siyasi polis ve korucu hainler tarafından gözaltına alınıp yok edilmiş ya da hizbul-kontra ve itirafçı çeteleri tarafından sokak ortasında kurşuna dizilmişlerdir. Kürdistan'da bugün devletin yok etme faaliyetinin hedefi oldukça geniştir. Bu da özgürlük mücadelesinin bugün ulaştığı bo-

yutla ilgilidir.

Türkiye'nin metropollerinde ise kaybetme ve faili meçhul cinayet yöntemleri şimdilik işçi sınıfı ve emekçi halka karşı bir öncüsüzleştirme politikasının parçası olarak uygulanmaktadır. Sermaye devleti terörünü sınıf mücadelesini yönetme potansiyeli gösteren devrimci ve komünist kadrolar ve militanlara yönelmiş durumdadır. Böylece en aktif unsurlarını yok ederek sınıf mücadelesinin kolunu kanadını kırmayı ve devrimci örgütler üzerinde bir baskı yaratarak onları geriletmeyi, kitle üzerinde de bir baskı yaratmayı amaçlamaktadır. Fakat bugün için, faşist diktatörlüğün hedefleri arasında işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu için mücadele eden devrimcilerin bulunması ve sermaye devletiyle büyük boyutlu ve kesin bir hesaplaşma yaşamamış olan işçi sınıfının geniş kesimlerinin böyle katliamlara maruz kalmamış olması bizi yanıltmamalıdır. Krizi derinleşen sermaye devletinin sömürüyü yoğunlaştırma politikaları sınıfın ve emekçi kitlelerin giderek daha geniş kesimlerini mücadele sahnesine çektiği ve hak kayıplarına, ücretli köleliğe karşı mücadele kaçınılmaz bir şekilde militanlaşım sistemi tehdit eder hale geldiğinde, bugün için tek tek devrimcilere yönelen yoketme terörü sınıfın daha geniş kesimlerini hedef alacaktır. Nitekim bunun daha şimdiden pek çok belirtisi vardır. Sınıfın militan bir tarzda yürütülen mevzi direnişleri resmi ve sivil faşist çetelerin saldırılarına maruz kalmakta, hatta bu direnişlerin öncüleri olan işçiler silahlı saldırılara uğramaktadırlar. Ne var ki, krizin yükü altında

bunalan işçi sınıfı ve emekçiler, ister öncüye, ister kitlelere yönelsin, devlet terörüyle sindirilemeyeceğini, saldırıya saldırıyla yanıt verme potansiyeline sahip olduğunu göstermeye başlamıştır. Bu yeni dönem Gazi direnişiyi açılmış, 1 Mayıs ve Nuretepe'yle de süregelen göstermiştir. Devrimci hareketlere gelince, bugüne dek katliamlara karşı mücadele, birleşik bir direniş hattına dönüştürülebilmiştir. Bu son olayda diktatörlük su-

çüstü yakalanmış ve Hasan Ocak'ın cesedini açığa çıkarmak zorunda kalmıştır. Tüm bunlar, etkili, sürekli ve birleşik bir mücadele yürütüldüğünde faşist sermaye devletine geri adım atırmanın mümkün olduğunu göstermektedir.

Bununla birlikte gerek devrimcilere, gerekse militan işçi direnişlerine yönelik bu terör, ancak sınıfın geniş kesimlerinin mücadeleye seferber edilmesiyle önlenebilir. İşçi sınıfı bugün esas olarak devrimcilere ve öncü işçilere yönelen devlet terörüne karşı mücadeleyi, birincisi teröre maruz kalanlar sınıf mücadelesinin birleşenlerinden olduğu için, ikincisi buna karşı mücadele edilmediğinde, giderek sınıfın daha geniş kesimlerine yöneleceği için, hedefleri arasına almalıdır. Çünkü devlet terörü ancak, işçi sınıfı ve emekçiler, hayatlarını sömürücülere karşı mücadeleye adayan bu değerli evlatlarına sahip çıktığında, yok etme terörüne karşı, devlet terörünün son bulması, faşist odakların dağıtılması, cinayetlerin sorumlularının yargılanması talepleriyle militan bir mücadele yürüttüğünde geriletebilecektir.

Fakat sermaye sınıfının egemenliği sürdükçe, öncülere, sınıfa, emekçi halka yönelen devlet terörü ortadan kalkmaz. O ancak; sermaye sınıfının egemenliği, ücretli kölelik düzenine karşı mücadelede kendisini yetiştiren sınıf tarafından yıkıldığında son bulacaktır. Bu nedenle gözaltında kaybetmelere, faşist katliamlara, siyasi cinayetlere karşı mücadele sermaye devletinin yıkılması için birer kaldıraca dönüştürülmelidir.

Kızıl Bayrak

Burjuva siyasetinde it dalaşı

Baş Sayfadan Devam...

mayacağı"nı belirtti. Demirel tarafından ardı ardına yapılan bu açıklamalar, DYP-SHP koalisyon hükümetinin politikalarıyla görünürde tam bir çelişki oluşturmaktaydı. Burjuva medyanın ifadesiyle devletin tepesinde bir "çatlak" oluşmuştu.

Burjuva medyanın yorumuna göre, Demirel meclis başkanı Cindoruk'la bir olup, kendi denetimlerinden tümüyle çıkmış olan Çiller'i hizaya sokmak istiyorlardı. Dahası Demirel-Cindoruk ekibi bu uğurda değil koalisyonun sona ermesini, Avrupa ile bütünleşmeyi dahi boşa çıkarmayı göze alabilirlerdi. Sorun kamuoyuna bu biçimde ve ağırlıkla kişisel bir çelişme, çatışma görünümünü altında takdim edildi.

Oysa açtı ki sermaye devletinin cumhurbaşkanlığı makamından ardı ardına yükselen bu açıklamalar, yalnızca basit bir kişisel çekişmenin ve ihtirasın ürünü olamazlardı. Arkasında muhakkak ki çok daha önemli ve temel nedenler bulunmaktaydı.

Demirel'in açıklamalarında ifadesini bulan kişisel sorunlar değil, tersine sermaye düzeninin yakın geleceği ile ilgili temel önemdeki sorunlardı. Sermaye düzeni, iktisadi-siyasi kriz içinde debelenirken, bu çukurdan kısa sürede çıkılabileceğine dair herhangi bir ciddi emare de ortada gözüküyorken, kendi düzeni açısından çok ciddi bir tehdit haline gelmiş Kürt halkının haklı ulusal mücadelesiyle boğuşmak sorunuyla da yüzyüzyeydi.

Kürt ulusal hareketini geriletmek amacıyla ve milyarlarca lira harcanarak gerçekleştirilmiş Güney Kürdistan işgali de düzen açısından her cephede tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Sömürgeci sermaye devleti baskı ve zulüm politikasına ek olarak, Güney Kürdistan'a yönelik seferleriyle Kürt halkının mücadelesine ciddi herhangi bir darbe vurmaya başaramadı. Başaramadığı

gibi bir de kendi elleriyle sorunun iyiden iyiye uluslararasılaşmasına da yarımcı olmuş oldu.

Emperyalist dünyanın ise Kürt sorununa ilişkin politikası başından itibaren açıktı. Emperyalist çıkarların odaklaştığı bir bölgede ayrık otu misali yeşermiş olan devrimci Kürt hareketinin bastırılması konusunda emperyalistler de sömürgeci devletle aynı ortak amacı paylaşıyorlar. Ama farklılık şuradadır ki, emperyalist dünya bunun yalnızca sopa ve şiddet politikasıyla başarılamayacağını düşünüyor, sürekli olarak sömürgeci devlete, sopa politikasını havuç politikasıyla birleştirmesi doğrultusunda telkinlerde bulunuyor. Görülen o ki, fiyaskoyla sonuçlanan Güney Kürdistan işgalinin ardından ve tam da Türk burjuvazisinin gümrük birliği üyeliğine kabul için emperyalist dünyanın kapılarını açtığı bir dönemde, uluslararası emperyalizmin sömürgeci devlete bu yönlü telkinleri bir baskı boyutuna ulaşacak düzeyde artmış bulunmakta. Demirel'in "bize Sevr'i dayatıyorlar", "8. maddenin kalkması terörle mücadeleyi aksatır mı? Bunu askerlere sormam lazım!", "gümrük birliğine girmezse Türkiye batmaz." vb. açıklamaları yukarıda ifade edilen gelişmelerin dolaysız bir ürünüdür. Çiller-Demirel ya da hükümet-cumhurbaşkanı çatışması olarak yansıyan ise Türk burjuvazisinin geleneksel imha politikası üzerindeki uzlaşmasında çatlakların ortaya çıktığına dair ilk önemli işaretlerdir. Görünen o ki sermaye devleti Kürt ulusal hareketi karşısında ciddi bir geri adım atmanın eşğine oldukça yaklaşmış bulunmaktadır. Bu gelişmelerin Kürt ulusal hareketi bakımından ne yönde sonuçlar doğuracağını ise ülkedeki genel devrimci mücadelenin ne yönde seyredeceğine dolaysız bağlantılı olarak önümüzdeki süreç açıklığa kavuşturacaktır.

İşçi sınıfı, devlet terörüne karşı mücadelesinde yerini almalıdır!

Hasan Ocak'ın kaybedilmesi de katledilmesi de terörist devletin işine yaramayacak...

Gazi Ruhu Ocak'ın Cenaze Töreninde

Gazi Direnişinden sonra polis tarafından gözaltına alınan Hasan Ocak'ın ölüsü ortaya çıkarıldı. Hasan, terörist devletin yükselen toplumsal muhalefeti bastırmak ve devrimcilere, devrimci dostlarına ve giderek her türlü muhalefet odağına gözdağı vermek için katledilen ilk devrimci değil, sermaye iktidarı yıkılmadıkça son da olmayacak.

Latin Amerika ülkelerinin terör timleri tarafından kullanılan "kaybetme" yöntemi; '80 darbesiyle, ülkemizde de açık bir saldırı silahına dönüştürüldü. Özellikle Kürt ulusal hareketine karşı Kürdistan'da bu güne kadar düzenli ve sürekli bir şekilde kullanılageldi. Bir yandan köy ve mezra yakmalar, toplu göç ettirmeler ve katliamlarla özgürlük mücadelesinin soluğunu kesme, bunu başaramadığı oranda da Kürt ulusunu topyekün ortadan kaldırma hedefiyle yoğunlaşan devlet terörü, diğer yandan da fail-i "meçhul" cinayetlerle, tek tek devrimci ve yurtseverleri hedefliyordu.

Sermaye devletin katilleri (polisi, kontr-gerillası, MİT'i, JİTEM'i vb...) bir yandan sistemli olarak hedef aldıkları devrimcileri kaçırmak için "kaybederken" (katlederken okuyun), diğer yandan da günlük terörlerinde biraz ileri gittikleri için ölen ya da işkence sırasında "ellerinde kalan" devrimcileri "bizde yok!" diyerek kaybetme taktiğini uyguluyorlar.

Yargısız infazlara, sokak cinayetlerine, işkenceyle katletmelere ek olarak "kaybetme"lerle insanları şindirebileceklerini düşünüyorlar. Öldüğünde bir mezarı bile bulunmaktan, yalnızlıktan, unutulup gitmekten korkmanın kaybetme yöntemini etkili bir hale getirdiğine inanıyorlar. Aldıkları devrimcileri "sana şehit olma şansı bile tanımayacağız" diyerek tehdit ediyorlar.

İşte Gazi direnişçisi Hasan Ocak'ın bulunması ile ilgili kampanya ve cesedi ortaya

çıkıktan sonra düzenlenen devrimci cenaze töreni, insanlık düşmanlarına bu cepheden açık bir yanıt oldu. Binler Hasan'ı sahiplenerek terörist cumhuriyete gereken yanıtı verdiler. Devrim şehidi Hasan Ocak'ı yine kaybedilerek katledilen Ayşenur Simşek ve daha yüzlerce kayıp devrimci ile birlikte ismi kimsenin hafızasından çıkmayacak şekilde tarihe kazıdılar. Gazi mahallesi, evlatlarına yeniden kucak açtı ve düşmana inat yine militan, devrimci bir ruh doldurdu, bu direniş mahallesinin sokaklarını.

Sermaye devletin bir oldu bittiye getirme çabalarına rağmen, Hasan Ocak'ın cenazesinin devletin elinden alındığını, ailesi ve yoldaşlarının isteği ile Gazi Mahallesi'nde diğer Gazi şehitlerinin yanına gömüleceğini haber alanlar akın akın Gazi'ye geldiler.

Yaklaşık on bin kişinin katıldığı cenazede; Gazi, 1 Mayıs, Nurtepe, Okmeydanı, İkitelli, Avcılar gibi işçi-emekçi semtlerinden emekçiler, devrimciler, devrimci sosyalist basın, çeşitli demokratik kitle örgütleri kortejler halinde Cemevinin önünden Gazi Mezarlığı'na kadar yürüdüler. "Hasan Ocak Ölümüdür!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Katil Devlet, Katil Polis", "Yaşasın Gazi Direnişimizi!" sloganlarının yoğun olarak atıldığı yürüyüşe, sermayenin kolluk güçleri yaklaşamadı bile. Gazi'nin çevresine binlerce polis yığılmasına rağmen devlet, devrimcilerle emekçi halkın bir kez daha buluşmasını engelleyemedi.

Hasan Ocak'ın Katili Sermaye Devletidir, Hesabını Soracağız! Ya Kapitalist Barbarlık, Ya Sosyalizm!

adamış komünistleri, devrimcileri imha politikasını hunharca yürütür. Yargısız infazlar, faili "meçhul" cinayetler, gözaltında kaybetmeler giderek temel politika haline gelir. Bunda öncelikle amaçlanan şey, sınıf mücadelesini öncüsüzleştirilmez. Mücadele geliştikçe ve kızıştıktıkça başta öncülerini hedef alan terör, sınıfın genel kitlesine yönelir. Devrimciler askeri uçaklardan Atlas Okyanusuna atılır, Santiago'nun duvar diplerinde kurşuna

Kriz dönemlerinde Türkiye'de yapılan bir karşılaştırma vardır. Bu, Latin Amerika ülkelerine benzemekonusundadır. Bu karşılaştırmanın bir yönü ekonomik göstergeler ise, diğer ve daha önemli bir yönü bu ülkelerdeki faşist

diktatörlüklerin kendi halklarına yönelik katliamcı yüzleridir. Karşılaştırmanın nedeni ise, bu ülkelerin baskı ve sömürüye karşı yükselen toplumsal muhalefetin kanla bastırılması, emekçi halka ve devrimcilere yönelik katliamlar ile sınırsız bir kapitalist, emperyalist sömürüyle karakterize olmalarıdır. Bu açıdan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının yaşamı yalnız Latin Amerika'nın değil, dünyanın emperyalizme bağımlı tüm ülke halklarının yaşamıyla aynıdır. Çünkü bu ülkelerde sömürü katmerlidir; kendi kapitalist sınıflarının yanı sıra emperyalist sömürü de sefaletlerini koyulaştırır. Kapitalist sistemin nispi zayıflığı, yapısal bozuklukları krizlerin daha yıkıcı ve uzun sürmesine neden olur. Sermaye sınıfının işçi sınıfına ve emekçilere saldırısı da ölçüde şiddetli olur. Bu ortamda toplumsal sınıflar arasındaki çelişkiler keskinleşir, sınıf mücadelesi kızışır ve sert biçimlere bürünür. İşte bu ülkelerdeki hakim sınıf iktidarlarının emekçi halka ve onun savaşçılara karşı yürüttüğü kirli savaş ve yok etme politikası böyle bir toplumsal zeminden kaynaklanır.

Fakat ezilenlere ve öncülerine yönelik katliamlara sadece geri ve bağımlı ülkelerde rastlanmaz. Bu konuda emperyalist devletlerin sicili de oldukça kabarıktır. İngiliz emperyalizminin suç dosyasında Kuzey İrlanda halkına ve onun ulusal öncüsü İRA'ya karşı yürüttüğü kirli savaş yazılıdır. Alman emperyalizmi Baader Meinhoff ve Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) militanlarını cezaevinde katletmekten çekinmemiştir. ABD emperyalizmi San Francisco'da zenci emekçilerin isyanını katliamla cevaplandırmıştır. Bunlar yakın dönemden örneklerdir. Gerçekte batılı kapitalist ülkelerin tüm tarihi, kendi halklarına karşı kapitalist sömürünün dayatılması temelinde hep kitlesel kıyımlar ve katliamlar tarihidir.

Faşist sermaye devleti sınıfın ve emekçilerin öne çıkan temsilcilerini, kendilerini sınıfın kurtuluşu davasına

dizilirler. Adapazarı yolunda infaz edilir, Beyoğlu Karakolu'nun 5. katından itilirler. Hasanpaşa'da, Bağcılar'da, Dikmen'de, Batıkent'te ev baskınlarında katledilirler. Dahası faşizm, 1 Mayıs 1977'de, Maraş'ta, Sivas'ta, Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçilere karşı kitlesel katliamlara girişir. Tüm bunlar toplumsal mücadelenin bastırılması da sermaye devletin bilinçli olarak uyguladığı yöntemlerdir.

Türksermaye devleti Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini de, 70 yıldır katliamcı politikaları sayesinde sürdürdürebilmektedir Bugün sömürgeci devlet, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırabilmek için kitlesel kıyımları, faili "meçhul" cinayetleri, kaybetmeleri tüm çıplaklığıyla uygulamaktadır.

Türksermaye devleti kuruluşundan beri bu suçlarla malüldür. Birinci meclis döneminde muhalif grubun milletvekilinin öldürülmesinden TKP'nin önder kadrosu 15 komünistin (Mustafa Suphi ve yoldaşlarının) Karadeniz'de boğdurulmasına, ilerici yazar Sabahattin Ali'nin katline kadar bir dizi faili "meçhul" cinayet bu pislik devletin suçlar hanesinde yazılıdır.

Günümüzde ise Türk sermaye devleti, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, krizin derinleşmesi ve Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin çıkmaza girmesine paralel olarak bu yöntemlere daha sık ve yaygın başvurmaktadır. Faşist sermaye devletin bizzat bu işler için örgütlediği katliam çeteleri vardır. Bir yandan sivil faşist çeteleri bu işte tepe tepe kullanır. Öte yandan siyasi polis, özel tim, koruculuk, itirafçı grupları gibi silahlı çeteler ve bu çeteleri yönlendiren MİT, JİTEM gibi istihbarat örgütlerini devreye sokar. Bu katliam şebekeleri gerek sınıf hareketine ve devrimcilere karşı, gerekse Kürt özgürlük mücadelesine karşı yürütülen kirli savaşın başta gelen aktörleridirler. Özellikle Kürdistan topraklarında dizginsiz bir terörün uygulayıcısıdır. Öyle ki, Kürdistan'da olsun, Türkiye'nin büyük kentlerinde olsun tüm bu cinayet ve katliamların sorumlularının devletin bu tür örgütleri olduğu emekçi halkın bilincinde yer etmeye başlamıştır.

Katledilenlerin cenazeleri devletin hedef alındığı kitlesel protesto gösterilerine dönüşmüş, cinayet ve katli-

amlara karşı eylemler giderek yaygınlık kazanmaya ve sermaye devletini sıkıştırmaya başlamıştır. Öte yandan bu katliam şebekeleri asıl işlerinin yanısıra, bölgelerinde uyuşturucu ve silah kaçakçılığının yürütücüsü oldular. Birbiri peşisıra ortaya çıkan olaylar, JİTEM'in korucu ve itirafçı pisliklerinin yalnızca bir katiller sürüsü değil, fakat aynı zamanda silah ve uyuşturucu kaçakçısı sefiller olduğunu da gösterdi. Ayrıca devletin sürekli ilişkisini inkar ettiği Hizbullah adlı kontra çetesinin devlete ilişkisi de bir çok olayda açığa çıktı. Ama bu şebekeler aynı zamanda devletin örgütleriydi ve pisliklerinin her ortaya çıkışı sermaye devletinin çirkin yüzünü deşifre ediyordu. İşte böyle bir ortamda, meclisin Faali Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu bir rapor hazırlayarak sözde, duruma müdahale etti. Bu müdahalenin özü kesinlikle devletin aşırılıklarından arınarak "demokratikleşme"sini sağlamak değildir. Müdahalenin gerçek nedenlerini şöyle sıralayabiliriz:

- * Sermaye devletinin terör politikasını yürütmekle görevli örgütleri kaçınılmaz olarak süreç içinde teşhir olmuşlardır. Bu politikanın teşhir olmuş şebekelerle yürütülmesi çoğu zaman bir güçlük arzeder.
 - * Terör şebekeleri zamanla asli işleri olan katliamcılığın yanısıra başka kirli işlere de bulaşmışlar ve bu nedenle aralarında doğan çıkar çekişmeleri hem asli işlerin yürütülmesinde bir zaafa yol açmış, hem de teşhir olmalarını hızlandırmıştır.
 - * Terör şebekeleri arasındaki eşgüdüm zayıflığı ve çok başlılık, katliamcılık konusunda bile sistemli bir faaliyeti zaafa uğratmakta, örneğin rapora göre, "polis özel timinin jandarına bölgesinde operasyon yapması engellenmekte"dir. Ayrıca istihbarat alanında da çok başlılık bir zaaf noktası olmaktadır.
 - * Asimilasyonun sosyal boyutu -örneğin din vb.- yeterli görülmemektedir.
- İşte komisyon raporu bu nedenlerden dolayı sermaye devletinin zaafa uğrayan ve teşhir olan terör politikasının yeni bir yapılanmayla sistemli ve koordineli yürütülmesi gerektiğini belirtmektedir. Örneğin, raporun önerileri arasında jandarma teşkilatının kaldırılarak yerine özel kuvvetlerin konulması, JİTEM'in kaldırılarak istihbarat teşkilatının tek elden MİT'le yürütülmesi ve istihbarata yeterli miktarda örtülü ödenek verilmesi, Olağanüstü Hal'in kaldırılması, koruculuk ve itirafçılığın kullanılmasına son verilmesi, polis özel timlerinin yeniden organize edilmesi, bölgeye yeterli

miktarda yetenekli imamların atanması vardır. Tüm bu öneriler, raporla amaçlanan şeyin, terör ve katliam politikasının daha sistemli ve teşhir olmuş birimlerinden ayıklanarak yürütülmesinin sağlanması olduğunu göstermektedir.

Tabi ki bu temel amaçla yazılmış olan rapor devletin mevcut terör şebekelerinin bazı suçlarını da afişe etmekten kaçınmazdı. Bunların silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yaptığı resmen kabul edildi. Hizbi-kontra çetesinin askeri birliklerin koruyuculuğu altında cinayet işleyip eğitim yaptığı yazıldı. İtirafçıların faili "meçhul" cinayetlerde kullanıldığı belirtildi vb. Burdaki amaç, yeniden yapılanmaya zemin hazırlamak ve bu kirli işlerin sorumluluğunu devlet içindeki bazı odakların ve yöneticilerin üzerine atarak devleti aklamaktır.

Gerçekte sermaye devleti her konuda kendisini tahkim ediyor. Baskı mekanizmasının aksayan yanlarını onarmaya çalışıyor. Sermaye sınıfı sınıf bilinciyle davranıyor. Peki ya işçi sınıfı? Türkiye işçi sınıfının önünde sermaye devletinin kendisine, emekçilere, öncülerine ve Kürt halkına yönelik yok etme politikasına karşı mücadele etmek görevi durmaktadır. Sermaye devletinin her terörist uygulaması Türkiye işçi sınıfının mevcut ve gelecekteki mücadelesini önlemeye, onu komünist öncülerinden mahrum etmeye, emekçi kitleler ve özgürlük mücadelesi veren Kürt halkı gibi müttefiklerinden ayırmaya yöneliktir. Bu nedenle işçi sınıfı toplumsal kurtuluş mücadelesinde sermayenin bu taktiklerini boşa çıkarmak zorundadır. Yargısız infaz, faili "meçhul" cinayet ve gözaltında kaybetmelere karşı toplumda mevcut eylemlere omuz vermeli, dahası bunların içinde yer almalı, bu mücadelelerin de başını çekmelidir. Sermayenin bu saldırısı ancak işçi sınıfı ve emek cephesinden verilecek militan bir mücadeleyle püskürtülebilir.

İşçi sınıfı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmalı, devletin mevcut katliam politikalarına ve katliamcı çetelerine karşı mücadele etmelidir. Olağanüstü Hal'in kaldırılmasını, özel tim, korucu itirafçı çeteleri, JİTEM, MİT gibi katliamcı örgütlerin dağıtılmasını, kirli savaş suçlarının yargılanmasını savunmalıdır. Bu konudaki mücadelesiyle Kürt emekçi halkına güven vermelidir.

Devrimci proletarya, faşist sömürgeci sermaye devletinin terör politikasına karşı politik mücadele alanına çıkmadan ücretli kölelik zincirinin bir halkasını 'dahi gevşetemez. Misyonu bu zinciri parçalamak olan proletarya bu görev için komünistlerle birleşmek, komünistler ise bu tarihsel birleşme için öne çıkmak zorundadır.

Basına ve Kamuoyuna;

(...) Gazi ve Ümraniye olaylarında halkın üzerine ateş açarak 20'nin üzerinde insanımızın ölmesine, 200'den fazla kişinin de yaralanmasına neden olan güvenlik güçleri ve yöneticileri hakkında çeşitli suç duyuruları hiç bir biçimde dikkate alınmamıştır.

Gözaltında kayıplar Ayşenur Şimşek ve Hasan Ocak'ın da katledilmesiyle İnsan Hakları Bakanı, devlet adına halktan özür dilemiş ve 295 kişinin Adli Tıp raporlarında aynı yöntemlerle usulsüz olarak, kimsesizler mezarlıklarına defnedildiğini açıklamıştır. Buna rağmen hala gazetelerde gözaltında kaybedilmek istenen insanların isimlerine rastlanılmaktadır.

Özde Erzurum cezaevinde, genel olarak da bütün cezaevlerinde insan onuruna ve haysiyetine yakışmayan baskılar ve saldırılar her geçen gün artarak devam etmektedir.

Bu bağlamda, Erzurum ve diğer cezaevlerindeki yaşama hakkına yönelik saldırılar son bulsun, gözaltı kayıpları, sokak ve ev infazları, Sivas, Gazi ve Ümraniye katliamlarının sorumluları cezalandırılsın, topluma unutturulmasın istiyoruz.

Bizler PSA Kültür Dernekleri olarak İstanbul'daki 15 şubemizle birlikte bütün bu gidişata dur demek için, meşru hakkımızı kullanarak 29/05/1995 pazartesi gününden itibaren süresiz olarak açlık grevine gitme kararı aldık. Demokratik kitle örgütlerini ve kamuoyunu eylemimize destek vermeye çağırıyoruz.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Merkez, Eyüp, Esenler, Avcılar, Bağcılar, Kağıthane, Sarıyer, Kadıköy, Pendik, Maltepe, Sultanbeyli, Kartal, Ümraniye, Gazi Osman Paşa ve Yeni Bosna Şubeleri.

Erzurum Zindanlarında Direniş Sürüyor; Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!

Tarihi; baskılar, şiddet ve zulümler tarihi olan Türk devleti, işlediği insanlık suçları zincirine her geçen gün akıllamaz iğrençlik ve vahşette yeni halkalar ekliyor.

Genelde geniş halk yığınları üzerinde hayatın her alanında sürekli uygulanan devlet terörünün dozu, özellikle toplumsal muhalefetin yükseldiği, kitle hareketliliğinin yoğunlaştığı, işçi-emekçi öncü kuşağında devrimcileşme potansiyelinin arttığı dönemlerde fütursuzca artırılıyor.

Böyle dönemlerde sermaye diktatörlüğünün devlet aygıtları (siz terör aygıtları olarak okuyun) tüm kurum ve kuruluşlarının seferberliğiyle sonsuz bir yetki ve hareket serbestisiyle donatılır. Geçerli olan tek şey azınlık sınıf egemenliğini tehdit eden her şeyi bertaraf ederek sınıf tahakkümünü yoğunlaştırmak daha fazla kâr, daha yoğun sömürü çarklarını işletilebilir.

Toplu katliamlar, sokak infazları, kaybetmeler, köy yakmalar, zorunlu göç, sistematik işkenceler, yoğun bir yozlaştırma saldırısı egemenlerin kârdığı iğrenç harcın sadece ana malzemeleridir.

Bu ana malzemelerin içinde zindanlar ve oradaki uygulamalar, düzen için özel bir öneme sahiptir. Zira zindanlarda sınıflar mücadelesi en dolaysız biçimde cereyan eder. İlişki ve çatışmalar örtük değil, açık ve yalın biçimdedir.

Zindanlarda 12 Eylül ile yeni boyutlara varan vahşet ortamı, devrimci, sosyalist ve yurtsever siyasi tutsakların yiğit ve onurlu direnişleriyle sürekli yenilgiye uğramasına rağmen, saldırı biçimlerini çeşitlendirerek ve özellikle Kürdistan'da yoğunluğundan bir nebze olsun bir şey kaybetmeyerek devam etmektedir. 12 Eylül'ün Diyarbakır, Mamak ve Metris cehennemleri bugün yine tekrarlanmaktadır. Hitler faşizminin temerküz kamplarını gölgede bırakan uygulamalar hakimdir buralarda.

Kürdistan'da yenilgi batağına saplanan sömürgeci sermaye devleti, Kürt emekçi yığınlarını öncüsüzleştirebilmek için hiç bir insanlık suçundan geri durmuyor. Her geçen gün şiddet dozajını artırarak, kamuoyunu yanıltmak için koltuk değneği burjuva medyanın da etkin desteği ile özel yöntemler geliştiriyor.

Erzurum Cezaevi'nde Ağustos '94'ten beri sürekli ve artan yoğunlukta gerçekleştirilen iğrenç saldırılar, halihazırda yetersiz olsa da, ancak bugün kamuoyuna dönüştürülebilmiş durumda. 3 Ekim'de Diyarbakır zindanlarında gerçekleştirilen saldırı ve sonrasında gelişen zorunlu sevk özellikle Kürdistan'da devam eden sürekli işkenceler, hak gaspları, ajanlaştırma ve rehabilitasyon uygulamalarına karşı devrimciler ve yurtseverler en onurlu bir biçimde karşı koyarak düzeni her defasında dize getiriyorlar. Bununla birlikte, bu direnişler mevzi direnişler olarak sürdüğü, saldırılara karşı dışarıdan kitle eylemlilikleri ile birleşerek topyekün karşı saldırılarla cevap verilemediği ölçüde, kazanımlar sınırlı olacaktır. Düşman sürekli olarak saldırı mevzilerini değiştirmekte yıpratma, yıldırma ve rehabilitasyon saldırı biçimlerini sürekli olarak genişletmektedir.

Bugün Erzurum temerküz kampında Kürdistan ve tüm zindanlardaki faşist, insanlık dışı uygulamaların karşısında durmak, öfkeyi bunun sorumlusu sermaye düzenine yönelterek, karşı saldırıya geçmek her şeyden önce bir insanlık görevidir.

Tutsak yakınları hareketini yönlendirmek, işçi-emekçi yığınlarına bu vahşet ortamını yansıtabilmek ve topyekün mücadelenin bir kaldıracına dönüştürmek için bugün komünistler özel bir sorumluluk ve görev ile karşı karşıyadır.

Bir yandan demokratik kitle hareketinin içinde en etkin biçimde yer almak, onu yönlendirmek ve yönetmek, öte yandan sınıf mücadelesinin bir bileşeni haline getirerek sınıfı politik eylemliliklere yönlendirmek, bu görev ve sorumlulukların ana hatlarıdır.

"Devlet Terörüne Son!", "Faşist Uygulamalara Son!", "Zindanlar Boşalsın! Savaş Tutsaklarına Özgürlük!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganlarını yükseltelim.

Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!

Kahrolsun Kapitalizm! Yaşasın Sosyalizm!

Vahşete Karşı Açlık Grevleri

Sermayenin, dünya çapında yaşadığı son kriz, Türkiye cephesinde bir kat daha derin yaşanmakta. Her iktisadi kriz siyasi bir krize yol açmakla birlikte, Türkiye'de bu, Kürt ulusal hareketinin de zorlamasıyla had boyutlara ulaşmış bulunuyor.

Kuzey Kürdistan'da neredeyse bir tek silahlı güçleri kalacak kadar tasfiye edilen TC, metropoller başta olmak üzere, Türkiye cephesinde de giderek daha fazla yönetemez hale geliyor. Hem sömürgeci savaşta kullanılan kirli yöntemlerin her gün daha çok günyüzüne çıkarılması, hem de krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçi tabakalara yüklemek için yoğunlaştırılan saldırılar, sermaye devletinin maskesini düşürmüş, altından emek düşmanı, insanlık düşmanı vahşi yüzü sırtıma başlamıştır.

Şimdi artık, giderek daha geniş kesimler sermaye devletinin insanlık suçlarına karşı çıkıyor. "Eşkiya, terörist, bölücü" demagojileri eskisi kadar tutmuyor. Hasan Ocak'ın katledilmesi, binlerce işçi-emekçi ve devrimci

tarafından lanetleniyor. Emekçi kitleleri terörize edip sindirmeye yönelik provokasyonlar tutmuyor, hatta Gazi'deki gibi terş tepiyor, Nurtepe'deki gibi öleniyor.

Giderek daha geniş kesimlerin devlet terörüne karşı çıkmaya başlamasının en son örneğini Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri verdi. İstanbul'da faaliyet gösteren 15 dernek şubesi, 29 Mayıs 1995 günü, "Erzurum ve diğer cezaevlerindeki yaşama hakkına yönelik saldırıların son bulması, gözaltı kayıpları, sokak ve ev infazları, Sivas, Gazi ve Ümraniye katliamlarının sorumlularının cezalandırılması" için süresiz açlık grevi başlattı.

Sermaye devletinin yönetememe krizini daha da derinleştirmek için daha geniş kitlelerin mücadeleye çekilmesi gerektiği açıktır. Sermaye yönetemez duruma gelmiştir. İşçi sınıfı ve emekçilerin tepkilerini de "yönetilmek istememe"ye dönüştürmek, örgütlemek ve iktidara yürütmekse, işçi sınıfı devrimcilerinin önünde bir görev olarak durmaya devam etmektedir.

1... 2... 3... daha fazla Gazi... Gazi'nin ateşi Nurtepe'de Parladı

Bu Ateşi Körükle!

"Son iki günün militan kitle gösterileri, sokak çatışmaları ve barikat direnişleri bilançosu, 12 Eylül Türkiye'sinde yeni bir durumdur. 12-13 Mart direnişi kitle hareketinde bir sıçramanın ifadesidir ve dolayısıyla yeni bir dönemin başlangıcıdır." (Ekim, sayı:117, 15 Mart 1995, Başyazı)

Gazi direnişi üzerine yapılan bu değerlendirmenin ardından daha iki ay geçmeden Nurtepe direnişi yaşandı. Nurtepe, kuşkusuz sözü edilen "yeni dönem"i niteleyen tek belirti değildi. Gazi'nin izleri, 1 Mayıs'tan Hasan Ocak cenazesine kadar bir dizi gelişmede ve oldukça belirgin bir biçimde gözlemlenebiliyordu. Ne var ki Nurtepe direnişi, faşist saldırı karşısında anında gösterilen tepki ve yakılan barikat ateşleriyle, adeta, Gazi'nin kısa bir tekrarı olmuştur. Olayların, dolayısıyla direnişin Gazi boyutlarına neden ulaşmadığı konusunda, bu kez, burjuva basın bile akıllıbaşında yorumlar yapabilmıştır. Devrimcilere karşı başvurdukları karalamalar ve klasik "halkımız oyuna gelmedi" gibi nakaratlar dışarıda tutulursa, özellikle "polisins ders aldığı" konusundaki haber ve yorumlar oldukça gerçekçidir. Polisin gerçekten de "ders"ini aldığı, Gazi'den bu yana hemen her ciddi toplumsal olayda olduğu gibi, Nurtepe direnişinde de görüldü. Polis artık toplumsal hareketler karşısında oldukça temkinli davranıyor. Nurtepe direnişi sırasında da, Emniyet müdür yardımcısının taşla yaralandığı Okmeydanı dışında, hareket halindeki kitlelerden uzak durmayı tercih etti. Burada polisi tutan, karşısında kaç kişilik kitlenin bulunduğu değil, her an patlamaya hazır bir bombayla karşı karşıya olduğunun bilincinde olmasıdır. Sıkacağı tek kurşunla Nurtepe'de ve diğer işçi-emekçi semtlerinde kaç bin kişiyi sokağa dökmeceğinin hesabını kendisinin bile yapamamasıdır.

Kuşkusuz polis, ders almakta da, toplumsal olaylar karşısında nasıl davranacağı konusunda

karar vermekte de bağımsız davranan, özerk bir kurum değildir. Asıl "ders"ini alan sermaye sınıfıdır. Nurtepe'de "soğukkanlı" davranan da polis teşkilatı şahsında, sermayenin kendisidir. Sermaye devleti, Gazi'de uygulamaya çalıştığı yöntemle toplumu teröze etmenin, sindirmenin artık olanaklı olmadığını görmüştür. Şimdi uygulamaya çalıştığı, "bükemediğin eli öp" cinsinden, papazlık yöntemleriyle olayları yatıştırmaya çalışmaktadır. Nurtepe direnişi, bunun tipik bir örneği olmuştur. Polis barikatlardan uzak tutulmuş, onun yerine derhal olay yerine gönderilen aşağılık sosyal demokratlar, binbir yalanla, "hak ve mezhep eşitliği" demagojisiyle ve direnişçilere taleplerinin derhal yerine getirileceği sözünü vererek barikat ateşlerini söndürmeye çalışmışlardır. Ama, çirkin demagojiler bir yana, talepler kabul edilmiş, (gözetilindikilerin salınması, faşist saldırganların tutuklanması, polisin çekilmesi) yani Nurtepe'de direnen halk, istekleri yerine getirilmeden barikat ateşlerini söndürmemiş, barikat başını terk etmemiştir.

Nurtepe henüz ikincidir ama, burjuva basın "barikatın moda olduğu"ndan dem vurabilmektedir. Uzun yılların yönetim deneyimine sahip burjuva sınıfı ve onun devleti, elbette Gazi'nin sınıf mücadelesinde yeni ve farklı bir süreci başlattığının farkındadır. Barikatların militan kitle mücadelelerinde bir sıçramanın ifadesi olduğunu ve artık sınıf mücadelesini eski "denge"lerine kavuşturmanın zorluğunun farkındadır.

Bu gerçekler, devrimciler tarafından bilince çıkarılabildiği taktirde, yeni dönemin ihtiyaçlarına hızla cevap vermek kolaylaşacaktır. Nurtepe direnişi,

devrimcilerin ve emekçi gençlerin, barikat ateşini zamanında tutuşturma konusunda hiç de atıl davranmadığını göstermiştir. Bu, sermaye devletini emekçi mahalleleri ve emekçi kitleler karşısında daha dikkatli olmaya sevkedecektir. Şimdiden sevkettiği de.

Ne var ki, sınıf mücadelesinin ihtiyacı bu kadarla bitmiyor. Sermayenin saldırısının hedef tahtası ücretli-emekçiler sınıfıdır. Mücadelenin odağına da giderek fabrikalar, işletmeler oturmalıdır. Görev, barikat ateşini buralara taşımaktır. Her grev, her direniş yerine Gazi'nin barikatlarında kazanılan militan kitle ruhunu taşıyabildiğimiz zaman bu savaşı kazanmak için önemli bir adım atmış olacağız. Gazi'de, Nurtepe'de parlayan barikat alevlerini fabrikalarda körüklemek, öncü işçilerin ve sosyalistlerin önünde bir görev olarak durmaya devam ediyor.

Nurtepe, Cumartesi, Saat 20-23.00 arası,

Faşist köpekler, Nurtepe'de Alevi kahvehanelerinin ve lokantalarının önünde önce bozkurt işaretleri yapıyorlar. Bunun üzerine oradaki Alevi ve devrimci gençler faşistleri taşlarla cevaplıyor. Köpekler yakındaki bir okula doğru koşarak uzaklaşıyorlar.

Daha sonra oradaki bir arabanın bagajından pompalı tüfeklerini alarak tekrar geri dönüyorlar. Havaya ateş açıyorlar. Faşistlerden biri tüfeğini insanlara doğru çevirip nişan alıyor.

Yanıdakiler ateş açmasını engelliyorlar. Bu sırada emekçi gençlerin iyice artan öfkesi ve militan kararlılıkları faşistleri oradan kaçırıyor. Nurtepe'de devrimciler ve emekçiler hemen barikatlarını kurdular. Öfke ve yürek, taş olup düşmanın üzerine yağıyor. Kısa bir çatışma yaşanıyor. Çatışma sırasında 40-50 kadar direnişçi gözetilince alınıyor.

Olayları duyan ve bir süredir (Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerindeki direnişlerde ve Hasan Ocak'ın katledilmesi üzerine) tepkileri yoğunlaşan Okmeydanı, Kağıthane, Alibeyköy, İkitelli, Bağcılar, Sarıyer ve Gazi Mahalleleri halkı sokaklara dökülüyor. Yürüyüş kolları oluşturuluyor. Nurtepe'ye ulaşmak için yola çıkılıyor. Ancak polis bir çok yerde bu yürüyüşleri engelliyor. Okmeydanı'nda halk ve polis arasında çıkan çatışmada bir gösterici ve iki polis yaralanıyor.

Saat 24.30 civarı...

Barikatların arkasında ayrı bir dünya var. Daha barikatların içine girer girmez devrimin havasını solumaya başlıyoruz. İçimizi büyük bir coşku kaplıyor. Gerçekten özgür olduğumuzu hissediyoruz. Barikatların önünde Ateşler yanıyor. Ateşler etrafında gençler devrimci türküler söyleyip halaylar çekiyorlar. Gazi'nin ruhunu burada yaşıyoruz. Bir direniş komitesi kurulmuş. Çeşitli taleplerimiz var. Olayı başlatan faşistlerin teşhiri, polisin geri çekilmesi,

gözetimdeki bırakılması gibi. Düzen bu kez temkinli davranıyor. Üniformalı cellatları yerine takım elbiseli papazlarını gönderiyor barikatların önüne. Bakanlar ve milletvekilleri ile görüşmeler yürütülüyor. Burjuva basını barikalardan içeri almıyor. Sermaye medyasına karşı gözle görülür bir kin var. Zaman zaman taşla kovalamaya varacak derece artan bu kin, burjuva medyanın barikalardan uzakta beklemesi için yeterli oluyor. Ancak direnişçiler çağırınca yaklaşabiliyorlar. Devrimci sosyalist basına Gazi'de olduğu gibi ise büyük bir güven ve sahiplenme var.

büyük barikatın hemen yanındaki ağaçlardan birine asılmış. Ayrıca duvarlarda da komünistlerin yazılmaları var. Bunları görmek bize büyük bir coşku ve itilim veriyor.

Barikalarda, saat 3.00 gibi bir faşist yakalanıp teşhir ediliyor. İsminin Ferhat Zengin olduğu söylenen bu it, I.Ü Merkez kampüste faşist örgütlenmeden sorumlu. Onu tanıyıp, teşhis eden devrimciler var. Nurtepe'ye Hürriyet muhabiri olarak geldiğini söylüyor. Gerçekten de üzerinde Hürriyet'e ait muhabir kartı var.

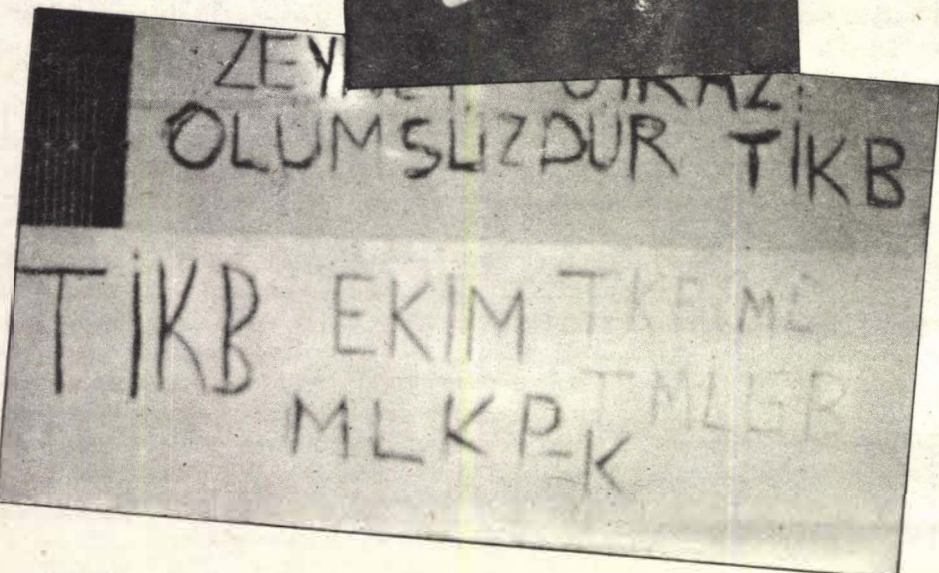
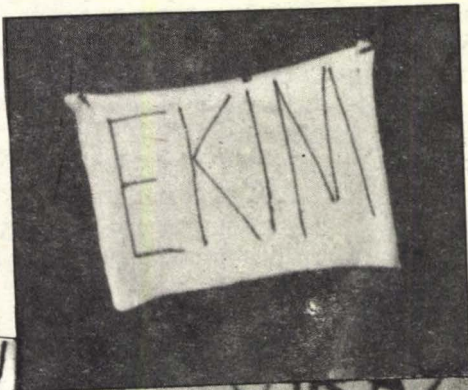
Saat 4.30'da istekler kabul ediliyor. Polis geri çekiliyor. Bunun üzerine komite sabah tekrar toplanmak üzere dağılma kararını açıklıyor. Dışarıdan destek için gelen insanları Nurtepe halkı evlerine alıyor. Barikatlar saat 5.00'e doğru tamamen boşalmış durumda.

Yaşlı bir kadınla sohbet ediyoruz; Nurtepe'nin aşağı tarafındaki gecekonduarda yaşayanların duyarsızlığından yakınıyor. Yıllar boyunca gecekondu için devletle çatışan bu insanların, şimdi sessiz kaldıklarını ve direnişe ilgi göstermediklerini söylüyor. Hatta içlerinden bazılarının ülkücü mafya ve devletle işbirliği yaptığından bahsediyor. Başka bir anayla söyleşiyoruz; 70 yaşlarında olan bu kadın, devrimcilere yardım etmek için kendisini feda edebilecek bir insan. 12 Eylül öncesinde ve sonrasında devrimcilerle ilişkilerini korumuş ve yardımcı olmuş bir direnişçi. Gazi direnişine de katılmış. Şimdi de Nurtepe'de bizimle beraber barikat başında. Hasan Ocak ile ilgili kampanyada da çalışmış. Faşistlere ve devlete karşı sonsuz bir öfkesi var.

Burjuva medya saldırıyı başlatan itlerin siyasi yönlerinin olmadığı yalanını yayıyor. Olay bir mahalle kavgası havasında haber yapıyor. Devrimciler yine provokatör ilan edilerek, direniş karartılmaya çalışılıyor. "Sağduyulu halk" ve sadece görevini yapan "sağduyulu polis" tablosu çiziliyor. Ancak, bu oyunlar da tutmadı, tutmayacak. Sermaye devletin ve onun eli kanlı itlerinin iğrenç yüzü emekçi kitleler gözünde iyice teşhir olmuş durumda. Bu tür imaj tazeleme manevraları hiç bir işe yaramayacak. Sermaye devletin ve onun tüm kurumlarının çabalarına rağmen; Nurtepe halkı ve devrimciler bir kez daha devleti dize getirmenin gururunu yaşıyorlar. Direniş gecesi barikalarda gur seslerimizle yankılanan sloganlarımız, şimdi yüreğimizde yankılanıyor.

**Gazinin Ateşi Nurtepe'de Yanıyor!
Yaşasın Nurtepe Direnişimiz!**

Direnişte DHKP-C, TKP-(ML)/TIKKO, TIKB, MLKP-K, DSIH gibi bazı hareket ve grupların belli bir kitleselliği var. Tüm duvarlar yazılmalarla dolu. Orada kısıtlı imkanlarla hazırlandığı belli olan pankartlar açılmış. Komünistler de kısıtlı imkanlarla bir pankart hazırlamışlar. Beyaz, bir bez üzerine, iki taraflı EKİM yazan bu pankart.

POLİSAN'da Mücadelenin Ateşi, Korku Duvarlarını Yıktı!

Polisan grevinde çatışmalı bir gün yaşandı. Grev kırıcıları taşıyan servis araçlarının camları tuzla buz edildi. Jandarmayla göğüs göğüse gelindi. Fabrika çevresindeki gecekonduarda yaşayan işçi aileleri dayanışmaya çağırıldı, çatışmaya katıldı.

Çatışmanın Polisan işçisinde yarattığı coşku, servis araçlarındaki hasarla ölçülemeyecek kadar büyük. Zaten Polisan işçisinin de ne servislerdeki, ne de kendilerindeki hasarla pek ilgilendiği yok. Çünkü grev kırıcıları da onları taşıyan servisler de bahaneydi. Mücadeleyi tıkayan, kör bir burgacın pençesinde çevirip duran asıl engel işçileri esir alan kendi yasalca-barışçı zihniyetleriydi. Ekonomist-sendikalist kuşatmanın zincirleriydi. İşte Polisan işçisinin servis araçlarını taşlarken, parçalamaya başladığı asıl bu zincirlerdir.

Sınıf mücadelesinde bu kuşatmayı yarmaya yönelik her çıkış, zincirin bir halkasını parçalayarak ilerliyor. Polisan işçisinin atağı da zincirin iki temel halkasında ciddi hasara yol açtı.

Birincisi haklılık-yasalık halkasıdır: İşin yasalık yönünün, Polisan'da oldukça uzun bir tarihi var. Polisan kapitalistin her yasadışı saldırısına, işçiler, yasalara başvurarak yanıt verdiler. Çoğunun tarihini bile unuttukları, yılan hikayesine dönmüş bir sürü davadan halen sürenler var. Bu davalar dönemi Polisan işçisine yasalarla ilgili iki temel kuralı çoktan öğretmiş bulunuyor:

1. Yasaların hiç bir önemi yoktur. Kapitalizmin bu vahşi ormanında tek yasa "güç"tür.
2. Yasalar işlediği zaman da, sadece kapitalistlerden yana işler. Haklılık olgusu da, yasalıkla içiçe bir sorun. Polisan işçisinin uzun yıllar yaşadığı "Biz haklıyız. Haksız olan ve yasaları çiğneyen patrondur." mantığıyla yürütülen bir yasal-barışçıl mücadelenin kısır döngüsüdür.

Oysa bugün önemli olanın haklılık değil, güçlülük olduğunu biliyorlar. Bunu da bizzat kendi kavga süreçlerinde, yenile yenile öğrendiler. Bugüne dek kaybeden hep onlar oldu. Çünkü, mahkemeleri ve jandarmasıyla devleti arkasına alan, parayı basıp taşeronu grev kırıcı toplatabilen kapitalistin gücü, işçinkinden kat kat fazlaydı. Onu altetmenin tek yolu ondan daha güçlü olabilmektir. Kapitaliste bulunan araçlar (para ve devlet) kendilerinde bulunmadığına göre, onlar da güç olabilmeyen başka araçlarını yaratmalıydılar. **Bu, örgütlenme ve özgücüne güvendi...**

İşte çatışma gününe bu bilinçle ulaşıldı. Önce kendi içlerinde sınıfsız kenetlenmeye çalıştılar. Ardından da karar günü geldi. Grev yerinde toplanıp servisleri engellemeye başladılar. Bu aşamada her zaman kapitalistin emrine hazır bekleyen devlet güvenlik kuvvetleri devreye girdi. Kapitalistin mal güvenliğini korumak üzere jandarma saldırıya geçti.

Polisan işçisinin zihnini kuşatan ikinci halka da burada kırılmaya başladı. Jandarma nezdinde devlet-kapitalist ilişkisiydi bu. Silah sesine koşup gelen ve büyük bir öfkeyle jandarma komutanına bir tokat patlatan 70'lik ananın sorusunda yatan gerçeklikti: "Hangisi büyük, devlet mi, patron mu?". Jandarma hangisine çalışıyor, devlete mi patrona mı?

Emek sömürüsü temelinde kurulu her toplumun, düşman sınıflardan oluştuğu; ezen ve ezilen var oldukça bu düşmanlığın bitmeyeceği gerçeğini Polisan işçisinin zihnine, bir bakıma, jandarma dipçisi yerleştirdi. Devlet Güvenlik Kuvvetleri, o gün, Polisan işçilerine, devlet-kapitalist ilişkisini, bu devletin kapitalistlerin devleti olduğu gerçeğini iyice anlatmış oldular. Sadece Polisan işçisine de değil, analarına-eşlerine-çocuklarına...

Çatışma sonrasında Polisan işçilerindeki coşku ve sevincin kaynağı işte bu bilinç açıklığı, bu yeni ufuktur.

Şimdi zorunlu olan ve kaçırılmaması gereken, bir sonraki halkanın yakalanmasıdır. Bilincin bir üst boyuta sıçratılması, Polisan işçilerine karşı mücadelenin, kapitalist sisteme karşı mücadeleye dönüştürülmesinde olmazsa olmaz araç olan birlik-politik bir hareket yaratmak üzere kolları sıvamaktadır.

**Kahrolsun Sermaye Diktatörlüğü!
Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm!**

Pendik Direnişinin Öğrettikleri

Pendik direnişinin amacı, atılan işçilerin hepsinin geri alınmasını sağlamaktır. Buradan baktığımızda sermaye karşısında ancak kısmi kazanımlar elde edildi. Kazanımları şunlar:

1. Üçü özür, biri şehit babası olmak üzere 4 işçinin işe geri alınması;
2. 70 işçinin başta Kartal Belediyesi olmak üzere diğer belediyelerde işbaşı yapmasının sağlanması;
3. İETT sınavına girmiş 18 işçinin sözlü sınavda elenmeden işe alınması;
4. Diğer işçilere kıdem ve tazminatlarının ödenmesi.

İmzalanan bu protokol işçiler açısından şu temel eksiklikleri taşıyor:

1. Protokol, işgüvencesini içermediğinden, işbaşı yapacak işçilerin sonraki süreçte işten çıkarılmaları sözkonusu olabilecektir. Ki bu, deneyimlerimizden de bildiğimiz gibi sıkça karşılaşılan bir durumdur.
2. İşe geri alınacak işçileri sendika ve işçiler değil, işveren belirleyecektir. Ki bunun da anlamı açıktır. Direnişe en çok emeği geçen işçilere işbaşı yaptırılmayacaktır.
3. Bu protokolün yürürlüğe girebilmesi için işçilerin direnişe son vermeleri istenmektedir. Bu madde işveren lehinedir. İşçilerin, direnişin bitirilmesi koşuluyla "işveren tarafından verilen taahhütlerin gerçekleştirildiği andan itibaren direnişe son verilir"e bağlayabilmeleri ve bunu kabul ettirebilmeleri gerekiyordu. İşçiler direnişten, yani örgütlü birliklerinden, sermaye üzerindeki örgütlü denetimlerinden bu taahhütler gerçekleştirilmeden vazgeçtikleri için, sonraki süreçte gelişebilecek olaylara müdahale gücünden de önemli ölçüde yoksun kaldılar.

Sınıf mücadelesine önderlik etmek iddiasında olan her hareket, ya da bir eylemi başarıyla sonuçlandırmak isteyen öncü ya da devrimci işçiler, politika ve taktiklerini işçilerin geri bilincini, yani düzene dönük yüzünü veri olarak değil, ileri ve güçlü yanlarını veri olarak saptarlar.

İşçilerin geri ve zayıf yanlarını veri olarak politika yapanlar, eyleme önderlik edenler, kaçınılmaz olarak yüzlerini düzene dönerler ve giderek de mücadelelerini düzenin kendi zemininde, koşullarını, kurallarını düzenin belirlediği sınırlar içersinde sürdürürler.

Pendik Belediyesi'nde, Ocak ayında 205 çalışanın işten atılmasıyla başlayan direniş, kısmi kazanımlar elde ederek Mayıs'ın ilk haftasında bitti.

Tüm zaaf ve eksiklerine karşın, bu direniş sayesinde dost düşmanın reddedemeyeceği bir başarı sağladık. Bu sonucun bir başarı olduğu, yaklaşık 4 ay süren direnişimizin, baştan sona tüm süreçlerine hakim olduğunda, ne tür güçlükler ve yoksunluklar içinde mücadeleyi sürdürdüğümüz bilindiğinde daha iyi anlaşılacaktır. Ama bu başarı, sadece ve gerçekten de Pendik işçilerinin başarısıdır. Ona önderlik etme iddiasındaki direniş komitesinin bu başarıdaki payı ise en fazla işçilerinki kadardır.

Direnişi, atılan tüm işçilerin işgüvencesi şartıyla birlikte geri alınmasını sağlayarak ve kesin bir başarıyla sonuçlandırabilirlik.

Birincisi; zaferimizi eksikli kılan, tam bir başarıya ulaşmasını engelleyen en önemli etken, daha

önceki direnişlerden, eylemlerden, kısacası sınıf mücadelesi deneyimlerinden öğrenmememizdir. Bu konuda gösterdiğimiz zayıflıktır. Gerek Kağıthane ve Gebze direnişleri, gerekse de diğer eylemler oldukça zengin derslerle doludur. Ama biz işçiler, birbirimizin deneyimlerinden öğrenmeyi, bu deneyimleri kendi mücadelemizde kazanılmış bir mevzi olarak kullanmayı henüz yeterince bilmiyoruz. Bu yüzden de her direnişimiz birbirinin tekrarı oluyor ve hemen neredeyse aynı sonuçları veriyor. Örneğin; Gebze ve Kağıthane direnişlerinden çıkardığımız derslere Pendik direnişi bu yönüyle yeni bir şey eklememiştir. Pendik'te bir kez daha düzen partilerine güvenilemeyeceğini, reformizmin bir barikat olduğunu, sendika bürokrasisinin direnişi başarıyla sonuçlandırabilme açısından bir çok olanağı olduğu halde 'vargüçle çalışabilmek' bir yana, oldukça hantal, oyalayıcı ve güçten düşürücü bir yapı olduğu, polisin vb. ise direnişçi işçilere kendini insani kılıflara bürünmeye çalışmasına karşın, asil ve kesin olarak sermaye düzeninin koruyucusu olduğu ve hiç bir şekilde kazanılamayacağı görülmüştür vb.

Gerek Kağıthane, Gebze ve gerekse de Pendik işçileri kendi sorunlarının çözümünü; düzen partilerinde ve sendika bürokrasisinde değil de, sınıf kardeşlerinde arasalardı, kendi özgüçlerine güvenselerdi, eylemleri hem daha kısa sürede, hem de kesin bir başarıyla sonuçlanırdı. Düşünün ki, Pendik'te işten atılan arkadaşların geri alınmasını sağlamak için düzen partileriyle aylarca süren görüşmeler yapıldı, sorunlar, yapılan haksızlıklar anlatıldı ve bu burjuva baylar iknaya çalışıldı. Sanki sermaye düzeni ve onun partileri olayın ne olduğunu bilmiyormuş gibi. Emek ve işçi düşmanı yüzleri, sermayenin çıkarlarını korudukları her olayda açığa çıkmış bu düzen partilerini, saf bir iyinlikle harekete geçirmeye ça-

ıştık. Onlar ise her seferinde "bugün git, yarın gel" dediler. Onlar harekete geçirmek için ortaya konulan samimi çaba ve ısrarı, enerjiyi, onca zamanı, bitip tükenmek bilmeyen bekleşimleri, belirsizlikleri ve bunların yarattığı hayal kırıklıklarını, umutsuzluğu vb. bir düşünelim:

Her seferinde umutla gittik. Her dönüşte direnişimizin süresi uzadı, acılarımız ve kaygılarımız çoğaldı. Eğer harcadığımız onca zaman, emek, ısrar, çaba ve enerjiyi bizimle aynı kaderi paylaşan sınıf kardeşlerimizi ve Pendik halkını mücadelemize kazanmak, aktif bir tutum almalarını sağlamak yönünde harcasaydık, bu çalışmamız sonucunda oluşacak birleşik-militer gücün karşısında kim durabilirdi? Ve mücadelemiz kesin başarısını gerçekten de böyle sağlamayacak mıydı? Gebze, Kağıthane ve son olarak da Pendik direnişinin en önemli dersi budur. Sınıf kardeşlerimizin bundan sonraki eylemlerinde, direnişlerinde bu dersi, bir mevziye dönüştürebilmeleri gerekmektedir. Sorunlarımızın çözümünü düzen cephesinin kurum ve kuruluşlarında değil, sınıf kardeşlerimizde, emek güçlerinin oluşturacağı militan-birleşik cephe arayalım. Sorunlarımızı tüm bir emek cephesinin sahiplenmesini başarmak için çabalayalım. Emegimizi, alınterimizi, enerjimizi bu yolda, onları harekete geçirmek için harcayalım.

İkincisi; sınıf dayanışmasını örgütlemek için giriştiğimiz mütevazı çabaların sonuç vermemesinden dolayı moralimizin çabuk bozulması, umutsuzluğa kapılmamızdır. Oysa ki, sınıf dayanışmasını örgütlemekteki başarısızlığımızın gerçek nedeni, bu iş sendika bürokrasisi üzerinden yürütmeye çalışmamızdır. Sendika bürokrasisi dediğimiz yapının anlamlı sayılabilecek hiç bir şey yapmadığını biz Gebze'den de bilmiyoruz muyduk? Ama Pendik'te de aynı hataya düştük. Ve bu sendika bürokrasisinden medet umduk. Sen-

dika bürokrasisinin bu hantal yapısını, en iyi de düzenlediğimiz gecenin bilet satışlarında gördük. Biletlerin önemli bir kısmı satılmak üzere sendikalara verilmişti. Peki, sendikalara ya da fabrikalara giden arkadaşlarımız hangi gerçekle karşılaştılar? Geceye iki-üç günlük bir zaman kalmasına rağmen, biletlerin büyük bir kısmının hala sendikada olması, hatta işçilere böyle bir geceden hiç bahsedilmemesi acı geçiyle! İşte sendika bürokrasisi budur! Bu bizi sendika bürokrasisinin işçilerin birbiriyle dayanışmasını örgütlemenin bir aracı olmadığı, aksine aramıza adeta koca bir duvar ördükleri geçiyle yüz yüze getirdi. Sendika bürokratları, bırakın Pendik işçisine aktif bir destek örgütlemeyi, gece biletlerinin satışı gibi pasif bir desteği bile canı gönülden örgütlemeyeceklerini göstermişlerdir. Eylemimizin kesin başarısı açısından sınıf dayanışmasını örgütlemek gibi son derece önemli bir görevi, sendika bürokrasisi gibi hantal bir yapıya havale etmek, biz Pendik işçilerinin çok önemli bir hatasıdır.

Üçüncüsü; eylemin kesin başarısı açısından isabetli politika ve taktikler geliştirememiş olmamızdır. Önümüze çok önemli, paha biçilmez fırsatlar çıkmasına rağmen bunlardan yararlanamadık. Zira bu fırsatları değerlendirecek yaklaşıma, dinamizme, önderliğe sahip değildik. Eylemimiz sürüyordu ama biz ruhsal olarak yorulmuştu. Belirsizlik, ne yapacağımızı bilmezlik ve umutsuzluk giderek hakim olmaya başlamıştı. Bu ise tamamen, yeni bir sıçrama yapamamasından dolayı; eylemimizin, bir tür kendini tekrardan kaynaklanıyordu. Zaman geçiyor, biz gerici RP'li Belediye Başkanı şahsında sermayeyi sıkıştırıracak yeni bir hamle yapamamıyorduk. Oysa, bizi bunaltan bu çemberden çıkabilmemiz için fırsatlar oluşmuştu da. İlki, aşağı yukarı birinci ayın sonunda faşistlerin direnişimize saldırmasıydı. Bu "beklenmedik" saldırı sermayenin umduğu gibi bizi

yıldırmadı. Üzerimizdeki ölü top- rağını silkeledi. Eylemimizi daha da meşrulaştıran, sermayeyi ise haksız bir konuma düşüren bir işlev gördü. Aynı dönemde Ankara- Keçiören belediyesindeki işçiler ve Marmara Üniversitesi'ndeki öğrenciler de benzer bir saldırıya maruz kalıyordu. Bu elverişli koşulları değerlendirip tekrar işgali gerçekleştirseydik, hem kamuoyu nezdinde bu işgal eylemi son derece meşru görülecekti, hem de bu çıkışımızla kamuoyunun ilgi ve desteğini tekrar toparlayabilecektik. Gerçekleştireceğimiz bu işgal eylemi sermayeyi geniş kitleler gözünde zora sokacak ve üstünlük bize geçecekti. Ama bunu yapamadık.

Gazi olayları da bizim tekrar hamle yapabilmemiz için son derece elverişli siyasal-moral koşullar yaratmıştı. Kamuoyu nezdinde genel olarak sermayenin güç ve prestij kaybını hesabakatarsak, bu olayların geniş işçi-emekçi kitlelerdeki sarsıcı etkisini düşünürsek bu dönemde gerçekleştireceğimiz işgal eylemi ancak sevgi, saygı ve itibar kazanırdı. Tabi ki sermaye için gerçekten çok önemli bir darbe, bizim içinse bir moral kazanım olacaktı. İşgalimizi, bir Gazi olayları protestosunu kendi taleplerimizle içiçe geçirerek yapacaktık. Bunun sınıf ve kitleler üzerindeki etkisi çok olumlu olacaktı. Bundan da yararlanamadık vb. vb.

Yaklaşık 4 ay süren direnişimiz boyunca taktik ve eylemlerimizi genelde "kamuoyu oluşturma" çerçevesinde ele aldık. Örneğin; İsveç konsolosluğuna vatandaşlık başvurusu yapma, kimi yol kesmeler ve yürüyüşler, Erbakan'ın konuşma yaptığı mitingte katılma vb. Elbette ki, bir eylemin başarısı için yalnızlığını kırmayı, eylemin geniş kitleler tarafından duyulması, medya vb. aracılığıyla kamuoyu gündemine girmesi çok önemlidir. Ancak bizim asıl amacımız herhangi bir biçimde kamuoyu oluşturmak değil, önümüze koyduğumuz hedefe ulaşmamızı sağlayacak, mücadeleyi başarıyla sonuçlandırmamıza hizmet edecek bir tarzda kamuoyu oluşturmaktır. Kamuoyunun ilgisinin azalması ve halk desteğinin giderek zayıflaması tam da bu nedenle olmuştur. Kamuoyu, adım adım gelişen, sermayeyi gerileyen, canlı, dinamik bir yapı değil, belli bir süreden sonra kendini tekrar eden bir yapı görmüştür. Bu noktadan sonra ilgisi de, desteği de, güveni de azalmış, direnişin başarısına olan umudu zayıflamıştır. Oysa, eylem için eylem ya da kamuoyu için eylem anlayışıyla değil, yürüttüğümüz savaşı kazanmak için eylem anlayışıyla hareket edebilsedik, mücadele adım adım gelişir ve buna uygun olarak da geniş kitlelerin eyleme olan ilgisi ve desteği giderek artardı.

Hedef Çetinsaya Değil, Sermaye Düzeni Olmalı!

Eylemimizin başarısını engelleyen etkenlerden bir diğeri ise direniş komitesinin eylemi geri biçimlerde tutan anlayışıdır. Bu önderliğin en önemli özelliği, işçilerin özgüçlerine olan güvensizliğiydi. Böyle bir anlayışla malul politika ve taktiklerle yapılan önderlik, doğası gereği reformist, pasifist ve uzlaşmacı bir çizgide konumlanır. Direniş komitesi 4 ay boyunca hep işçilerin geri ve zayıf yönlerini veri alarak sözde önderlik yaptı. Elbette ki işçilerin geri yönleri olacaktır. Bugün de, yanı da, sınıf mücadelesinin her aşamasında, hatta devrimci bir canlanmanın, yükselişin olduğu dönemlerde bile işçilerin önemli bir kısmı geri olacaktır. Zira, kapitalist bir düzende, kapitalist bir toplumun insanında, özellikle de işçilerde, hep şu gerçekle karşılaşılacaktır: İşçilerin biryüzü düzen cephesine dönük (ki geri bilinç ve tutumlar buradan beslenir), diğer yüzü ise devrimcilere, emek cephesine dönüktür. Demek oluyor ki, işçiler ileri ve geri yanları birarada ve aynı anda içlerinde taşıyorlar.

Sınıf mücadelesine önderlik etmek iddiasında olan her hareket, ya da bir eylemi başarıyla sonuçlandırmak isteyen öncü ya da devrimci işçiler, politika ve taktiklerini işçilerin geri bilincini, yani düzene dönük yüzünü veri alarak değil, ileri ve güçlü yanlarını veri alarak saptarlar. İşçilerin geri ve zayıf yanlarını veri alarak politika yapanlar, eyleme önderlik edenler, kaçınılmaz olarak yüzlerini düzene dönerler ve giderek de mücadelelerini düzenin kendi zemininde, koşullarını, kurallarını düzenin belirlediği sınırlar içersinde sürdürürler. Ve böylelikle niyetimizden bağımsız olarak yenilgimizi kendi elimizle hazırlamış oluruz. Ayrıca, işçilerin verili geri bilinci üzerinden mücadeleyi sürdürmek süreç içerisinde işçilerde var olan ileri ve güçlü yanların da törpülenmesine, kendilerine zaten zayıf olan güvenlerini bile yitmelerine neden olur. Bu ise mücadelenin tam anlamıyla kaybedilmesi demektir.

Oysa ki, sınıfın ileri ve güçlü yanları üzerinden politika yapan, onlarla bu zeminde birleşen bir önderlik, hem işçilere hem de kendine karşı giderek daha çok güven duyacağı gibi, militanlığı ve kararlılığı artacak, yürüteceği ısrarlı mücadelenin sonucunda işçilerin bu geri ve zayıf yönlerini de önemli ölçüde törpüleme imkanı elde edecektir.

Bütün bunlar bizi, eylemin en temel zayıflık noktasına da getirmiş bulunuyor. Pendik eyleminin de diğereylemler gibi en temel eksikliği devrimci önderlik alanındadır. Yukarıdaki türden bir mücadele hattını ortaya koyabilecek ve ileri işçileri bu tür bir mücadele hattında birleştirebilecek yetenekteki tek güç devrimci bir önderliktir. İhtilacı bir sınıf partisi ve onun önderlik yeteneği ile bütünleşerek eğitilmiş öncü, devrimci işçilerden oluşan bir önderlik kapasitesidir. Sınıf hareketi açısından en önemli ve en acil sorun böyle bir önderlik örgütünü inşa etmektir. Geline yerde sınıf mücadelesinin önündeki tikanlıkları temizleyecek, barikatları parçalayabilecek tek güç, bir kez daha ihtilacı sınıf partisidir.

Sermaye devletinin, işçi sınıfına karşı 5 Nisan "istikrar paketi" ile başlattığı kapsamlı ve pervasız saldırı gün geçtikçe daha da derinleşerek devam ediyor. Sermaye sınıfı ve onun devleti, kazanılmış haklara, burjuva yasal

sınırlamaları da hiçe sayarak azgınca saldırıyor. Bugüne kadar bu saldırılar sonucunda, devlet işletmelerinde ve özel sektörde çalışan bir milyona yakın emekçi işinden olmuş, çeşitli sosyal haklar gaspedilmiş, sefalet ücreti, sıfır sözleşmeler, mezarda emeklilik vb. uygulamalar dayatılmıştır.

Toplu işten çıkarmaların en yoğun yaşandığı üretim alanları olan belediyeler, sermayenin tüm partilerinin birbirinden farksız olduğunu defalarca kanıtlamıştır. Refah'ından MHP'sine, ANAP'ından CHP'sine tüm sermaye partileri, kazandıkları belediyelerde önce işçi kıyımlarına gitmişler, sonra da boşalan kadrolara kendi partizanlarını doldurmuşlardır. Farklı söylemlerle de olsa düzene yamanmışlar; talan, adam kayırma, rüşvet, dolandırıcılık ayyuka çıkmıştır. Bununla da kalmamış, muhalefette iken işçi-memur dostu, demokratik hakların savunucusu gözüküp mangalda kül bırakmayanlar iktidara geldiklerinde usta birer sermaye sözcüsü, kirliliğe çığırta kesilmişlerdir.

En son, Eminönü Belediye Başkanı A. Çetinsaya da, bu sınıfa saldırı kervanına katıldı. Az çok örgütlü ve sendikal, ekonomik çerçeveye sınırlı da olsa belli bir mücadelecilik kavrayışa sahip hale gelmiş, işletme, fen işleri, trafik ve temizlik birimlerinden 259 belediye işçisinin işine bir medyatik şovla son verdi. Başına gelebileceklerin az çok farkında olarak hareket etti. Zira, içinden geçmekte olduğumuz dönemde işçi ve emekçilerde biriken öfke, kitlesel-politik ve militan bir karakterde açığa çıkmaktadır. Bir Gazi direnişi, bir 1 Mayıs, bir Nurtepe direnişi, bunu açıkça göstermektedir. Bu basınç altında, işçi ve emekçilerden gelebilecek

bir saldırıyı "bölücülük" sopsasıyla savuşturmak kaygısıyla hareket eden sermaye devletinin parçası ve kuklası A. Çetinsaya, kendisini ulusal çıkarları düşünen bir "vatan evladı", 60 milyonluk alacaklarına karşın 5 milyon bayram ikramiyesine bile razı olan 259 belediye işçisini ise "vatan haini" ilan etti. Asıl "bölücü" Çetinsaya'nın kendisidir. O, sendikali işçileri işten atarak, işçilerin en doğal hakkı olan sendikalaşmayı ve mevcut örgütlülüğü "bölüp-parçalamak" istiyor. Böylece bir taşla iki kuş vurma hesapları yapıyor.

15 Mayıs'tan beri direnişte bulunan işçiler, Çetinsaya'nın ve yardımcısı Altıparmak'ın boğazlarına kadar "pislik" içerisinde olduklarını belirtip, bu "pisliğe" karşı mücadele edebilecekleri sloganlarla haykırıyorlar: "**Çetinsaya şaşırma, sabrımızı taşıma!**"

İşçiler, Çetinsaya'nın "maharet"lerinden bazılarını şöyle ifade ediyorlar: Belediye varlıklarını yandaşlarına peşkeş çekmek, her gün milyonlarca lira kazanan otoparklardan akan gelirleri kurduğu uyduruk vakıflara aktarmak, yandaşlarıyla bölüşmek ve bir bahaneyle işçilerin işine son verip kendi yandaşlarına yer açmak.

Direnişteki işçiler, işlerine tekrar dönmekte kararlı olduklarını direniş yerini terk etmeyecek ve ailelerini de seferber ederek gösterdiler. İşçi aileleri, direnişin dokuzuncu günü ANAP İlçe binasını işgal etti. Böylece direnişin aktif bir yürütücüsü konumunda olduklarını da ilan ettiler.

Direniş 2. haftasına girmesine rağmen coşkusundan bir şey kaybetmemekle birlikte, işçiler üzerinde Genel-İş'in yarattığı beklenti ruh hali ve uzlaşmacı anlayış egemen. Genel-İş'li sendikacılar var olan direniş komitesini

de etkisi-denetimi altında tutuyor. Devrimcilerin çalışmasını işçilerin geri bilinci ya da polisin saldırısı vb. gerekçeleri ile kısıtlıyor.

Belediye işçilerinin "**Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!**", "**Ölmek Var, Dönmek Yok!**" şarhlarını hemen

tümüyle sahiplenmeleri, olumlu bir adımdır. Fakat, CHP solcularının Çetinsaya'yı kişi olarak karşılarına alan politikalarından farklı olarak, dün Gebze, Pendik, Ankara Belediye işçilerine, bugün Eminönü Belediye işçilerine uygulanan bu saldırıda, Çetinsaya'nın, faşist sermaye devleti TC'nin yalnızca aşağılık bir uşağı; kapitalist devletin ve sermaye sınıfının bir üyesi ve sözcüsü olduğunu görmelidirler.

Belediye işçileri işe geri dönseler bile, ücretli kölelik düzeni, temelden yıkılmadan-kölelik zincirleri kırılıp atılmadan, sınıf kardeşleriyle birlikte özgürlük yolunda adımlarını sıklaştırmadan, insanca yaşam koşullarına kavuşamayacaklardır. Sermayenin zoruna karşı işçi sınıfının-emekçilerin direniş geçmesi, fiili saldırılara karşı devrimci zoru kullanması en meşru haktr.

Eminönü Belediye işçilerinin de ilerleyecekleri yol bellidir: Yükselttikleri direniş kıvılcımını politik-militan bir tarzda körüklemek, sınıf kardeşleriyle dayanışmayı yükseltmek; sermayenin iktisadi-politik saldırılarını boşa çıkarmak için ileriye atılarak, devrimci ve komünistlerle buluşmak.

Eminönü'nde, Sermaye Provokasyon Peşinde; Hazırlıklı Olalım!

A.Çetinsaya'nın sağ kolu M.Altıparmak verdiği bir demeçle, direnişe destek veren memurlardan, Gazi'li emekçilerden ve alevi derneklerinden "rahatsız" olduğunu belirtiyor.

Direnişe destek veren memurlara disiplin soruşturması açılması gerektiğini vurgulayan faşist Altıparmak, bir Gazi'nin, bir Nurtepe'nin Eminönü'nde yaşanmasından; bu kez merkezinde işçilerin olduğu bir kalkışmanın ortaya çıkmasından açıkça korktuğunu, bu yüzden devlet güçlerini "görev"e çağırıldığını şu sözlerle ifade ediyor: "*Bu eylem bir an önce*

bitirilmelidir. Eylemin umulmadık boyutlara ulaşmasından da korkuyoruz. Gültepe'deki olayların ne boyuta ulaştığı ortada. Buradaki polisler silahlarını temizlerken yanlışlıkla havaya da olsa silah sıksalar, bu patlamadan sonra neler olur? Umarız öyle kötü bir durum olmaz."

"*Eylem yerinde Gazi halkının, Pir Sultan Derneği'nin pankartlarının ne işi var?...*"

Bu ifadelerden de anlaşılacağı üzere, sermaye sözcüsü Altıparmak, çerçevesindeki resmi-sivil uşaklarını, direnişçi işçilere saldırtmak niyetinde.

Gece-gündüz, direniş yerini terketmeyerek, kararlı bir tutum izleyen işçilerden, onların dinmek bilmeyen sloganlarından ve işçi yakınlarının canlı desteğinden oldukça huzursuzlanıyor. Faşist beslemelerinin zincirlerini, işçilere göz dağı vermek için, boşaltmaya yöneliyor. Belediye Başkanı Çetinsaya ile görüşmek isteyen işçi eşlerini polis zoruyla karga tulumba kapı dışarı atıyor, direnişin bir üst aşamaya sıçramasına engel olmak istiyor. Sınıfdaşlarının Ambarlar işçisine, Ekspres Kargo işçisine, üniversitelerdeki devrimci-ilerici öğrencilere

karşı devreye soktuğu faşist terörü, Eminönü Belediyesi direnişçi işçilerine uygulamak niyetinde.

Direnişçi işçiler, sermayenin bir bahaneyle uygulayacağı terör planlarına karşı önden hazırlıklı olmalı; gelebilecek saldırıları göğüsleme kararlığı ve bilinciyle donanmalıdır. Direnişi zaferle taçlandırmak için, Gazi'li emekçilerin ve devrimcilerin düzlediği meşru yoldan yürümelidir.

Zafer, Direnen Emekçilerin Olacak! Katil Devletten Hak Dileme! Hak ve Özgürlükler İçin, Mücadeleyi Yükselt!

ÖZELLEŞTİRME, SIFIR SÖZLEŞME, TENSİKATLAR, TAŞERONLAŞTIRMA SALDIRILARI SÜRÜYOR

Havaş mevzisini kazanmak, mücadelede bir adım ileri atmaktır

KARDEMİR
Mücadeleye atılmak için,
hiçbir zaman geç değildir!

Havaş İşçisiyle
Dayanışmaya!

Sermaye devletinin yıllardır derinleşen bunalımından kurtuluş olarak lanse ettiği ve 5 Nisan ekonomik terör paketiyle başlayan özelleştirme saldırısının yakıcı bir biçimde gündeme oturmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Sermaye devleti bu saldırısını çeşitli demagogik sloganlar eşliğinde sürdürüyor. İşçi emekçi cephesinin örgütsüzlüğü sendikaların bilinen ihanetleriyle birleşince ortaya sınıf açısından önemli bir kayıp tablosu çıkmış durumda.

Özelleştirme; taşeronlaştırma, işçilere/sendikaya pazarlama, büyük holdinglere peşkeş çekme yöntemleriyle sürdürüldü. Kâr getirecek geleceği parlak işletmeler büyük sermaye gruplarına; makinaları eski, yıpranmış ya da tekeliler tarafından hemen alınmak istemeyen KİT işyerleri ise sendikalara ya da halka arz adı altında dolaylı biçimde yine tekelere satıldı. Sendikalar bu oyunlara bile lades dediler.

Türkiye'de gelenekselleşmiş devlet destekli sendikal faaliyet anlayışı ile birleşince, Türk-İş, Hak-İş gibi varlığını ihanet ve kapitalizme entegrasyon ile sürdürebilen sendikalar sınıfa karşı yürütülen özelleştirme saldırısında devletin yanında yer alacaklardı. Oyle de oldu. Özleri itibariyle zaten kapitalist nitelikli bu sendikalardan daha farklı bir tavır beklemek sınıf bilinçli işçiler ve komünistler açısından ham hayal olurdu.

Sınıf bilinci ortalama ekonomik-sendikal bilinci aşmamış Karabük Demir Çelik işçileriyle çevre esnafı, Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş'in yönlendirmesiyle özelleştirme saldırısını püskürtme mücadelesinden vazgeçerek, az sermayeyle çok kazanmak gibi bir hayalin peşine takılmışlar ve sözde KDÇ'l'nin sahibi olmuşlardı. Oysa sermayenin yasaları her zaman sermayeden yana işler. Burada asıl satılan Kardemir değil, işçiler oldu.

Şimdi gelinen noktada, Öz-Çelik-İş, sözde esnaf, işçi ve kendisinden oluşan işletme ortaklarından enflasyon oranında zam talebinde bulunuyor. Görüntü ve gerçeği ayırt etmek için Öz-Çelik-İş Başkanı'nın sözlerini aktaralım:

"Kardemir işvereni normal bir işveren değil. Herşeyi geri almak istiyor." Bir de Kardemir yönetim kurulu başkan vekili Kamil Güleç'i dinleyelim "İşçinin işinden olmamasına çalışıyoruz. Bunun için de fedakarlık gerekecek." Görüldüğü gibi sapla saman birbirine karışmış; "patron işçi", "işçi işçi"ye fedakarlık etmesini salık veriyor. İşçi işletmesinin sahibi olmak bir yana, geri teknolojiye dayalı iş gereçleriyle hayatını her gün tehlikeye atmasına, sefalet koşullarında çalışmasına rağmen sözde kendine, özde sermayeye köleliğini perçinleyerek yaşıyor.

Mantıksız ve insana yabancı toplumsal örgütlenmesiyle her gün kendisini tüketen kapitalist düzenin hüküm sürdüğü coğrafyalarda, ne kadar geri adım atılmış olursa olsun, mücadele için hiç bir zaman geç değildir. Bu bilinçle hareket etmeliyiz. Kardemir işçisi "patron" olma adı altında kendisine giydirilen deli gömleğini sırtından çıkartıp atmalı ve sermayeye karşı mücadelede tüm sınıf kardeşleriyle birlikte öne atılmalıdır. O zaman sap ile saman, ot ile kök, ihanet ile kardeşlik ayrılacak; aynılar aynılarla, ayrılar ayrılarla birleşecek; saflar belirginleşerek bu bulanıklık ortadan kalkacaktır.

Kapitalist devlet, sermaye sınıfının taleplerini yerine getirebilmek için sınıfa karşı yönelttiği saldırının yoğunluğunu giderek artırmaktadır. Sermaye diktatörlüğünün özelleştirme, taşeronlaştırma, "0" sözleşme dayatmalarının karşısında direnen, bir güç oluşturmaya çalışan devrimci ve öncü işçilerin üzerinde çıplak devlet terörü estirilirken, nispeten radikal çıkışlar yapan bazı sendikacılar da bu terörden nasibini almaktadır. Dayatılan "0" sözleşmeye ve grev hakkının gasp edilmesine karşı direniş geçen HAVAŞ işçilerinin örgütlü olduğu Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin'in başına gelenler bu teröre iyi bir örnektir. Atılay Ayçin iki yıldır süren bir davasından dolayı, garip bir biçimde apar topar tutuklanarak cezaevine konuldu. En ufak bir mücadele kırıntısına dahi tahammülsüz olan barbarlık düzeni, kendisi için kısmi bir tehdit oluşturan bir sendika başkanını, mücadele şevkini kırmak için şu günlerde herkesin tartıştığı ünlü TMY 8. maddesinden tutuklayabilmiştir.

Sermaye, işçi sınıfına karşı saldırısını tek tek işletmelere yönelterek ve bir müddet bir işletmede daha sonra başka yerlerde yoğunlaşarak, yerel düzeyde devam ettirmektedir. Bunun kendisi sınıf hareketini tek tek lokal mevzilerden alıp daha geniş bir düzleme yayılmasının, topyekün bir sınıf direnişine dönüşmesinin önünde bir engel oluşturmaktadır. Lokal mevzilerde

kolaylıkla başarı sağlayabilen sermaye sınıfı, işçi sınıfının geri kalan kesimlerini işin dışındaymış gibi tutarak hiç olmazsa savunma pozisyonunda kalmasını sağlayarak daha da geri bir konuma sürüklemeye çalışmaktadır. HAVAŞ işçisine bugün dayatılan "0" sözleşme sınıfa yönelik genel bir saldırının parçasıdır. Bu saldırının asıl önemli boyutu, kendisini, ideolojik-politik alanda göstermektedir. İşçi ve emekçilerin üzerine yöneltilen saldırılar yüzünden söz konusu kesimlerin açlığa ve sefalete mahkum edilmesinden başka "0" sözleşme, TIS ve grev haklarının gaspı, sendikasılaştırma gibi saldırılarla bugün sınıfın elinde bulunan en geri mevzilerinin bile yok edilmesine çalışılmaktadır. Bu hakların gaspına bir karşı koyuşu gerçekleştirmek yerine boyun eğmek, kabullenmek, eldeki tüm mevzilerin teker teker kaybedilmesi anlamına gelecek ve sermayenin saldırısı önündeki engeller önemli ölçüde temizlenecektir.

Bugün sınıf hareketi, kendisine yöneltilen saldırılar karşısında topyekün bir direniş cephesi kurmak zorunluluğuyla ve sınıfa karşı sınıf, saldırıya karşı saldırı şiarıyla öne atılmak görevi ile yüzyüzedir. Topyekün bir direniş cephesinin kurulması ve buradan hareketle nitelikli bir karşı koyuşun gerçekleştirilebilmesi ve bu

sürecin içerisinde kazanılacak her ekonomik-demokratik hak, hrem sermayenin yeni saldırılarını kısmi oranda engelleyecek hem de sınıf hareketinin kendisini daha ileriye götürmesini sağlayacak manivelalar olacaktır. Ama sınıfın bu karşı koyuşunun daha da ileri götürülüp düzen dışı kanallara akıtılması gereği yeterince bilince çıkartılmadığı ölçüde, bir müddet sonra sermaye cephesinin yeni saldırıları için uygun bir zemin oluşabilecektir.

Doğrudan doğruya düzeni karşısına alamayan, kavga alanlarında komünistlerle bütünleşemeyen bir sınıf hareketi varolan mevzilerini bile kaybedecektir.

Sınıf hareketinin bugün içerisinde bulunduğu savunma psikozundan sıyrılarak topyekün direniş ve karşı saldırıya geçebilmesi için sınıfın ihtilalci öncü partisinin inşası kendisini bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Bu inşa sürecinin sınıf hareketi içerisindeki temel yapı taşları olan öncü işçilerde inisiyatif sağlamama sorunu kendini göstermektedir.

Komünistler açısından sorun daha kapsamlıdır. Öncü işçi kitleleriyle bütünleşemediği sürece; ne bu kesimlerin göstereceği inisiyatif belli

başlı bir anlam kazanabilir, ne de öncülük misyonuna layık bir pratik sergilenebilir. Sınıf hareketine gerekli olan politik müdahalenin gösterilememesi ya da yetersiz kalmaması, sınıf hareketinin sıçrama yapabileceği olanakların heba edilmesine yol açacaktır.

Bugün öncü işçilere ve komünistlere düşen görev topyekün bir saldırı için sınıf hareketini HAVAŞ'ta ya da şuradaki buradaki fabrikalarda tek tek direnişlerden kurtarıp, bir emek cephesi kurmak ve saldırıya karşı saldırıyla yanıt verilmesini sağlayarak, mücadele içinde ve sınıfın bağrında, onun ihtilalci partisini adım adım yaratmaktır.

İtler Sofrasında Aş Olmak Değil, İtler Sofrasını Dağıtmak Gerek! METAŞ İşçileri İçin Mücadele Sürüyor

Demir-çelik pazarı içerisinde önemli payı bulunan METAŞ, özelleştirme kapsamına girince doğal olarak tekellerin iştahını kabarttı.

Bu zamana kadar Yaşar Holdingsahibi Selçuk Yaşar, gazetelere ilan vererek Metaş'ta çok iyi yönetim sergilediğini göstermeye çalışıyor, satışın iptali için mahkemeye başvuruyor, Türk-Metal sendikasıyla birlikte mitingler düzenliyor, işçilere hükümete gönderilmek üzere mektuplar atıyor ve hükümete böyle güzel bir pastayı kendisine vermediği için sitem ediyordu. Türk-Metal sendikası da METAŞ işçilerini, işyerlerinin sermaye tekkellerine peşkeş çekilerek özelleştirilmesine, dolayısıyla ardından gelecek taşeronlaştırma, sefalet ücreti ve tensikatlar karşı eyleme sevk etmek yerine "kötü patrona karşı iyi patronu seçme mücadelesi"ne yönlendirerek, dikkatlerin saldırıya değil, sözkonusu holding patronları arasındaki dalaşa yönelmesini sağladı. İşçilerinin bu sahte yönlendirmelere kanmamaları ve ölmek için veba ile kolera arasında seçim yapmaktan başka bir anlamı olmayacak bir "patron seçme" tavrına girmemeleri gerektiğini gazetelerde yazmış ve bu konuda METAŞ işçilerini uyarıştık.

Gelinen yerde, Yaşar Holding'in tüm çabalarına rağmen METAŞ'ı satın almayı başaran Rumeli Holding ise; kendi televizyonu Star'da, Yaşar Holding'e atıfta bulunarak işçileri kışkırttığını söylüyor. Kendilerinin zannedildiği kadar

vahşi olmayacaklarını söyleyerek işçilere güvene veriyor.

METAŞ satılırken yapılan sözleşmede Rumeli Holding'in verdiği güvencede "satıştan sonra ilk altı ay içerisinde çıkarılacak işçilere %25 fazladan tazminat verilmesi" taahhüdünün kendisi tensikatların kapıda olduğunu gösteriyor. Elbette bu tensikatlarla beraber ne tür saldırıların tezgahlanacağını şimdiden kestirmek imkansız.

Eğer "patron seçme" kampanyalarına harcanan enerji ve bu kampanyada tüketilen zaman, METAŞ işçilerini özelleştirme taahhüdüne ve onun her türlü sonucuna karşı çıkmaya yönlendirmede kullanılsaydı sonuç çok daha başka olabilirdi. Ne Rumeli Holding ne de başka bir "iyi patron" daha baştan bu türden işçi çıkartma pazarlıklarını yapmaya cesaret edemez, işçiler de kenetlenmenin ve patronlara karşı birlik olmanın verdiği güç ile daha ileri bir noktadan mücadeleyi sürdürebilirlerdi.

Yine de geç değildir; 25 Mayıs çarşamba günü yönetim değişikliği yapılarak satış işlemi devirle sona erecek. METAŞ işçileri sendikasının yönlendiriciliğiyle bir süre patron seçme konumuna getirilse de, şu anda kendiliğinden sınıf bilinciyle bu tensikatlar karşı önlem alma bilincine ulaştı. Fakat bunun şu andaki tek yolu bağımsız işyeri komitelerinin oluşturulması. Saldırıya karşı saldırı şiarının yükseltilmesi.

İZMİR/Kızıl Bayrak

Tüm Çalışanlara, Ücretsiz, Etkin, Sağlık ve Sosyal Güvenlik Hizmeti

Özelleştirme ve kamu harcamalarının kısıtlanması, kaldırılması, sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik saldırısının önemli alanıdır. Ve bu iki saldırı birbirleriyle bağlantılı olarak sürdürülmektedir. Sermaye devleti tarafından zaten işçi ve emekçilerin gelirlerinin bir kısmına el koyarak oluşturulan kaynaklarla karşılanan sağlık, eğitim vb. alanlardaki kamu harcamaları işçi sınıfı ve emekçilerin yıllar süren mücadeleleri sonucu kazanılmış haklardır. Şimdi ise sermaye devleti, bu en temel hakları güdükleştirmeye veya tamamen el koymaya çalışmaktadır.

Bu saldırının en çarpıcı örneği sağlık ve sosyal güvenlik alanında yaşanıyor. 1993 verilerine göre 4,5 milyon sigortalı, 2 milyon emekli olmak üzere toplam 6,5 milyon işçiye, (aileleriyle birlikte 23 milyon kişi, yani toplam nüfusun %33'i) "hizmet" veren SSK'ya bağlı sağlık kurumları, sermaye devletinin doğru dürüst bir katkısının bulunmamasının ötesinde, kaynakları bizzat bu sefil devlet tarafından kapitalist asalakların kullanımına sunulan SSK, ortadan kaldırılmaya ve bir özel kuruluş haline getirilmeye çalışılıyor. Ücretlerden kesilen primlerle kurulan SSK, sermaye devleti tarafından kaynaklarının ucuz kredi veren bazı bankalara yatırılması zorunluluğu getirilerek, taşınmaz mallarının ucuz kiralanan sağlanarak, kapitalistlerin prim borçlarını ödememeleri karşısında birşey yapmayıp aksine bunu teşvik ederek, sigortasız işçi çalıştırılmasına göz yumarak ve bunlara benzer çeşitli yollarla, mali açıdan zor bir duruma sokulmuştur. Şimdi de sermaye devleti kendisinin yarattığı bu durumu, emperyalist finans

kuruluşlarının hazırladığı reçeteler çerçevesinde işçi sınıfının yaşlılık, malullük ve sağlık sigortası haklarını ortadan kaldırmak, bu hizmetleri tamamen paralı hale getirmek için kullanılmaktadır. Bu durum tabii, özellikle '80 sonrasında hızla çoğalan ve yüksek prim ödemeleri nedeniyle ancak zenginlerin yararlanabileceği hizmetler veren özel sigorta ve sağlık şirketlerine yarayacaktır. Öte yandan sermaye devleti, sağlık sigortası alanındaki bu saldırısını işçilerle sınırlı tutmayıp, devlet memuru statüsüyle çalıştığı ücretli emekçilerin haklarına da el atmak niyetindedir. Bunda başarılı olursa kamu harcamalarının önemli bir bölümünden kurtulmuş ve bu alana aktarılacak devlet kaynaklarını daha rahat bir şekilde sermaye sınıfının hizmetine sunmanın fırsatını ele geçirmiş olacaktır.

Nitekim şu anda yürürlüğe konulmuş olan yasa ve yönetmeliklerin, SSK'nın sağlık hizmetleriyle ilgili ana planı şöyle özetlenebilir:

- 1) Sigortalıların muayene ve ilaçlardaki katkı paylarını artırmak (%20'den 30'a çıkarıldı);
- 2) Muayene kuyruğunda beklemek istemeyenlere paralı muayene olanağını sağlamak;
- 3) Yataklı tedavi için uzun süre beklemek (bu süre ortalama 7 aydır) istemeyenlere parayla erken yatış olanağı sağlamak;
- 4) Bugüne dek sadece SSK'lılara hizmet veren SSK hastanelerini, parasını ödeyecek herkese (sigortalı olmayanlara da) açmak;
- 5) SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nı birleştirmek.

Sermaye iktidarının bu planının ilk dört maddesi şu anda resmen uygulamaya konulmuştur ve giderek derinleştirilmektedir. Amaç SSK

hastanelerini salt kâr amacı güden kapitalist şirketler haline getirmektir. Bunun daha ileri adımı da işçi paylarının giderek daha da artırılması ve işçilerin kendi paralarıyla kurulan hastanelerden parayla faydalanabilmesi olacaktır. Öte yandan planın son aşaması, yani üç kuruluşun birleştirilmesi gerçekleştirildiğinde, şu anda emekli sandığına yalnızca yaşlılık primi ödeyen memurlar, sağlık primide ödemek zorunda kalacaklardır. Sermaye devleti, bu planı emekli sandığı üyelerinin faydalandığı devlet hastanelerini özelleştirme planı ile birlikte yürütmektedir. Bu nedenle bunu gerçekleştirmeyi başardığında tüm sosyal güvenlik kuruluşlarıyla ve bunların sağlık tesisleriyle mali ilişkisini kesmiş, sağlık alanındaki kamu harcamalarını tekkellere aktarmak üzere kaldırmış olacaktır. Öte yandan da yerli ve uluslararası tekkellere sosyal güvenlik ve sağlık sigortası alanında büyük bir pazar açılacaktır. Yani sermaye iktidarının bu planı sağlık ve sosyal güvenlik alanında tekkeller lehine SSK'nın çökertilmesi planıdır.

Sermaye devletinin bu saldırısına karşı bazı çevrelerin, işçilerin ağırlıkta olduğu, işverenlerin ve hükümetin temsilcilerinin de katıldığı bir SSK meclisi kurulması önerisi vardır. Fakat sosyal güvenlik ve sağlık sigortası alanındaki kazanılmış haklara yönelik saldırı bizzat sermaye devletinin kapitalist sınıf lehine yürüttüğü bir saldırdır. Bunun emeli işçilerinin böyle uzlaşmacı bir öneriyle bu saldırıyı göğüslemesi mümkün değildir. İşçi sınıfının talebi, tüm çalışanlara parasız, eşit ve kaliteli bir sağlık ve sosyal güvenlik hizmetinin sağlanması olmalıdır.

Kulübelere barış, saraylara savaş!

Kürdistan'da yaşama şansı bırakılmayan yoksul Kürd halkı göçezorlanıyor. Evleri yakılıyor, köyleri basılıyor, insanlar kaybediliyor, işkenceden geçiriliyor.

İzmir'in Karşıyaka'ya bağlı Yamanlar semti ile Buca'ya bağlı Kuruçeşme ve Adatepe semti de yukarıda bahsedilen emekçi Kürt halkının yoğunlukta yaşadığı semtler. Fakat hayır, buralarda da yaşamaya hakları yok onların. Sermaye devleti, kinini Kürdistan'da da Türkiye'de de kusacak emekçilerin üzerine.

2016 gecekondu, emekçilerin üstüne yıkılmak üzere belediye tarafından saptanıyor. Kurban Bayramı'nın 1. günü Adatepe'de 14 gecekondu yıkıldı, tepkiler yükselince devamından vazgeçtiler. 17 Mayıs günü Kuruçeşme'de, belediyesiyle, çevik kuvvetiyle, panzeriyle, helikopteriyle faşist sermaye devleti emekçi halkın 30 gecekonduğunu daha yıktı. Halktan tepkiler yükselmeseydi ve bir direnişle karşılaşmasalardı, daha da yıkacaklardı. Evleri yıkılan halk polis arasında kısa süren tartışma ve çatışmanın ardından bir kadın yaralandı, 4 kişi gözaltına alındı. Ardından etrafa söylentiler yayıldı; "Yıkılan evlerde PKK bayrağı ve silah bulundu." diye. Amaç direnişin meşru zeminini

ortadan kaldırıp, bir sonraki yıkımlara tepkiyi azaltmak. Bu nedenle yurtsever ve sosyalist basının yıkımın fotoğraflarını çekmesini bir yana bırakın izlemesine dahi izin verilmedi, tehditler savruldu. Özgür Gelecek muhabiri gözaltına alındı.

Öte yandan Adatepe mahallesinde yıkım yapılacağı söylentileri halkı harekete geçirdi. Yıkım ekiplerinin geçeceği yolu kapatmak isteyenlerden iki kişi gözaltına alındı. Mahalle çevresinde polis barikat kurarak giriş-çıkışları kontrol altına aldı.

Bu nedenle yıkımlara karşı direniş komitelerinin kurulma çalışmaları sürse de komite kurma çabaları yetersiz kalıyor. Kurulsa da kitlede sağlam direnme bilinci oluşturmada yetersizlikler yaşanıyor. Tepkilerin çoğu yıkım yapılan evlerde yaşayan insanlardan geliyor. Örgütlü mücadele olmaksızın karşı koyuşlar yeterli olmadığı için, örgütlü düşmana ancak örgütlü bir mücadeleyle karşı koyulabileceğinin gecekondu emekçiler tarafından da kavranılması gerekiyor.

Kahrolsun sermaye iktidarı!

İZMİR/Kızıl Bayrak

Laiklik Ü

Burjuvazi açısından dinin oynadığı fonksiyon yalnızca, alt sınıftan insanları yoksulluk, eşitsizlik ve baskı karşısında tevekkül içinde rıza gösterir bir konuma hapsetmek, eşitsizlikleri ve yoksullukları tanrısal bir irade kisvesi altında meşrulaştırması değildir. Aynı zamanda din, alt sınıfların atomize edilebilmesi bakımından da burjuva iktidarı için önemli bir silahtır. Burjuvazinin yönetme sanatı, her şeyden önce kitleleri atomize etmeye dayalıdır. Alt sınıflar içindeki dinsel ve mezhepsel inanış farklılıkları bu açıdan burjuvazi için önemli bir olanaktır.

Din, dinsel akımlar, laiklik, alevilik vb. sorunlar uzun süredir tüm toplumun ve bu arada tabi ki sol hareketin de başlıca gündemleri arasında yer almaktadır. Bu durumun içiçe geçmiş pek çok nedeni bulunmaktadır. Bu nedenleri daha ayrıntılı bir şekilde tartışmayı daha sonraya bırakarak kabaca şu şekilde sıralayabiliriz:

Emperyalizmin uzunca bir süre uyguladığı yeşil kuşak politikası bu nedenlerden bir tanesidir. Bilindiği gibi emperyalist kapitalizm, sosyalizm tehdidini sınırlandırmak amacıyla Ortadoğu ve Kafkaslar kuşağında dinsel akımların güçlendirilmesini özel bir politika haline getirdi. Buna da yeşil kuşak politikası adı verildi. 12 Eylül faşist diktatörlüğünün dini ve dinsel akımları sosyalizm tehlikesi karşısında bir barikat olarak kullanma politikası da dinsel akımların güçlenmesine yol açan önemli bir faktör oldu. Sosyalizm alternatifinin güç kaydetmeye başlaması ve nihayet ilk sosyalizm deneyimlerinin yenilgiye uğraması, bir muhalif hareket görünümüyle ortaya çıkan dinsel akımların güç kazanması için son derece elverişli koşulları yarattı. İran'da dinsel akımların iktidara gelmesi ise müslüman nüfusun yoğunlukta olduğu tüm ülkelerde islamcı hareketlere ivme ve moral kazandıran bir başka önemli gelişmeydi.

Tüm bu etkenlere bağlı olarak Türkiye'de de

dinsel akımlar önemli bir güç kazandı. Bu güçlenmenin karşısında laiklik-alevilik ekseninde belirli tepkiler oluşmaya başladı. Sermaye düzeni ise bu gelişmeleri emek-sermaye eksenli bir mücadelenin önünü kesmek ve Kürt ulusal hareketinin önüne bir barikat olarak dikmek doğrultusunda kullanmaya çalıştı. Laiklik-irtica, alevilik-sunnilik doğrultusunda bir kamplaşmayı pompaladı. Bu gelişmelere bağlı olarak tüm bu sorunlar devrimci ve sosyalist hareketin gündemine de kaçınılmaz olarak girdi.

Biz din, dinsel akımlar, alevilik gibi sorunları daha sonraki çalışmalara bırakarak, bu yazı sınırları içerisinde laiklik sorununu ele almaya çalışacağız. Bu yazıda laikliğin tarihsel-sınıfsal ve siyasal anlamı üzerinde, burjuva laikliğinin anlamı ve sınırları üzerinde, laikliğin Türkiye'de aldığı biçimler üzerinde ve proletarya sosyalizmi açısından bu sorunun kapsam ve anlamı üzerinde durmaya çalışacağız.

Laiklik: Anlamı ve Kapsamı

Laiklik, dünya işlerinde yetkinin dinden ve din adamlarından alınması anlamına geliyor. Laiklik, siyasal ve toplumsal yaşamın din kuralları ile düzenlenmesine bir tepkidir ve tanrı egemenliği yerine ulus egemenliğinin, dinsel kurallar yerine

zerine

Laiklik, siyasal ve toplumsal yaşamın din kuralları ile düzenlenmesine bir tepkidir ve tanrı egemenliği yerine ulus egemenliğinin, dinsel kurallar yerine dünyevi kuralların geçirilmesidir.

Bu tanımlar sınırı içerisinden bakıldığında laikliğin din-devlet ilişkilerine ait teknik bir sorun olarak algılanması ve değerlendirilmesi de mümkündür.

Oysa Ortaçağın feodal düzenine karşı girişilen burjuva devrimin ve onun kazanımlarının son derece önemli ve asli yanlarından birini oluşturur laiklik.

dünyevi kuralların geçirilmesidir. Bu tanımlar sınırı içerisinden bakıldığında laikliğin din-devlet ilişkilerine ait teknik bir sorun olarak algılanması ve değerlendirilmesi de mümkündür. Oysa bu son derece şekilsel bir algılanış olur. Ve genelde burjuvazinin pompaladığı algılayış biçimi budur. Oysa laikliğin kapsamı ve anlamı çok daha geniştir. Ortaçağın feodal düzenine karşı girişilen burjuva devrimin ve onun kazanımlarının son derece önemli ve asli yanlarından birini oluşturur laiklik. Bu gerçeğin daha iyi anlaşılabilmesi için sorunu tarihi bir perspektif içinde ele almakta yarar var.

I. Ortaçağ: Feodalite ve Din

5. YY'dan 15. YY'a kadar uzanan bin yıllık dönemi kapsayan Ortaçağ'ı simgeleyen iki önemli olgu vardır. Bunlardan birisi feodalite, diğeri ise kilise(din)dir. Feodalite, siyasal ve iktisadi bakımdan birbirinden yalıtılmış birimlerin egemen olduğu bir sosyal ekonomik düzendir. Siyasal plandan baktığımızda karşımızda güçsüz merkezi iktidarlar ve bunlar karşısında oldukça özerk yerel iktidar odaklarını görürüz. Bu tablo, feodalizmin son dönemlerinde değişmeye başlayacak ve süreç içinde merkezi iktidarlar güçlenecektir. Yerel siyasal gücün sahibi olan feodal beyler, yerel iktidarın tek sahibi oldukları gibi, genellikle yerel ekonomik gücün de tek sahibi durumundadırlar. Ekonomik faaliyet büyük ölçüde tarımdan ibarettir. Üretim doğal üretim düzeyinde bulunduğu, ciddi bir üretim fazlasının sözkonusu olmadığı, dolayısıyla değişimin çok sınırlı kaldığı, ulaşımın yetersiz bulunduğu ve birbirinden büyük ölçüde yalıtılmış bölgelerin içe kapalı bir yaşam sürdüğü bir sosyo-ekonomik düzendir sözkonusu olan. Ekonomik ve siyasal olarak yalıtılmışlık ve parçalanmışlık feodalizmin temel karakteridir.

Kilise ise, feodal düzenin önemli bir iktisadi ve siyasal gücüdür. Feodal iktidarın önemli bir parçasıdır. Hıristiyanlık, başlangıçta ezilen sınıfların bir "iç çekmesi", "rahatlaması" olarak ortaya çıkmıştı. Toplum projesi olarak daha eşitlikçi ve sınıflardan arındırılmış bir yaklaşıma sahipti. Uzun yıllar Roma İmparatorluğu tarafından ezildi ve illegal yaşamak zorunda kaldı. Ne var ki, Hıristiyanlık Roma İmparatorluğunun resmi dini olduktan sonra bu anlayış değişti. Bu süreçten sonra Hıristiyanlık Doğu Roma İmparatorluğunun egemenliğini meşrulaştıran bir resmi ideoloji haline geldi. Siyasal iktidarlar artık bu yeni din aracılığıyla iktidarlarına tanrısal bir kuvvet kazandırdılar. Böylece kilise de Ortaçağın önemli bir gücü durumuna ulaştı. Giderek de kilise, geniş toprakların ve buna bağlı olarak önemli iktisadi imtiyazların sahibi bir güç olarak doğrudan doğruya feodal ilişkilerin merkezine yerleşti. Dolayısıyla bu sis-

temin, feodal-Ortaçağ düzeninin korunmasında birinci dereceden yararları olan egemen bir güç durumundaydı kilise. Bu nedenledir ki "din", feodal düzenin egemen ideolojisidir; düşünce hayatı tümüyle kilisenin (dinin) egemenliği altındadır. Kilise, feodal sistemi dine dayanarak kutsayan ve meşrulaştıran bir ideolojik güç merkezidir. Kilisenin dinine göre Ortaçağ'ın feodalizmi bir tanrı düzenidir. Toplum, tanrının koyduğu kurallara göre yönetilmektedir. Krallar (imparatorlar) tanrının yeryüzündeki temsilcileridir ve kilisenin onayıyla toplumu tanrı adına yönetmektedirler. Demek ki bu yönetime karşı çıkmak tanrının koyduğu kurallara, tanrısal bir düzene karşı çıkmak demektir. Toplumdaki eşitsizlikler, farklı toplumsal sınıf ve statüler ise tümüyle tanrının insanları farklı yaratmasının ürünü ve sonucudurlar. Değiştirilemez bir tanrı hükmüdür bu vb.

Görüldüğü gibi kilise Ortaçağ'ın, feodalizmin egemen ve merkezi bir gücüdür. Feodal ilişkiler gücünü koruduğu ölçüde kilisenin otoritesi de tartışılmaz bir nitelik taşımıştır. Ne var ki, başlangıcı 11. yüzyıla kadar getirilebilecek yeni gelişmelere bağlı olarak, feodal ilişkilerin sarsılmaya başlamasıyla birlikte kilisenin gücü ve otoritesi de sarsılmaya başlamıştır. 11. YY'dan itibaren feodal Ortaçağ toplumu içinde geleneksel feodalizme yabancı yeni bir sınıf şekillenmeye başlamıştır. Feodal toplumda feodal beyler ve serfler dışında ruhbanlar, savaşçılar ve zanaatkarlar da yaşardı. İşte 11. yüzyıldan itibaren bunların arasına yeni bir sınıf olarak burjuvazi de ekleniyordu.

Ürün fazlasının oluşmaya başlaması ve buna bağlı olarak ticaretin gelişmesi, bu yeni sınıfın şekillenip güçlenmesine kaynaklık eden nesnel ortamı oluşturmaktaydı. 15. yüzyıl sonlarında yeni kıtaların bulunması ve özellikle 950-1350 yılları arasına yayılan "tarım devrimi" yeni bir sınıf olarak burjuvazinin şekillenip güçlenmesinde önemli kilometre taşı oldu. Özellikle tarım devrimi ticaret yaşamının canlanmasında, dolayısıyla burjuvazinin gelişiminde, temel önemde bir olay olmuştur. Ticaretin canlanması kentleri (burg) yeniden canlandırmış ve onlara yeni bir muhteva kazandırmıştır. Burjuva devrim henüz uzaklarda olsa da burjuvazinin ortaya çıkmasıyla beraber ve daha o andan itibaren "tanrısal kurallar" yetersiz gelmeye başlamış, "dünyevi kurallar" gerekli olmaya başlamıştı. Ticaretin gelişmesi, farklı dinlerden mezheplerden ve devletlerden tüccarlar arasında ilişkiyi geliştirmiş, bunlar arasında çıkan anlaşmazlıkları gidermek için dinler ve mezhepler üstü evrensel-dünyevi yeni kurallar konması zorunluluk haline gelmişti. Ticaretin yaygınlık kazanması ve burjuvazinin oluşumu, öte yandan da feodal atomizasyonu yıkan, bölgeler ve dev-

letlerarası yalıtılmışlığı parçalayan, iktisadi bağlarla bölgeleri birbirine bağlamaya başlayan sürecin başlangıcı oldu.

II. Burjuvazi-Ulusal Krallık İttifakı ve Dinde Reform

Tüm bu gelişmelerin ardından, henüz burjuva devrimleri çok uzakta olmakla birlikte, feodal sistemin gerileme dönemi başladı. Feodalizm, ilk çözümlenme işaretlerini vermeye başlıyordu. Bu çözümlenmeden ilk nasibini alan kurumların başında ise kilise gelmekteydi. Bir yandan ticaretin yaygınlaşmaya başlaması, dolayısıyla feodalizmin birbirinden yalıtık ekonomik ve siyasal birimleri arasında bir köprü kurulmaya başlanması, diğer yandan feodal sistemin ekonomik ve siyasal olarak ciddi sarsıntılara doğru yuvarlanması, bu iki etken birarada feodal sistemin içinde önemli değişiklikleri gündeme getirmeye başladı. Bu süreçten sonra merkezi krallıklar gücünü arttırmaya başlarken, papaların siyasal-ekonomik gücü de zayıflamaya başladı. Feodalizmin iktisadi-siyasi krizi bu sistemin iki önemli unsuru arasında, papalık ile merkezi krallıklar arasında bir iç hesaplaşmayı ve çatışmayı gündeme getirdi. Bu sürece kadar çeşitli devletler, Roma katolik kilisesine bağımlıydılar. Merkezi krallıklar bu iç çatışmada güçlenen burjuvazi ile ittifaka girdi. Yaşanan bu savaşımın sonunda papalık kurumu geriledi.

Ulusal krallıkların kiliseye karşı yürüttüğü savaşımındaki temel neden yukarıda belirttiğimiz gibi merkezdeki feodallerle burjuvazinin ortak iktisadi ve siyasal çıkarları idi. Uzlaşma içerisinde yürütülen bu savaşımın sonunda İngiltere, Norveç, İsveç, Danimarka gibi ülkelerde, papalığın mülkiyetinde bulunan geniş topraklara bu sınıflar tarafından el konuldu. Böylece 16. yüzyıla varıldığında kilise iktisadi bakımdan önemli bir darbe yemiş oldu. Yalnızca iktisadi bakımdan değil, siyasal bakımdan da. Zira bu sürecin ardından, burjuvazi ile merkezi feodaller arasında Roma katolik devletine karşı gerçekleşen bu uzlaşmanın bir ürünü olarak dinde reform hareketleri ilk kez gündeme girdi. İngiltere, Rusya ve Polonya vb. tek tek devletler, Roma katolik kilisesinin denetiminden çıkarak kendi ulusal kiliselerini kurdular. Kiliseler üzerinde ulusal krallıkların kesin bir denetimi ve kontrolü oluştu. Örneğin, İngiltere'de Anglikan kilisesinin kurulması bu sürecin ürünüydü.

16. YY'da protestanlığın ortaya çıkışı da burjuva gelişme ile dolaysızca bağlantılıydı. Protestanlık geliştirmekte olan sınıfın, burjuvazinin kurulu düzen ve otoriteye, onun en önemli kurumu ve sembolü olan katolik kilisesine karşı, yeni bir din anlayışını payanda ederek giriştiği bir karşı ideolojik saldırı oldu. Protestanlığın içeriğine bakıldığında, bu mezhebin temel fonksiyonunun geliştirmekte olan kapitalist ilişkileri meşrulaştırmak olduğu kolaylıkla görülebilmektedir. Protestanlık ticareti meşrulaştırmakta, tanrıya karşı sorumluluğu "birey" katına indirmekte, tanrıyı memnun etmek için en önemli aracın çalışmak ve zenginleşmek olduğunu vaaz etmekte, o güne kadar günah olarak algılanan birikimciliği tanrısal bir görev katına yerleştirmektedir. Protestanlığın ortaya çıkışını izleyen dönemde, iktisadi-siyasi-ideolojik iktidarını yitirme korkusu içindeki katolik kilisesi ile protestanlık arasında uzun ve kanlı bir savaş yaşanmıştır. Burjuvazi "protestan ahlakı" nı siper edinerek kiliseye karşı yürüttüğü bu savaşta da önemli mevziler elde ederek çıkmıştır.

Böylece daha henüz feodal sistem yürürlükteyken, burjuva gelişmenin dolaysız bir ürünü olarak kilise kurumu gerilemeye başlamıştı. Bu süreç burjuvaziyle merkezi krallıklar oluşturmuş olan feodal aristokrasinin geçici bir ittifakının ürünüdür. Bu nedenle de alınan mesafe henüz oldukça sınırlıydı. Reform döneminin ardından burjuvazi ve ulusal devletlerin başında bulunan feodal aristokrasinin lehine bir takım yeni düzenlemeler yapılmıştır. Ama henüz kilise feodal aristokrasinin hizmetinde, devletin ve siyasal hayatın bir parçası olmaya devam etmektedir. Feodal krallar hala iktidarlarını tanrısal temele

dayandırmaktan vazgeçmiş değillerdir. Feodalizmin temsilcisi olan ulusal krallıklar orta yerde durmaktadır ve artık, ulusallaştırılmış ve devlet denetimine alınmış bir din aracılığıyla feodal ilişkileri sürdürmeye çalışmaktadır. Burjuvazi siyasal planda bazı kazanımlar elde etmiş olmakla beraber, ekonomik gücünü siyasi iktidar gücüyle taçlandırabilmiş değildir. Burjuvazinin kazandığı bir taviz olarak, artık tanrısal iradenin temsilcisi kralın yanısıra burjuvazinin de temsil olanağı bulunduğu parlamentolar vardır. Ne var ki, bu temsil olanağı son derece sınırlıdır ve iktidar büyük ölçüde hala tanrısal iradeye dayanan, kendi iktidarını bu kisve altında meşrulaştıran ulusal krallıkların elindedir. Burjuvazi, gelinen yerde, feodal iktidarla ve onun büründüğü dinsel-tanrısal kisve ile kesin bir hesaplaşma zorunluluğuyla yüzyüzedi. Rönesans (aydınlanma dönemi) bu radikal hesaplaşmanın ideolojik-felsefi boyutunu oluşturdu. Ardından ise burjuva devrimleri geldi.

III. Aydınlanma ve Devrim Dönemi

Ortaçağ'a damgasını vuran ve St. Augustin, Salisbury'li John, Thomas Agunna vb. simalarla ifadesini bulan egemen düşünce, din ve dünya işlerini kiliseden (dinden) yana çözümleyen, kilisenin egemenliğini ve teokratik yönetim anlayışını meşrulaştıran düşüncelerdi. Bu düşünürler, dünya devletinin tümüyle tanrı iktidarına, onun yasalarına uygunluğunu savunmuşlar, tanrısal yasalara uymayan devlete karşı aktif direnmeyi meşru görmüşler, insan toplumuna en iyi hükümet biçiminin tanrı yasalarının temsilcisi olan tek kişi yönetimi olduğunu savunmuşlardır. Tüm bunlar ise Ortaçağ'ın egemen düşünce biçimini oluşturmaktadır. Bu nedenledir ki burjuvazi, iktidar mücadelesinin ideolojik cephesinde en ciddi darbeyi "tanrısal iktidar", "tanrısal yöneten-yönetilen anlayışı" ve "tanrısal eşitsizlik" görüşlerine vurmak zorundaydı. İşte aydınlanma dönemi ile burjuvazi Ortaçağ'ın bu felsefesini hedef aldı. Descartes, Rousseau, Diderot, Machievelli vb. aydınlanma çağı filozofları şahsında insanların doğuştan eşit olduğunu, hakikate ulaşmanın tek yolunun (dogmalar ve inançlar değil) akıl olduğunu, siyasetin ve iktidarın temelini de insanlar arasındaki eşitliğe ve akla dayanması gerektiğini savundu. Dine ve dinsel dogmalara karşı amansız bir savaşım yürüttü. Aydınlanma dönemi, bu etkili karşı ideolojik saldırısıyla, burjuva devrimlerin, özellikle de büyük Fransız Devrimi'nin yolunu döşedi.

Büyük Fransız Devrimi; devrimci burjuvazinin yükselen hareketinin doruğuydu. Bu özelliğiyle o, aynı zamanda burjuvazinin kilise ve din konusundaki tutumunun da en ileri, en radikal örneği olmuştur. Jakobenler bütün mevcut dinleri reddettiler. Rousseau'nun düşüncelerinden esinlenerek yeni bir "toplum dini" anlayışı ortaya koydular. Bu yeni din anlayışının özü, insanlar tarafından toplumsal anlaşma ile ortaya konulan ve gerekli gördüğü zaman değiştirilebilen yasaların en kutsal değer olması anlayışına dayanıyordu. Jakobenler, başlangıcı dinsel esasa dayanan eski takvimi de kaldırıp yeni bir devrim takvimi hazırladılar. Kiliseleri ya kapattılar ya da akıl mabedi ilan ettiler vb.

Buraya kadar anlatılanlardan çıkarılabileceği gibi, burjuvazinin mücadele bayrağına laiklik şiarını yazmasının ardında birbirine bağlı birkaç önemli neden bulunmaktaydı. Birincisi, burjuvazi, kendi iktidarlarını tanrısal iradeye dayandıran ve karşı konulamaz, değiştirilemez ilan edilen feodal krallıklara ve kiliseye karşı yürüttüğü iktidar mücadelesinde, kaçınılmaz olarak bu egemen anlayışı hedeflemek ve geriletme durumundaydı. Bunun için siyasal iktidarın kaynağını dünyevileştirmek, dinle meşrulaştırılan eşitsizlik an-

Laiklik burjuvaziye, iktidarı ele geçirmek için ve ancak o sınırlar içerisinde gereklidir.

Laiklik, burjuvazinin ulusal pazarı, ulusal devlet ve milliyetçi ideoloji aracılığıyla denetim altında tutabilmek için ve yine bu sınırlar içerisinde burjuvaziye gereklidir.

Ve son olarak burjuvazi bilimin ve bilimsel düşüncenin yaygınlaşmasının kendi sınıf çıkarlarıyla örtüşmesi durumunda ve ancak bu ölçüde laiktir.

layışına karşı "tüm yurttaşların eşitliği"ni savunmak durumundaydı. Burjuvazi için laiklik mücadelesini gündeme getiren faktörlerden birisi buydu. Bunun yanısıra laiklik mücadelesini zorunlu kılan bir başka önemli faktör, burjuvazi açısından ekonomik birliğin, ulusal devlet çerçevesinde bir siyasi birlikle tamamlanması gerekliliği idi. Dinsel esaslara dayanan bir bağ, dinsel esaslara dayanan bir hukuk anlayışı, iktisadi birliğin bir siyasi birliğe dönüştürülmesi bakımından açık bir engel durumundaydı. Zira farklı dinsel ve mezhepsel anlayışlara bölünmüş, her dinsel mezhepsel anlayışın ayrı bir hukukunun bulunduğu bir toplumsal ortam, yalnızca cemaat hayatının parçalanmışlığını doğurabilirdi. Artan iktisadi ilişkiler ancak dinler ve mezhepler üstü bir anlayışla düzenlenebilirdi. İktisadi ilişkilerin birbirine yaklaştırdığı insanlar, dinsel bir ideolojiyle değil, iktisadi birliğin artmasına paralel olarak güçlenmeye başlayan ulusal ideoloji etrafında bütünleştirilebilirlerdi. Son olarak, kilise ve din kurumu feodal iktidarı ve toplumsal düzeni, bu düzenin ideolojik gücü olan dinsel dogmaları sarstığı için bilime ve bilimsel düşünceye düşmanca bir tutum takınmıştı. Burjuvazinin kendi gelişmesi açısından ise bilime ve bilimsel düşünceye ihtiyacı vardı. Bu nedenle de kiliseye ve dinsel dogmatizme karşı etkili bir savaşım yürütmek durumundaydı. Laiklik işte bu savaşımın da en önemli boyutunu oluşturuyordu.

Yukarıda sayılanlar burjuvazinin laiklik savaşımını yürütmesinin nesnel nedenlerini ortaya koyduğu gibi, aynı zamanda, nesnel sınırlarını da ortaya koymaktadır. Laiklik burjuvaziye, iktidarı ele geçirmek için ve ancak o sınırlar içerisinde gereklidir. Laiklik, burjuvazinin ulusal pazarı, ulusal devlet ve milliyetçi ideoloji aracılığıyla denetim altında tutabilmek için ve yine bu sınırlar içerisinde burjuvaziye gereklidir. Ve son olarak burjuvazi bilimin ve bilimsel düşüncenin yaygınlaşmasının kendi sınıf çıkarlarıyla örtüşmesi durumunda ve ancak bu ölçüde laiktir.

IV. Aydınlanmacı ve Devrimci Anlayıştan Yeni Reformasyona

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, büyük Fransız Devrimi, devrimci burjuvazinin yükselen hareketinin doruğuydu, en son sınırdı. Yurttaş eşitliği burjuva isteminin ortaya çıkmasının ar-

dından, önce ilkel Hıristiyanlığa dayanarak dinsel biçim altında, sonra bizzat burjuva eşitlik teorilerini kendine dayanak yaparak, sınıfların kendisinin kaldırılmasını eksen alan proleter savaşımı ortaya çıkmaya başladı. Geniş işçi yığınları burjuvaziden öğrenmişlerdir ki, yoksullukların ve eşitsizliklerin kaynağı tanrısal nedenler değil, "laik-dünyevi" nedenlerdir ve ortadan kaldırılabılır.

Gelinen noktada, burjuvazinin yeni muhalifleri her türlü sömürüye son vermeyi amaçlayan şiarlarıyla siyaset arenasındadırlar artık. İşte bu noktadan sonra burjuvazi, yeniden tutuculaşmaya başlar ve gelişmeler burjuva sınıfı giderek katolik kilisesi mensuplarına; dine o eski ve kutsal mevkiyi yeniden vermeye iter. Ve başta işçi sınıfı olmak üzere alt sınıflardan gelen tehlike karşısında, yüzyıldır büyük bir savaş verdiği feodal sınıflarla ve kiliseyle yeniden ittifak yoluna gider. Bu, aydınlanmacı ve devrimci anlayıştan reform döneminin anlayışına geri dönüşüdür. Fark şuradadır ki, artık iktidarda ulusal krallıklar değil, burjuvazi vardır. Kilise ulusal krallıkların değil, burjuvazinin yönetimi ve denetimi altındadır. Burjuvazi kendi iktidar gücünü dinsel kurallara tabi olmaktan çıkarmıştır. Ama toplumun, alt sınıfların dinsel ideolojiden ve kurallardan bağımsızlaşması, onun sınıf çıkarları açısından gerekli ve yararlı

olmak bir yana, tersine, tehlikeli bir durumdur. Bu gerçeği gören ve tarihte açık sözlü bir egemen sınıf politikacısı olarak bilinen I. Napoleon, dinin egemensınıflara için gerekli olduğunu şu sözlerle anlatıyordu: "*Karnı tukabasa dolu bir adamın yanbaşında bir başkası açlıktan ölmekteyse, berikinin bu durumu kabullenmesi için bir yetkili makamın çıkıp ona 'ne yapalım tanrının dileği böyle' demesi gerekir.*" Proletaryanın soluğunu ensesinde hisseden burjuvazi, I. Napoleon'un bu öğüdünü yerine getirmekte gecikmeyecek, iktidarı ele geçirdikten sonra ve hatta pek çok yerde henüz daha iktidarı ele geçirmemişken, tüm demokratik taleplerinde olduğu gibi laiklik talebi ve anlayışında da geriye dönük bir değişim yaşayacaktır; "*Fransız ve Alman burjuvazisi için son çare, (...) özgür düşüncelerini sessizce bırakıvermekti... birbiri ardına görünüşte sofulaştılar, kiliseden, onun dogmalarından ve ayinlerinden saygıyla sözettiler... Fransız burjuvazisi cuma günleri perhiz tuttu, Alman burjuvaları, pazar günleri, kilisedeki yerlerinden uzun protestan vaazlarını sonuna kadar dinlediler. Materyalizm, başlarını belaya sokmuştu. Din halk için muhafaza edilmeliydi.*" (Friedrich Engels, *Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm*, S: 60-61, Sol Yay.)

Artık burjuvazi açısından da eşitsizliğin kaynağı dünyevi değil tanrısalı. Alt sınıflara düşen ise bu tanrısal iradeye vakar içinde teslim olmak, talihsiz kaderinin değişmesi için bu dünyada iyi bir kul olmaya çalışarak, bütün umut ve hayallerini öteki dünyaya havale etmekte.

Burjuvazi açısından dinin oynadığı fonksiyon yalnızca, alt sınıftan insanların yoksulluk, eşitsizlik ve baskı karşısında tevekkül içinde rıza gösterir bir konuma hapsedmek, eşitsizlikleri ve yoksullukları tanrısal bir irade kisvesi altında meşrulaştırması değildir. Aynı zamanda din, alt sınıfların atomize edilebilmesi bakımından da burjuva iktidarı için önemli bir silahtır. Burjuvazinin yönetme sanatı, her şeyden önce kitleleri atomize etmeye dayalıdır. Alt sınıflar içindeki dinsel ve mezhepsel inanış farklılıkları bu açıdan burjuvazi için önemli bir olanaktır. Ve bu nedenden dolayıdır ki; her sermaye iktidarı bu farklılıkları canlı tutmaya çalışır. Dinsel ve mezhepsel inanışlar karşısında ayrımcı bir tutum izlemek ve böylece alt sınıfları bu eksen içinde kutuplaştırarak emek

cephesinin mücadelesini kendi içinde atomize etmeye çalışmak, burjuvazinin şaşmaz ve değişmez politikasıdır. Bugünün Türkiye'sinde biz, bu burjuva yönetme sanatının çok zengin örnekleriyle yüzyüze bulunmaktayız.

En gelişmişleri de dahil olmak üzere, bugünün kapitalist ülkelerine baktığımızda her birinin dini ideolojiyi, dinsel ve mezhepsel inanç farklılıklarını bir politika aracı olarak yaygın bir biçimde kullandıklarını görürüz. Kitlelerin, devletin denetimi ve inisiyatifini altındaki dinsel örgütlenmeler, cemaatler, tarikatlar altında biraraya gelmesi, burjuva devletlerin ortak bir özelliği ve politikasıdır. Burada gerçeğin küçük bir kesitini yansıttığını hatırlatmak kaydıyla sıralayacağımız sınırlı örnekler, bize burjuvazinin laiklik anlayışının sınırlılığı ve ikiyüzlülüğü hakkında küçük ama çarpıcı tablolar sunmaktadır.

ABD'de dinsel cemaatler özel bir tarzda devlet politikasıyla teşvik edilmektedir. Devlet özellikle gayri resmi yollardan bu tür oluşumlara kaynak ve destek sunmaktadır. ABD, politikada din ticaretinin en çok kullanıldığı ülkelerden birisidir. Bu ülkede (başka kapitalist ülkelerde de) devlet başkanı İncil'in üzerine el basarak yemin eder. Aynı uygulama mahkemelerde söz konusudur. Yakın zamana kadar ABD'nin lise dengi okullarında dersler duayla başlatılmaktaydı. Kısa süre önce TBMM oturumlarının duayla açılması doğrultusunda bir önerge veren "laik" bir Türk milletvekili, bu uygulamanın laikliğe ters düşmediğine, İngiltere'de Avam Kamarası'ndaki oturumlara dua okunarak başlanmasını kanıt gösteriyordu. Yunanistan'da Doğu Ortodoks Kilisesi'ne kayıtlı olmayanlar, resmi devlet raporlarına göre tam anlamıyla Yunanlı değildirler ve potansiyel olarak "hain"dirler. Vb... vb... Örnekleri daha da çoğaltmak mümkündür. Ama sanırım bu kadar burjuva laikliğinin pratikteki anlamı ve sınırları üzerine fikir edinmek için yeterlidir. Son olarak şunu belirtmeliyiz ki, bütün gelişmiş kapitalist toplumlarda tahmin edilenin de çok ötesinde bir "din sömürüsü" mevcuttur. Kilise, bu ülkelerin hemen tümünde toplumsal yaşamda çok büyük bir ağırlığa sahiptir. Dahası bu ülkelerde bir "din devleti" talebi ve programıyla ortaya çıkabilecek herhangi bir güç de olmadığı için, gelişmiş kapitalist ülkelerin burjuvazisi dinsömürüsü konusunda çok daha pervasızdırlar.

Burjuvazinin din ve laiklik konusundaki ikiyüzlü tavrının son olarak belirlenmesi gereken bir başka boyutu daha var. Emperyalist burjuvazi, dini ve dinsel-mezhepsel ayrımları sömürgecilik politikasının, yayılmacı amaçlarının bir aracı olarak da kullanır, istismar eder. Emperyalist burjuvazinin laik, ulusalcı, anti-emperyalist hareketlerin karşısında dinsel gericiliği bir silah olarak kullanmasına dair geçmişten ve bugünden birçok örnek verilebilir. Ortadoğu ülkeleri, Lübnan ve Cezayir örnekleri, Kafkasya, yeşil kuşak ve ılımlı İslam politikaları vb. hemen ilk başta akla gelenlerdir.

"Modern" Türkiye Kapitalizmi, Ortaçağdan Medet Umuyor

Terör Cumhuriyeti, asalaklığı, çürümenin son safhalarına ulaşmış bir sınıfın devleti olarak, her yanından, her kurumundan çürük kokular yayıyor. Kendisiyle birlikte toplumu da zehirlemeye, çürütmeye ve ölüme mahkum etmeye çalışıyor.

Sözde "modern" toplumun temsilcisi geçinen bir burjuva cumhuriyet, her türden feodal gericiliğe, can havliyle yapışmaya çalışıyor. Bir ayağı çukurda, şimdiden toprak kokan son sömürü sistemi, tarihin mezarlığından, çoktan unutulmuş eski sistemlerin kalıntılarından medet umuyor. "Kalıntı"lar onu bir nebze olsun rahatlatamayacak kadar az olduğunda da, bildiği tek yöneme, baskı ve teröre başvuruyor.

Gelenekler bir bakıma toplumların yazılı olmayan, gayri resmi, yani devlet zoru gerektirmeyen yaşam kurallarıdır. Ve toplumla ilgili tüm diğer şeyler gibi, toplumla birlikte değişir, gelişir, ortaya çıkar, ortadan kalkarlar. Kuşkusuz maddi toplumsal koşullardan daha uzun ömürlüdürler. Ama bu, onların değişim-dönüşüme kapalı olduklarını göstermiyor. Geleneklerin ömrünü, esas olarak kök aldıkları maddi toplumsal zemin oluşturuyor. Zeminini sadece köleci sistemde bulan bir gelenek, kuşkusuz köleciliğin ortadan kalkmasıyla birlikte toplum tarafından terkedilmek zorunda kalıyor.

Ama zeminini şu ya da bu sömürü sisteminde değil de genel olarak sınıflı toplumda bulan bir gelenek de kuşkusuz bütün sınıflı toplumlar tarihinde değişerek de olsa varlığını sürdürüyor. Bütün sınıflı toplumlarda egemen sınıf, ezilen sınıfları baskı ve tahakkümü altında biraz daha fazla tutabilmek amacıyla dini düşüncelerden yararlanmakla birlikte, denilebilir ki, dini devletin temel ideolojisi olarak kullanan tek sistem feodalitedir. Sonradan ortaçağ karanlığı olarak adlandırılan bu dönemde küçüğünden büyüğüne tüm feodal beyler, krallar, şahlar, kendilerini "tanrının gölgesi" "yeryüzündeki temsilcisi" vb. ilan etmişler ve emekçi kitleleri, silahlı güçlerinin, engizisyonlarının vb. yanısıra, Tanrı ve cehennem korkusuyla tahakkümleri altında çalışmaya zorlamışlardır.

Burjuva devrimler, bir bakıma, bu ortaçağ karanlığını yırtan, tüm toplumu sarsan etkileriyle, sınıflı toplumların bir dönemini kapatmış oluyordular. Dinsel önyargı ve safsatalar başta olmak üzere sömürünün üstündeki perdeler bir bir yırtılıyordu, ücretli emek sömürüsü tüm çıplaklığıyla sergileniyordu. Bu sergilemenin tam da kendisidir ki, ücretli emekçiler sınıfının bir sınıf olarak uyanışını kolaylaştırdı. Toplumsal bilinci geliştirdi ve sınıflı sömürü sisteminin sonunu hazırlayan koşulları ortaya çıkardı.

Kapitalist sömürü sisteminin önünde ise, kendinden öncekilerde olduğu gibi yeni bir sömürü sistemi bulunmuyordu. Toplumsal üretimin kapitalist biçimi, sınıfsal sömürünün de son

biçimiymi. Kapitalist sistem gelişiminin belirli aşamasına ulaştıktan, sistemin sahibi burjuvazi ölümünün bilincine vardığından itibaren ise, can havliyle, bir zamanlar kendisinin yırtıp attığı o eski perdelerle sarılmaya çalıştı. Dini ideoloji ve kapitalist üretim ve yaşam biçiminin çoktan değiştiği gelenekler, yeniden hortlatılarak sahiplenildi.

Laik TC, islamiyeti bir devlet dini olarak kurumlaştırmakla yetinmedi, sözde devlet dışı tuttuğu tarikatları el altından destekleyip besledi. Tarikatların özellikle emekçi kesimlerde örgütlenmesini teşvik etti, çeşitli tarikatları birbirlerine karşı kışkırtmaya özen gösterdi. Kapitalist sömürü altında yoksullaşan emekçi kitlelerde biriken öfkeyi mezhep ve tarikat ayrımları adı altında kendi içinde eritmeye çalıştı. Alevi-Sünni, dinci-laik ayrımlarını kışkırttı.

Emekçi kitleleri hedefleyen bu tür böl-parçala-yönet politikaları kuşkusuz ki, burjuvazinin planlı çabalarıydı. Ama son krizin bunalımıyla kalktığı bazı girişimler gerçekten "can havli" tabirine uygun düşüyor.

Devletin bir kurumu, vatandaşa bayramlaşmayı emreden bir genélge yayınıyor. Bayramlaşmama cüreti gösterecek olanlara tehditler savuruyor. Sadece gelenek düzeyinde süregiden, en dinci devletlerin yazılı kurallarına bile girmeyen "bayramlaşma", böylece, "modern" burjuvazinin devletinin yasalarına girmiş oluyor. Bütün bir tarihi boyunca sadece "milli" bayramları genelgelerle düzenleyen TC, 70 yıldan sonra dini bayramları da organize etmeye girişmiş oluyor.

Gene bir başka devlet kurumunun (THK) devlet zoruyla kurban derilerine el koyması, bazı kesimlerin tepkilerini öyle yaygınlaştırıyor ki, "post kavgası" adeta bir hükümet bunalımına yol açıyor. Siyasi iktidarın en yetkili, en üst görevlileri (Cumhurbaşkanı ve Başbakan) konu hakkında demeç vermek zorunda kalıyor.

Üçüncü örnek aslında pek yeni değil. "Mehmetçikle elele!" kampanyasının bağışları devlet kurumlarına gönderilen "çok gizli" ibareli emirlerle, gene devlet zoruyla toplanıyor. Ama dediğimiz gibi, bu yeni bir uygulama değil. TC, her gericilik döneminde benzer uygulamalara girişmiştir. '80 darbesi altında bu tür "bağış"lar az toplanmadı.

Emekçi kitleler; özellikle böyle genelgelerin doğrudan muhatabı durumundaki devlet kurumlarında çalışan ücretli emekçiler, sermaye devletin bu tür girişimlerini boşa çıkarmalıdır. Gerek KİT'lerde, gerekse kamu hizmet sektörlerinde çalışanların son yıllarda yükselttikleri mücadele, bunun olanaklı olduğunu kanıtlamıştır. Devlet zorunun karşısına kitlesele zorla çıkmak, haksız uygulamaların, yasaların, genelgelerin karşısında, haklı-meşru bir kitlesele barikat oluşturmak zorunludur.

Eksen Yayıncılık'tan Kitap Listesi

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. BASKI 120 000 TL
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve Doğu Avrupa Üzerine 230 000 TL (Tükendi)
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 50 000 TL
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 150 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları 210 000 TL
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu 50 000 TL (Tükendi)
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 180 000 TL
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Roman: Orhan İyiler) 350 000 TL
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 200 000 TL
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL (Tükendi)
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi 135 000 TL
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 160 000 TL
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 260 000 TL
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 240 000 TL
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Kapanlar ve Kapılanlar 180 000 TL
17. Devrimci Gençlik Hareketi 50 000 TL (Tükendi)
18. Gebze Direnişinin Ardından 50 000 TL
19. 20 Temmuz Dersleri 50 000 TL
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 50 000 TL
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu 100 000 TL

Dağıtım tekelleri Kızıl Bayrak'ı dağıtmıyor

**Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık 1 Yıllık
Yurt içi 250.000 TL. Yurt dışı 500.000 TL.
Yurt Dışı 50 DM. Yurt Dışı 100 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için: 3002533-8, DM için: 0079212-2
No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kızıl Bayrak devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

Sermayenin ve Tükeneş Korkusu 8. Maddesi

MED-TV'ye Ulaşamayan Devlet, Seyredenlere Saldırıyor...

Sermayenin sömürgeci diktatörlüğü çözümsüzlükler içinde kıvranıyor. Bir yandan metropollerde işçi ve emekçi kitlelerin artarak büyüyen hareketliliği, diğer yandan zaten yıllardır başına bela olan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi TC'yi iyice köşeye sıkıştırdı.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, gelinen aşamada hem ulusal kimliğini geliştirebilmek, hem de kendisini ve mücadelesini dolaysız olarak kitlelere anlatabilmek için yeni araçlar yaratarak savaşı sürdürüyor. Yurtdışında yayına başlayan ve Türkiye'den de izlenebilen MED-TV de bu araçlardan biri.

Sermaye devleti ve onun sözcüleri önce, bu televizyon yayını engelleyebilmek için ellerinden gelen tüm çabayı sergiledi. Yoğun bir uluslararası diplomasi trafiği yaşandı. Ancak yayını engelleyemedikleri oranda batılı ülkeler düşman ilan edildi ve Türkiye'deki kampanyaya ağırlık verildi. Şimdi ise, teknik ve politik kanallardan durdurulamayan yayının seyredilmesini zor yoluyla engellemeye çalışıyorlar. "Ulkenin bölünmez bütünlüğünden, misak-ı milli sınırlarından" dem vurmaya, hamasi nutuklar atıp, demokrasi söylevleri vermeye başladılar. Burjuva medya da kendine düşen görevleri eksiksiz yerine getiriyor. Kendisine alternatif, devrimci bir yayının başlamasından duydukları telaş ve onun da ötesinde tabi oldukları sermaye sınıfının çıkarları için, karalama kampanyaları başlatıldı. "Bölücü TV" yayınlarını izleyenler potansiyel suçlu ilan edildi. Saldırı öyle boyutlandı ki; yayınları izlediği tespit edilen (siz onu ihbar edilen diye okuyun) insanlar gözaltına alınmaya, işkenceden geçirilmeye başlandı.

İnsan hakları tartışmalarının, demokratikleşme paketlerinin yoğun gündemde tutulduğu; 8. madde tartışmalarının sürdüğü bir dönemde, sadece bu bile gösteriyor ki, sömürgeci sermaye devleti kendi çıkarlarıyla çeliştiği ölçüde, en ufak bir demokratik hakka bile tahammülsüzdür. Çeşitli boyutlarda sürdürdüğü demokratikleşme tartışmaları demogojik yalanlardan başka bir şey değildir. Bu hakları vermeye ne tahammülü vardır, ne de gücü yetmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kardeş Kürt halkına ve mücadelesine yönelen tüm saldırılara karşı dikkatli olmalı ve bu saldırıları boşa çıkarmalıdır. Sermayenin bu tür karalama kampanyalarına karşı, sınıf cephesinden tavrımızı ortaya koymalı ve karşı saldırıya geçmeliyiz. Örneğin, burjuvazinin televizyon yayınları üzerinden sürdürdüğü kampanyaya, burjuva medyaya karşı bir kampanyayla yanıt verebilmeliyiz. Burjuva televizyonları telefon bombardımanına tutarak santrallerinin kilitlenmesini sağlamaktan, binaları önünde gösteri yapmaya kadar her türlü eylem devreye sokulabilir. Bu yolla kardeş Kürt halkına yönelen saldırıların önünü almak ve ortak bir cephede birleşmek için bir ilk adım atılmış olacaktır.

Görev; sermaye iktidarına karşı mücadelemizi birleştirmek ve her cepheden mücadeleyi örgütlemeye devam etmektir.

**Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!
Eşitlik, Özgürlük, Gönüllü Birlik!
Özgürlük Devrimde, Özgürlük Sosyalizmde!**

- Sermayenin halihazırdaki bir çok 8. maddesine ek olarak, yenilerini çıkaracak hazır kitle MGK vekilleri vardır. Hatta gerekirse yasa çıkarmaya bile ihtiyaç duymadan, mevcut yasaların hukuki sınırlarını aşarak terörünü devam ettirebilir/ettiriyor. Düzen, kendi yasalarına uyma dürüstlüğüne dahi gösteremeyecek kadar aşağılık, buna cesaret edemeyecek kadar da kendine güvensizdir. Yasalarının içeriği bu nedenle fazlaca önemli değildir.
- 8. Maddenin kaldırılacağı izlenimi doğduğu andan itibaren, DGM dışındaki mahkemelerin toplatmalarla, basın davalarıyla boğulmaya başlaması, sosyalist dergilerin her sayısının birkaç değişik mahkeme tarafından kez toplatılması cübbeli terörün farklı kanallarının da devreye sokularak yaygınlaşacağını gösteriyor.

Devrimci, sosyalist ve yurtsever düşüncelere ve basına karşı devlet terörünün araçlarından olan TMY (Terörle Mücadele Yasası) ve bu yasanın hukuksal içeriğini de aşan kötü uygulamaları bir kez daha sermaye devletini sıkıntıya sokmuş görünüyor. "Demokratikleşme" aldatmacalarını pazarlamada oldukça başarılı ve deneyimli olan sermaye iktidarı bu son tartışma sürecinde bocalama içerisindedir. TMY'nin 8. maddesi ve düşünce özgürlüğü tartışmaları düzenin ve devletin çirkefliliğinin hızlı bir deşifreyonunu da sağlıyor. Onlarca yasal ve anayasal baskı hükümlerinin varlığına karşın yalnızca TMY'nin 8. maddesi üzerinde kopardığı yaygara ile puan toplamaya çalışan CHP de "istifa ve namus" naraları arasında bu deşifreyonun en onursuz köşesinde layık olduğu yeri tutmuştur.

Sermaye iktidarının uzun süredir bir taktik olarak uyguladığı "demokratikleşme" aldatmacasının yeni bir uygulaması olan 8. madde tartışmaları bir kaç noktada değerlendirme konusu yapılabilir;

Birincisi, gerçekte sermaye devletinin ve maşalarının burjuva demokrat çerçevede bile düşünce ve basın özgürlüğü lehine adım atma iradelerinin ve niyetlerinin olmadığına daha net görülebilmeye başlandı. Kuşkusuz devrimciler öteden beri bunun bilincindedirler. Ancak, bu son süreç bu tesbiti geniş işçi emekçi kesimlerde de görülebilir hale getirmiş ya da en azından bu bilinci taşımanın zeminini döşemiştir. Devletin herhangi bir noktadaki tekil unsurların farklı niyetlerinin olması da bu gerçeği karartmadığı gibi en hafifinden onların bu noktada bile yetenekli ve yeterli olmadığını göstermektedir.

Bu sözde demokratikleşme tasarısının hazırlayıcısı olduğuyula övünen aslan

sosyal-demokratların bu madde kalkmaz ise koalisyonu dahi bozacakları blöfüyle başlayan; 8. maddenin kalkması bir yana TCY'nin (Türk Ceza Yasası) 311. maddesine taşınmasına da razı olduğu halde bunu dahi başaramayışına kadar uzanan onursuz adımları, tam da misyonlarına uygun düşmektedir.

Sermayenin liberal sağ ve sosyal demokrat grupları arasında göstermelik it dalaşından başka bir şey olmayan tartışma süreci, bu kanatların özdeki aynılığı ve misyonlarını sergileme açısından önemli bir olanak sunuyor. Kendi sözcülerinin de ifade ettiği gibi, bir değişiklik arayışı içerisinde olan kanatlar Avrupa kapitalizminin, A.T ile ilişkilerin yarattığı basınç ve cezaevlerini tıkabasa dolduran düşünce tutsakları üzerinden iç tepkiyi yatıştırmak niyeti ile hareket etmektedirler. Bunların yanında getirilmesi düşünülen görece esneklik ile reformist Kürt akımlara biraz daha fazla hareket sahası tanımak ve aynı anda devrimcileri-sosyalistleri bir nebze daha tecrit etmek de bir başka temel hedefleridir.

İkinci önemli nokta, bu sürecin sonucunda işçi-emekçi kesimlerin, devrimcilerin, sosyalistlerin lehine bir beklenti içine girilmemesi gerektiridir. Sermaye iktidarının niyeti cezaevlerindeki aydın ve bilim adamlarının bir kısmının salıverilmesini sağlayacak ama sonrasında aynı şekilde cezalandırmanın devam edeceği bir değişiklik yapmaktır. TMY'nin 8. maddesini TCY'nin 311. maddesine aktararak gerçekleştirmeyi düşündükleri bu manevra ile belli bir süre daha kısmen rahat şekilde cezalandırma olanağı elde edeceklerdir. Öte yandan bir başarı havası estirmek için 8. maddenin tamamen kaldırılması ihtimali de vardır. Ancak, bu da tek başına bir anlam ifade etmemektedir. TMY'nin 6., 7. ve diğer

maddeleriyle TCY'nin 159., 311., 312. vb. hükümlerinin yanısıra bir çok yasa ve yasak devrimci-sosyalist basına karşı sürekli uygulanıyor, uygulanacaktır. 8. Maddenin kaldırılacağı izlenimi doğduğu andan itibaren DGM dışındaki mahkemelerin toplatmalarla, basın davalarıyla boğulmaya başlaması, sosyalist dergilerin her sayısının birkaç değişik mahkeme tarafından 2-3 kez toplatılması cübbeli terörün farklı kanallarının da devreye sokularak yaygınlaşacağını gösteriyor. Birkaç satırlık yazılarda bile en az üç-dört yasa maddesinden ceza talep eden yargı kurumlarıyla düzen, yönünü ve yönelimini hiç de gizlememektedir. Unutulmamalıdır ki, sermayenin halihazırdaki bir çok 8. maddesine ek olarak, yenilerini çıkaracak hazır kitle MGK vekilleri vardır. Hatta gerekirse yasa çıkarmaya bile ihtiyaç duymadan, mevcut yasaların hukuki sınırlarını aşarak terörünü devam ettirebilir/ettiriyor. Düzen, kendi yasalarına uyma dürüstlüğüne dahi gösteremeyecek kadar aşağılık, buna cesaret edemeyecek kadar da kendine güvensizdir. Yasalarının içeriği bu nedenle fazlaca önemli değildir.

Devrimciler/sosyalistler açısından bir diğer önemli yön ise düzen güçlerinin yaptığı tartışmalar ile istemeden de olsa yapı ve kimliklerini geniş kitleler önünde sergilemiş olmaları ve işçi, emekçi kesimlerin bu objektif teşhirden etkilenme olanaklarının artmasıdır. Bir kez daha açıkça görülmüştür ki siyasal kararlar MGK tarafından alınmaktadır. Meclis denen kalabalık ise demokratik görüntüyü oluşturmak ve MGK talimatları doğrultusunda parmak kaldırmakla görevli "sermaye beslemeleri kurulu"dur.

Genelkurmay Nisan ayında Bakanlar Kurulu'na verdiği bir brifingde 8. maddenin kaldırılmamasını, bunun bağımsız Kürdistan

taleplerine kadar uzanacağını buyurmuş ve asıl karar mekanizması MGK'nın fikrini ilan etmişti. Ancak, bu kez MGK "sermaye beslemeleri kurulu"na yeterince güvenememiş olacak ki, sivil general Demirel'i de hızla devreye soktu.

Diğer taraftan "8. maddenin kalkması demek vatanın bölünmesi demektir, bu durumda istifaya ederiz." diyen MGK'nın en sağlam vekillerinin bir çoğu 8. madde tartışmalarının içerik ve hukuki anlamını bilmeyecek kadar da cahildirler. Çok iyi bildikleri birşey varsa, o da, düzenlerinin pamuk ipliğine bağlı yaşadığıdır. Yine onlar düzenlerinin Kürt ulusal hareketinin ulaştığı muazzam boyut yüzünden sarsıldığını da farkındadırlar. Yaptıkları, içgüdüsel olarak, bunun korku ve telaşıyla davranmaktan başka bir şey değildir. Bir yasa maddesinin yer değiştirmesinden bu derece telaşa düşenler "öldü" dedikleri sosyalizmin, "kuruttuk" dedikleri Kürt özgürlük hareketinin haklılığı ve meşruluğundan kaynaklı gücünden sarsılmakta, telaşa kapılmaktadırlar.

Bu temel önemli noktalarının dışında çeşitli çıkar ve koltuk hesaplarıyla iç içe geçmiş tali tartışmalarla süregelen 8. madde yaygarasının devrimciler ve Kürt özgürlük mücadelesi açısından tek bir anlamı vardır: Sömürü düzeninin yıpranmışlığını gözlerden gizlemek için bir hile.

Kesin olan şudur ki, bu toprakların onurlu insanları, aydınları, devrimcileri, sosyalistleri, binlerce güzel insanı ve kardeş Kürt halkının ileri temsilcileri, sermaye iktidarının zindanlarını doldurmaya devam edeceklerdir.

Ta ki, yeryüzünü sermaye sınıfı için zindan edene dek.

Bir Gündem Saptırma: Referandum

Siyasal ve toplumsal gelişmeler kapitalist rejimin bunalımını ağırlaştırdıkça, iktidar sahipleri de günü kurtarma politikasından daha çok medet umar bir hale geliyorlar. "Eskisi" gibi yönetememenin bir ifadesi olan günü kurtarma politikası, rejimin ömrünü doldurduğuna bir işaret de. Düzenin günü kurtarma politikasının özünü, gündem saptırma taktiği oluşturuyor. Gündem saptırma taktiğinin asıl yöntemi, sahte tartışmalar üzerinde sahte gündemler oluşturmaya dayanıyor. Demirel'in 8. maddeye ve Gümrük Birliği'ne ilişkin referandum önerisi, bunun tipik bir örneğidir. "Böyle kritik bir konuda, Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünün sözü konusu olduğu bir durumda bunu bir de halka sormak lazım. 8. madde için de, Gümrük Birliği'ne giriş için de referandum yapmak lazım."

Yılların kaşarlanmış demagogu Demirel'in bu açıklaması ile birlikte bir anda ortalık toza dumana karıştı. Referandum üzerine ciddi ciddi ahkam keseninden tutun da, Demirel'in demokratiğini sözde masaya yatırdığını sananlara dek tüm düzen kaleşörleri bu sahte tartışmanın "hararetili" tarafı olabilmek için birbiriyale yarıştılar. Hepsinin ortak hedefi ve rolü; sömürgeci kirli savaşı, özelleştirme saldırısı, işçi kıyımları, grev ve direnişler, sömürü, infazlar, kayıplar, faili devlet cinayetler gibi gerçek gündemi oluşturan olayları gizlemek, çarpıtmak, yerine inçir çekirdeğini bile

doldurmayan konular üzerine yaygara koparak sahte gündemler oluşturmaktır. Referandum konusunun sahte bir tartışma ve gündem oluşturmaktan başka bir şey ifade etmediğini, bizzat bu sahte tartışmanın başlatıcısı itiraf ediyor. 18 Mayıs tarihli Cumhuriyet'te yer alan röportajında Demirel, referandum tartışması hakkındaki soruya (8. maddeyi) "Referanduma götürmem zaten mümkün değil." diyerek yanıt veriyor. Her türlü meşruiyetini yitiren düzen, ömrünü ancak demagoji ve terör yolu ile uzatabiliyor. Referanduma konu olan ve sözde "düşünce suçu"nun kaldırılması olarak lanse edilen, Terörle Mücadele Yasasının 8. maddesi bugün bir hukuksal sorun olmaktan çıkmış, temel bir siyasal soruna dönüşmüştür. Etrafında dolaşan fakat bir türlü dile getirilmeyen Kürt ulusal sorunu 8. maddenin özünü oluşturuyor.

Sömürgeci sermaye devletinin Kürt sorununda yaşadığı açmaz ve ikilem 8. madde tartışmalarına dolaysız olarak yansıyor. Başka bir ifade ile sömürgeci sermaye devletinin 8. maddeye yaklaşımı özünde Kürt sorununa yaklaşımını ifade ediyor. Düzenin referandum demagojisi aslolarak, gündem saptırmaya dönük olmakla birlikte, kısmen de Kürt sorununda bazı adımların atılması noktasında kamuoyunu hazırlama arayışlarını da yansıtıyor. Kapitalist düzenin Kürt sorununda geldiği nokta, çözülme ve ayrışma noktasıdır. Rejimin, siyasal, iktisadi, askeri

ve diplomatik tüm ilişkileri, Kürt sorununa, dolayısıyla Kürt özgürlük hareketine endekslenmiş durumdadır. Bu durum rejimi, bazı tavizler vermeye zorlamaktadır. Bu güne dek bu tavizden kaçınarak inkar ve imha siyaseti sürdürülmesine rağmen, özgürlük hareketinin ulaştığı düzey sömürgeci rejimi bir yol ayrımına sürüklemiştir. Metropollerde işçi ve emekçi yığınlarda ayaklanmaya varan hoşnutsuzlukların ortaya çıktığı (ki bugün bu sürecin sadece başındayız) bir konjonktürde, sömürgeci sermaye devleti, gelecekte iki devrim cephesinin kiskacından kurtulmak için özgürlük hareketine bazı tavizler vermek zorunda kalacaktır. Düzen temsilcileri bu gerçeğin bilincindedir ve buna hazırlık yapıyorlar. Referandum demagojisinin gerisinde bu hazırlık planlarının yatması kuvvetle muhtemeldir. Düzenin bütün gücü ile bir çöküş içinde olduğu günümüzde kapitalist iktidar sahiplerini asıl korkutan gelişme, işçi sınıfının politik bir hareket olarak ayağa kalkmasıdır. "Türkiye'yi parçalamak istiyorlar!" "Batı Sevr'i istiyor!" "Ulusal bütünlüğümüz tehlikede!" türünden argümanlar emekçi yığınlara şovenizm zehirinin şırınga edilmesi amacıyla dile getiriliyor. Yani sermaye devleti, bir yandan kendine yönelen hoşnutsuzluk ve öfkeyi dağıtmak, etkisizleştirmek için "bölücülük" umacısıyla emekçi yığınları tehdit ederken, diğer yandan "ulusal bütünlük" demagojisiyle de kendine bağlamak çabası içindedir.

Demirel'in önce "Batı Sevr'i istiyor!" "Batı bizi parçalamak istiyor!" türünden sahte bir batı düşmanlığı havasını pompaladıktan sonra referandum demagojisine sarılması bir tesadüf değildir. Tam tersine son derece sinsi bir biçimde planlanmış şovenist kampanyanın bir parçasıdır. Emekçi yığınlardan yükselen anti-emperyalist tepkileri, sahte bir batı düşmanlığı görüntüsüyle düzen kanallarına akıtmak isteyen sömürgeci sermaye devleti, bu manzarayla, emekçi yığınlara "bölücülüğe karşı mücadele" adı altında, sömürgeci kirli savaşın faturasını da ödetmek, işçi sınıfının ve emekçi yığınların dikkatlerini sınıfsal sorunlarından "ulusal" sorunlara (burjuva sınıfının ulusal çıkarları sorununa) çekmek ve bir şovenist kampanyayla, özel savaşı metropollere yayarak meşrulaştırmak istiyor.

Özette, referandum demagojisi özel savaşın pasifikasyon siyasetinin bir manevrasından başka bir şey değildir. Komünistler ve devrimciler, "Kürt Halkına Tam Destek!" şiarıyla bayrak açarak, şovenizme karşı savaşı yükseltmelidirler. Çünkü Türkiye'de işçi sınıfının burjuvazinin karşısına bağımsız bir politikayla çıkabilmesi, burjuva ideolojisinin (dolayısıyla, Türk şovenizminin) etkisinden kurtulabilmesine doğrudan bağlıdır. Bugün şovenizme karşı mücadele, politik bir sınıf hareketi geliştirme görevinin özel bir gereğidir.

Tutsak Yakınları, Vahşete Karşı Açlık Grevinde

Cezaevlerinde boyutlanan vahşet, tutsak yakınlarının çeşitli eylemleriyle kamuoyu oluşturma çabalarını yoğunlaştırdı.

Sömürgeci sermaye devleti, Güney Kürdistan operasyonundaki başarısızlığının hincını, Kürt tutsakların ağırlıklı olduğu, Erzurum, Muş, Elbistan, Konya ve Yozgat cezaevlerinde vahşi yöntemlerle saldırarak çıkarmaya çalışıyor. Tutsaklara yöneltilen bu vahşi saldırılar arasında, özel yetiştirilmiş farelerin aç bırakılarak tutsaklara saldırtılmasından, kadın tutsaklara yönelik cinsel tacizlere ve Erzurum cezaevinde uygulanan tek hücreli koğu sistemine kadar bir dizi uygulama bulunmaktadır.

Çoğunluğu tutsak analarından oluşan bir grup tutsak yakını, İstanbul HADEP il binasında 16 Mayıs'ta açlık grevine başladı. Amaçları, azgın bir devlet terörüyle kıyım ve rehabilitasyona uğratılmaya çalışılan tutsakların mücadelesine destek vermek, taleplerini kamuoyuna yansıtmak ve devlet terörünü teşhir etmektir. Anadiliyle

konusması yasaklanan tutsakların, görüşlerde Kürtçe konuşmalarının bile vahşice işkenceden geçirilmelerine neden olduğunu anlatan tutsak yakınları, devrimci kamuoyunu yanlarında görmek istediklerini, kendilerini yazan tek gazetenin Yeni Politika olmaması gerektiğini belirtiyorlar. İçerideki tutsakları kendi halklarının beyni olarak görmek gerektiğini belirten bir tutsak yakını "beynimize sahip çıkmazsak felç oluruz" uyarısında bulunuyor.

HADEP'te başlatılan bu eylem, il binası işgal edilme suretiyle bir süre sonra YDH'ye taşındı. YDH Başkanı kapitalist Boyner'in Kürt sorunu üzerine demagogilerinin etkisini, tutsak yakınlarının demaçerlerinde bulmak mümkündür. Bu gelişmeler, Kürt özgürlük hareketinin "ulusal" niteliğiyle, Türk egemenliğine karşı, egemen sınıfın içinden bile gelse, her türden demagogik propagandaya ne kadar açık olduğunu gösteriyor. Oysa, bugün hala yoksul Kürt köylülüğü temeline dayanan bu hareketin, sömürgeci egemenliğin asıl dayanağının sömürücü kapitalist

sınıf olduğunu ve sömürgecilğe karşı mücadelesinin, kapitalist sömürücülere karşı mücadeleden ayrı yürütülmeden sonucuna ulaştırılmayacağını öğrenmesi gerekmektedir. Bu tarihsel gerçek, Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesindeki tek dostunun her iki ulusa mensup işçi ve emekçilerden oluşan ezilen sınıflar olduğunu da göstermektedir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, yoksul Kürt köylülerinin, işçi ve emekçilerinin her türlü sömürden kurtuluşu demektir. Bu da sınıfsal egemenliğin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Yoksa Türk egemenler yerine Kürt egemenler tarafından sömürülmeyi geçirmekle değil. Kürt ulusal sorununa bakışta, Kürt burjuvalarıyla, Kürt emekçilerinin kökten farklı çıkarlarının, kesinlikle birbirinden ayrılması gerekmektedir. Bugün oldukça bulanık hale getirilmiş bulunan bu kökten farklılık, Kürt ulusal sorununun kavranması ve çözülmesinde temel halklardan birisidir. Kürt burjuvalarının talebi emekçi sınıfların sömürsünden pay almaktır. Kürt

emekçilerinininki ise sömürünün her türlüşünden kurtulmak olmalıdır.

Tutsak yakınları, burjuva Boyner ile değil, "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganını bugün dünden daha gur bir sesle haykırma başlayan Türkiye işçi sınıfıyla dayanışmanın yollarını aramalıdır. Her türlü sömürü ve zulme karşı oluşturulması gereken kamuoyu, işçi ve emekçilerin kamuoyudur. Burjuva basın, burjuva kamuoyu, sömürü ve zulmün katmerlenmesi doğrultusunda işleyen bir düzen çarkından başka bir şey değildir. Tutsakların ve yakınlarının taleplerini, cezaevlerindeki vahşeti işçi ve emekçilere duyurarak tepkileri ve mücadeleyi yaygınlaştıracak araçlar da devrimci-yurtsever ve sosyalist basındır. Cezaevlerinde uygulanan bu vahşet ve tutsakların direnişleri grevlerde, direnişlerde, fabrikalarda ve emekçi semtlerinde yapılacak toplantılarla, bildiri, afiş ve diğer çalışmalarla yaygın bir biçimde en geniş kesime duyurulmalı, kitlesel tepkiler örgütlenmelidir.

**Tutsaklara Özgürlük!
Kahrolsun Sömürgeci Diktatörlük!**

Meslek-Teknik Liseleri: Şömürü Düzeninin Ücretli Köle Eğitim Merkezleri

Bugün Meslek-Teknik Liseleri işçi-emekçi çocuklarının okulları haline getirmiştir.

Burjuvazi de yeni Meslek-Teknik Liseleri açarak bu süreçleri bilinçli olarak hızlandırmıştır.

Bu, işçi sınıfı hareketi ile birleşme kararlılığındaki komünistlerin görevleri konusunda da önemli açıklıklar ortaya çıkarmaktadır.

"Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" ise eğer ve biz Lenin'in deyiimiyle "daima devrimci sınıfın gençliğinin partisi" olmak istiyorsak, bugünün meslek-technik öğrencileri, geleceğin genç işçilerine yönelmek ve onları örgütlemek zorundayız.

Sömürü ilişkilerinin egemen olduğu her toplumda, eğitim, egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Bu noktada, kapitalizm koşullarında eğitimin, burjuvazinin iktisadi, siyasal ve ideolojik ihtiyaçlarını karşılayan bir işleve sahip olduğunu, ya da tersinden, işçi-emekçi sınıfların üzerinde burjuva egemenliği pekiştiren, meşrulaştıran bir işleve sahip olduğunu söyleyebiliriz. Eğitim, burjuva toplumdaki iktisadi, siyasal, ideolojik değişikliklere bağlı olarak sürekli bir değişim halindedir. Bu değişiklikler burjuvazinin bir döneme has genel eğitim politikası içinde kalan değişikliklerdir. Bir de genel eğitim politikasının değiştiği dönemler vardır.

Dönemsel olarak, iktisadi, siyasal ve ideolojik cepheye istikrar kavuşmuş gibi görünen burjuva toplumda, alttan alta sorunlar birikir. Bu birikim, iktisadi alanda köklü yön değişikliklerini ve buna koşut olarak, bu sorunların/ihtiyaçların önünü açan siyasal-ideolojik yön değişikliklerini koşullandırır. Gene, oturmuş gibi görünse de eğitim alanı da, bu iktisadi, siyasal, ideolojik yön değişikliklerinin önünü açmak üzere burjuvazi tarafından köklü bir değişime uğratılır.

Yukarıda söylediklerimizin ışığında, Türkiye'de '80 sonrası eğitim alanında yaşadığımız köklü yön değişikliğini rahatlıkla kavrayabiliriz. 24 Ocak kararları Türkiye ekonomisinde köklü bir deği-

şikliğin ilk adımıydı. Burjuvazinin ifadesiyle, bu süreç "İthal İkameci" sanayileşme modelinden "İhracata Dönük" sanayileşme modeline geçiş süreciydi.

"İthal İkameci" sanayileşme modelinin temel özelliği, aramaları ve teknoloji yönünden emperyalizme bağımlılık ve iç tüketime yönelik sanayi demektir. Yani, Türkiye burjuvazisi, üretim yapabilmek için bazı ara mallarını emperyalist ülkelerden satın almak ve ürettiği malları da ağırlıklı olarak Türkiye'de satmak zorundaydı. Bu, Türkiye'nin ihracat gelirlerinin sadece tarımsal ürünlerle sınırlı kalması demekti. Tarım ürünleri ise sınayi ürünlerle kıyaslandığında, dünya piyasalarında pek para etmiyordu. Bu ise burjuvazinin ihtiyaç duyduğu ara mallarını satın alabilmesi için gerekli ve yeterli döviz elde edememesi anlamına geliyordu. Başlangıçta, ihtiyaç duyulan döviz, emperyalistlere borçlanılarak çözüldü. Ama bu, burjuva devletin önüne döviz ödemeleri sorununun çok daha büyüyerek çıkması anlamına geliyordu. Öyle de oldu. 1980 yılına yaklaşırken yaşadığı döviz sorunu nedeniyle, burjuvazi dışardan ara malı alamaz, dolayısıyla üretim yapamaz, burjuva devlet de dış borçlarını ödeyemez bir hale gelmişti. Bütün bunlara devrimci bir kitlesel muhalefetin varlığı da eklendiğinde Türkiye kapitalizminin saplandığı bataklık, ihtiyaç duyduğu köklü yön değişikliği ve

bu yön değişikliğini gerçekleştiren uyguladığı dizginsiz terör anlaşılabilir.

Benzer süreçler her biri kendi özellikleriyle beraber, emperyalist ülkeler dışındaki bir çok kapitalist ülkede farklı farklı zamanlarda son yirmi yıla yayılarak yaşanmıştır. 1970'lerden itibaren bu süreçlere emperyalist ülkelerin derinleşen yapısal krizi de eşlik etmiş, bu, üçüncü dünya ülkelerinin krizini derinleştirici bir işlev görmüştür. Emperyalist ülkelerde kriz kendini kâr oranlarındaki düşüş ve yeni pazar alanları bulma sorunu olarak ortaya koyuyordu; buna bir de emperyalist devletlerin yaşadığı mali kriz eşlik ediyordu.

Uluslararası tekeli burjuvazi, krizin derinleşmesini ertelemek, kendi bekasını garanti altına almak için ekonomi politikalarında uluslararası düzeyde köklü bir yön değişikliğine girişti. Az ve orta gelişmişlik düzeyindeki kapitalist ülkeler burjuvazisi ile emperyalist burjuvazinin daha üst düzeyde bütünleşmesi ve krizin faturasının dünya işçi sınıfı ve emekçi sınıflarının sırtına yıkılması yeni ekonomi politikalarının temel özelliği oldu. Bu noktada, geri kapitalist ülkelerin emperyalizme bağımlılıkları ölçüsünde, yükün daha büyük bir kısmı bu ülkelerin emekçi sınıflarının sırtına yıkıldı.

İşte "İhracata yönelik" sanayi modeli bu süreçlerle beraber ortaya çıkmıştır. Bu modelin temel özelliği, Türkiye kapitalizminin ihtiyaç duyduğu ara mallarını alabilmesi

emperyalizme olan borçlarını düzenli ödeyebilmesi için ihtiyaç duyduğu döviz, emperyalizmin izin verdiği bazı alanlarda dış pazara yönelik üretim yaparak elde etmesini sağlamaktır. Emperyalizmin dünya pazarlarındaki dengelerin durumuna göre üretim yapılmasına izin verdiği ya da desteklediği sanayi sektörleri, ya verimliliği düşük sektörler ya da yarattığı ekolojik tahribat vs. nedeniyle zaten üretim yapmak istemediği sektörlerdir. Bu durumda, geri kapitalist ülkelerin pazarda yer bulabilmesi ya da kendisine sunulan yeri doldurabilmesi için görece geri teknolojisine rağmen rekabet gücü kazanması gerekir. Rekabet edebilmek işçi-emekçileri düşük ücretlere mahkum edebilmek oranında mümkündür. Emperyalist sermaye için gerekli olan ucuz işçi cennetleri de böylece yaratılmış olacaktır. Özelleştirme saldırıları da hem burjuvaziye yeni kâr alanları açmak, hem de işten atmalarla, sendikasızmalar vs. ile işçi-emekçileri örgütsüzleştirip, parçalayıp, dağıtmaktır. Bütün bunlar emekçi sınıfların sosyal siyasal bir çok hakkını gaspederek olabildi.

Türkiye kapitalizminin hayatını sürdürebilmesi için ihtiyaç duyduğu köklü iktisadi değişiklikler '80 askeri faşist diktatörlüğü ile işçi ve emekçilerin bütün siyasal hakları ellerinden alınarak, zor yoluyla uygulamaya sokulabilirdi. Burjuva iktisadi süreçlerin önünü açan bu siyasal süreçler, yeni siyasal saldırıların önünü açan iktisadi süreçlerle iç içe sürdü/sürüyor. Türkiye'deki eğitim politikasında yaşanan köklü yön değişikliği burjuvazinin yukarıda ifade edilen iktisadi, siyasal, ideolojik ihtiyaçları doğrultusunda ve bu ihtiyaçların önünü açan bir tarzda şekillendi.

Eğitimin iyice gerici-faşist, şovenist bir hale getirilmesi, burjuvazinin, komünizm tehlikesine karşı siyah bir kuşak oluşturma, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini köstekleme, yeni nesli ve özellikle de emekçi sınıfların çocuklarını düzen sınırları içinde tutma, burjuva sömürüyü elden geldiğince gizleme vs. ihtiyaçlarının bir ürünü olarak adım adım hayata geçirildi.

Burjuvazinin eğitim alanında yürüttüğü bir diğer önemli saldırı da eğitimin özelleştirilmesidir. Eğitimin özelleştirilmesi, burjuvazinin, kendine yeni kâr alanları açma, sırtındaki eğitim harcamalarından burjuva devleti kurtararak burjuvaziye teşvik, kredi, vs.

in, emperyalizme ise borçlarını ödemek için kaynak yaratılması ihtiyacından gündeme geldi. Eğitimde özelleştirmenin bir diğer hedefi de eğitimde sınıfsal ayrışmayı hızlandırarak işçi-emekçi çocuklarını üniversitelerden uzaklaştırmak, eğitim hakkını sadece kendi çocuklarına tanımak, insanlığın tarihsel kültürel birikiminden emekçi sınıfların çocuklarını uzak tutmak ("80 öncesi dönem bu açıdan burjuvazi için eğitici olmuştur.), bilgiyi kendi tekelinde tutmaktır.

Zengin çocukları için açılan özel okullar, zengin çocuklarını üniversiteye hazırlamak için kurulan dersaneler, bu olanaklardan yoksun olan işçi-emekçi çocukları ile burjuva çocukları arasında, ilk ve orta öğrenimden itibaren sınıfsal ayrışmayı hızlandırmakla kalmamış, yarattığı fırsat eşitsizliği ile üniversite kapılarını her geçen gün yoksul çocuklarına kapatmıştır. Buna gün geçtikçe yükselen harçlar ve hayat pahalılığı da eklenirse üniversite kapılarının hemen hemen tümüyle işçi-emekçi çocuklarının yüzüne kapandığını söyleyebiliriz. (Taşralarda açılan ve politik-demogojik işlevlerinin yanı sıra eni sonu başka işçiler ya da işsizler yetiştirmek görevini üstlenmiş olan "üniversite"ler bu temel yönelimi etkilemiyor) Bu ise gelecek korkusu içindeki işçi-emekçi çocuklarını kolay yoldan meslek edinme yollarına yöneltmiştir. Özellikle son yıllarda, işçi emekçi çocuklarının meslek-technik liselerine korkunç derecede hızzanla yönelişinin ardında bu sınıfsal gerçekler vardır. Bugün meslek-technik liseleri işçi-emekçi çocuklarının okulları haline gelmiştir. Burjuvazi de yeni meslek-technik liseleri açarak bu süreçleri bilinçli olarak hızlandırmıştır. 6. Beş Yıllık Kalkınma Planı gereği meslek-technik liselerinin sayısı yüzde 19.6 oranında artırılmıştır. Böylece lise düzeyinde eğitim veren okullar içinde meslek-technik liselerinin ve bu liselerde eğitim gören öğrencilerin oranı %36 gibi yüksek bir orana, eğitim gören öğrenci sayısı da 800 bin 383'e ulaşmıştır.

İşçi ve emekçi çocuklarını meslek-technik liselerine mahkum eden burjuva devletin yeni meslek-technik liseler açmasının ve meslek-technik liselere özel bir önem vermesinin arkasında yukarıda açıklanmaya çalışılan tarihsel, iktisadi, siyasal ve ideolojik tablo gizlidir.

Bu tabloyu da göz önüne alarak, burjuva eğitim politikasının meslek-technik liselerle ilgili hedeflerine bir göz atalım:

İlk olarak, ihracata yönelik sanayi modeli üzerinden uluslararası arenada rekabete girecek olan tekeli burjuvazinin ihtiyaç duyduğu teknolojik atılımlara

cevap verecek nitelikli işgücü ihtiyacı karşılamak, böylece nitelikli işçi sayısını artırarak gelecekte işçiler arasındaki rekabeti artırmak, düşük ücret politikasının sürekliliğini sağlamak.

İkincisi, ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak, teknolojik zayıflık koşullarında dış piyasalarla rekabet edebilmek ve kâr oranlarını yüksek tutabilmek için Türkiye burjuvazisinin yapacağı tek şey ücretleri düşürmektir. Zaten ucuz işgücü cenneti olan Türkiye'nin bu özelliğini işçi sınıfı aleyhine geliştirerek sürdürmesi emperyalist sermayenin Türkiye'ye yönelişinde ve konumlanışında da etkili olacaktır. Bu ihtiyaçların karşılanması doğrultusunda meslek teknik liselerine, burjuvazinin ucuz işgücü politikalarını hayata geçirmek ve desteklemek noktasında önemli görevler biçilmiştir. Bugün bir çok büyük işletme ve fabrikada üretim ve hizmetlerin % 10'u ile % 20'si gibi önemli bir kısmı stajyerlik maskesi altında meslek-tekniğin öğrencilerine yaptırılıyor. Hem de gerçekten kölelik ücretleriyle. 16 yaşından küçük öğrenciler, asgari ücretin 1/3'ünü (800 bin liradan biraz fazla) alırken, büyükler ise 1 milyon 200 bin lira civarında bir ücret alıyorlar. Üstelik bu ücretleri normal işçiler gibi çalışarak, hatta buna ek olarak angarya işlere sürülerek, dayak ve zora maruz kalarak alıyorlar.

Burjuva düzeni tarafından öğrencilerin bu şekilde çalıştırılması hem işsizliği artırıyor, hem de dolaysız olarak ücretlerin düşmesine neden oluyor. Bu daha başlangıçtır. Kabul edilen yeni bir yasaya göre meslek/teknik eğitim günlük 24 saate ve yıllık eğitim süresi de 8 aydan bir yıla çıkarılmıştır. Burjuva düzen gelecek sene uygulayacağı bu yasa ile öğrencileri vardiyalı olarak ve tüm bir yıl boyunca çalıştıracaktır. Muhtemelen bunun bir sonraki adımı da, tüm lise boyunca yaz ayları dışında iki dönem olan stajın tüm lise hayatına yayılması olacaktır. Sömürücüler çocuklarımızın alınteriyle, emekleriyle besleniyorlar. Çocuklarımızı da biz işçi, emekçiler gibi metalaştırıp ücretli köleler haline getirdiler, getiriyorlar, getirecekler.

Üçüncüsü, bazı fabrikalar ya da sermaye tekelleri, bazı okullarla özel anlaşmalar yapıyor ve sadece o fabrikanın/fabrikaların ihtiyaçları doğrultusunda eleman yetiştiriliyor.

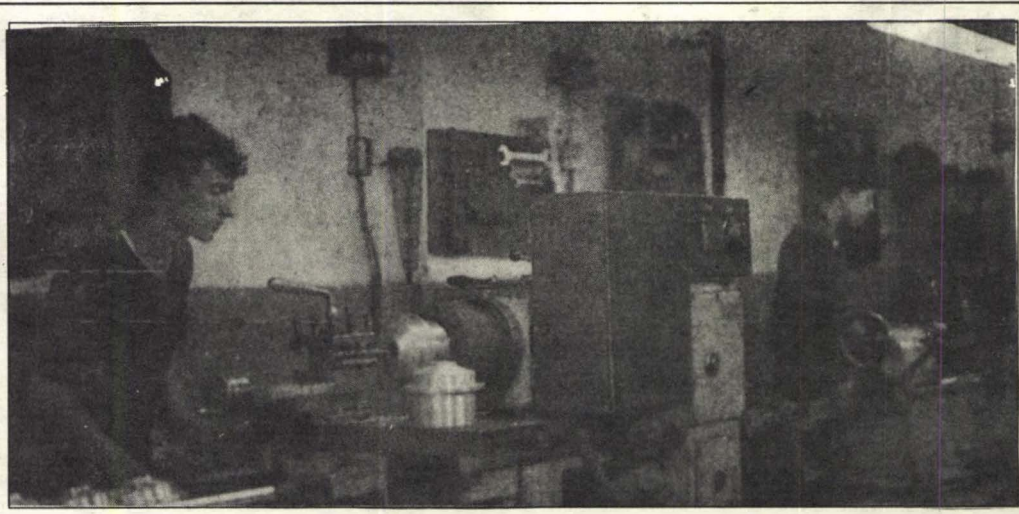
Dördüncü olarak, bu uygulamalarla fabrika hayatına öğrencileri alıştırmak, fabrika disiplini şimdiden kazandırılmak isteniyor.

Beşincisi, eğitim hakkı gaspedilen yoksul sınıfların çocukları meslek-tekniğin liselerinde burjuva ideolojisinin tam denetimi altında tutulmaya çalışılıyor. Bunun için :

1- Ders süreleri uzun tutuluyor. Öğrenciler tam gün okula hapsediliyor. (Ki bu okullar burjuva düzeni korumak ve yaşatmak için kurulmuştur. Burjuva düzen böylece işçi-emekçi çocuklarını kendi gözü önünde tutabilecektir.)

2- Türk-islam sentezi, din ve ahlak (Burjuva düzene uşaklık ahlakı) dersleri üzerinden öğrenciler burjuva ideolojisi sınırları içine hapsedilmek,

3- Gelecek korkusu içinde,

(...) "Gelinen noktada, burjuvazinin yeni nesline, iktisadi ve siyaseti ustalıkla yönetebilmesi için, ilköğretimden başlamak üzere "özel" öğrenim uygulamaktadır. Özellikle üniversitelerin harçlarını ve diğer giderlerini karşılamak, işçi-emekçi kesimler açısından hemen hemen tamamen olanaksız hale getirilmiştir. Üstelik, masraflar üniversiteye girişle değil, daha lisedeyken, üniversiteye hazırlık kurslarıyla başlar. Yıllardan beri, üniversiteye girişin yolu dersanelerden geçmektedir. Yani, kısacası, yüksek öğrenimin yolları, işçi sınıfına ve yoksul emekçilere iki aşamalı olarak ve hemen hemen kapatılmış durumdadır. Bütün bu engelleme çabalarına karşın yüksek öğrenimde ısrarcı kesimler içinse, lise düzeyi geçekundu üniversiteler kuruluyor ve merkezi üniversitelerde kaliteli öğrenim gören burjuvalara yardımcı yedek kadroların öğrenimine "izin" veriliyor.

Demek ki, işçi ve yoksul emekçi kesimler için lise düzeyi öğrenim yeterli görülmektedir. Bu kesim, bu düzeyde iki alana kanalizasyon ediliyor. Sanayi için mesleki/teknik öğrenim ve yoksul köylülük için imam hitipler.

(Devrimci Gençlik Hareketi, Liseli gençlik hareketi ve öğretim sorunları, Sayfa:100-101)

düzen için çok daha büyük tehlike arzedecek olan bu çocukların gelecek sorunu ile yüzyüze gelmesini geciktirmek. İş bulma hayalleri yayararak işsizlik gerçeğini gizlemek,

4- Meslek-tekniğin liselerinin sonunda üniversite kapısını açık bırakarak sınıf atlama hayallerini (Hayal, sadece hayal) diri tutmak, isteniyor

Bütün bunlara özellikle staj sırasında, bizatihi burjuvazinin uzman temsilcileri tarafından yürütülen ideolojik saldırılar eşlik ediyor:

Körü körüne bir itaat anlayışı yerleştirmeye çalışılıyor. Öğrencilerde bulunan, öğrencilikten gelen gevşeklik, burjuvazinin öğrencilere amansız bir saldırı yürütmesini kolaylaştırıyor. Örgütlenme, sendikalaşma vs. hakları olmadığı için savunmasız kalan öğrenciler, ister istemez patronlara boyun eğiyorlar. (Çünkü bu çocuklar orada para kazanmak zorunda, sertifikayı almak zorundalar) Böylece ilk gençlik döneminde yoksul sınıfların çocukları üzerinde biat kültürü, uşaklık kültürü geliştiriliyor.

Burjuvazi, çok düşük ücretlerden vahşi sömürü ücretlerinden sömürmekle kalmıyor, üstüne üstlük bir de bu sömürüyü meşrulaştırmaya çalışıyor. Staj, öğrenciye, hayatının en önemli olanağıymış gibi sunuluyor. Dışarda binlerce insanın bu işi öğrenmek, o fabrikanın kapısından bir kere olsun adımını atmak için can attığı, o fabrikada öğrenilen işin, öğrenciye her yerde iş imkanı sağlayacağı vs. üzerinden propaganda yapılıyor. Buna ek olarak, okula gitmek yerine fabrikaya gelerek, öğrencinin, üste para kazandığı, sigortasının erkenden başlatılmış olduğu vs. söylenerek verdikleri kölelik ücretleri meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Stajyer öğrencinin stajyerliği sırasında kendini parçalarcasına çalışmasının, gelecekte onun çalıştığı fabrikaya girmesini kesin-

leştirileceği vs. söylenerek öğrenciler arasında bir rekabet örülüyor. Böylece hem fabrikanın verimliliğini yüksek tutmak mümkün oluyor, hem de öğrenciler arasındaki dayanışma bilinci dinamitlenerek, örgütlenme, patrona karşı gelme alanında tam bir ümitsizlik yaratılıyor. Eğer sağa-sola karışmazlarsa, gelecekte kesinlikle iş sahibi olacakları söylenerek tümüyle kendi denetimlerinde işçiler yetiştirmeye çalışılıyor.

Bununla bağlantılı olarak, her öğrenci için ayrı ayrı dosya tutuyorlar. Bu dosyaların amacı, öğrenciler üzerinde burjuva ideolojisinin etkisini ölçmek. Kimlerin gelecekte, o fabrikada burjuvazinin istediği gibi sömürülmeye kandığını, kimlerin etliye sütlüye karıştığını, kimlerin sosyalizme yakın olduğu, kimlerin eşitsizliklere biat ettiğini, kimlerin etmediğini ortaya çıkartarak kaydetmektedir. Böylece stajyerlik sırasında işleme tamamlanmış oluyor. Öğrencilere staj bittiğinde verilen sertifikalar da aslında burjuvaların birbirleriyle haberleşmesini sağlayan ve birbirleri için istihbarat toplamalarını kolaylaştıracak araçlar oluyorlar. Okulunu bitiren genç işçi adayı, iş için başvuru yaptığında bu sertifikayı iş bulma ümidiyle, başvurduğu iş yerine veriyor. Başvuru yapılan işletmenin yöneticisi hemen stajın yapıldığı fabrika ile temasa geçiyor, öğrenci için tutulan dosyayı istiyor. Bu şekilde, sosyalizme eğilimli olanlar daha işin başında eleniyor. En itaatkarlar, en gericiler iş bulabiliyorlar. Böylece burjuvazi yılının başını daha işin başında emziyor.

Sınıf düşmanı yüzünü gizlemek üzere, patrona, iş veren, ekmek veren, aş veren babacan bir misyon yüklemek için bu öğrenciler dönemlik olarak maçlara götürülüyor. Gençlerin spor merakı hem böyle kullanılıyor, hem de bu merak desteklenerek, stajyerlerin başka şeyleri, örneğin burjuvanın neden burjuva, işçinin neden işçi olduğunu merak etmesi engel-

lenmeye çalışılıyor. Dikkatler elden geldikince yaşam koşullarından ve sömürüden uzağa çekilmeye çalışılıyor. Spor bu cephede çokça kullanılıyor.

Cinsellik olgusu da burjuvazi için bir araçtır. Meslek-tekniğin liseleri, zaten genel olarak karma okullar olmadığı için, çocuklar cinsel olarak sağlıklı gelişemiyorlar. Buna bir de medyanın bugünkü derin kuşatması ve sınıf bilincinden uzak bir işçi ağabey eklenirse cinselliğin bu gençlerin hayatının neresine oturtulduğu anlaşılabilir. Burjuvazi cinselliği, iki insan arasındaki bu en doğal ilişkiyi, metalaştırıp, insanların biricik uğraşları haline getiriyor. Getiriyor ki, insanların dikkatlerin başka şeylere, örneğin, sömürüye başkaldırmaya yönelmesin.

Şimdiye kadar, Meslek-tekniğin liselerinin burjuva toplum açısından taşıdığı iktisadi, siyasal, ideolojik işlevler üzerinde durduk. Bu liseler daha çok büyük burjuvazinin ihtiyaçlarını karşılamaya yöneliktir.

Bir de çıraklık eğitimi olgusu var. Çıraklık eğitimi ise orta ve küçük boy işletmelerin sahibi olan burjuvalara hizmet için kurulmuştur. İşlevi, kabaca, derslerin büyük çoğunluğunun din ve ahlak dersleri olduğundan anlaşılabilir. Burjuvazi vahşi bir sömürü cenderesine soktuğu, dayak ve angaryanın gündelik olaylar olduğu bir ortamda, çırakların taşıdığı sınıf kininin farkındadır. Bu kinin sınıf bilinçli bir kine dönüşmesini ve sosyalizme yönelmesini engellemek için din ve ahlak (burjuvazi için sömürülen sınıf ahlakı, kaderci ahlak, uşaklık ahlakı) önemli araçlardır. Çıraklık eğitiminin işlevlerine eklenebilecek ikinci bir aldatmaca da, eğitim alan çıraklar üzerinde yaratılan sınıf atlama, ya da daha iyi bir işte çalışma hayallerinin yaygınlaştırılması görüldü.

Meslek Yüksek Okulları ise burjuvazi için daha çok fabrikalarda mühendisler ile işçiler arasındaki bağı daha organik bir hale getirme

ihtiyacı ile liseden sonra sınıf atlama hayallerini koruklemek ihtiyacının bir potada harmanlanmasıyla gündeme getirilmiştir.

Yukarıda ortaya koyduğumuz somut gerçekler, eğitimin kapitalizm koşullarında burjuvaziye hizmet ettiğini, onun ihtiyaçları tarafından belirlendiğini ortaya koyduğu gibi, kapitalizmin ne kadar insanlık dışı bir sistem olduğunu, geleceğimize, çocuklarımıza nasıl bir değer biçtiğini, ne kadar vahşi bir sömürü düzeni olduğunu bir kere daha gözler önüne sermektedir. Gene aynı gerçekler işçi sınıfı hareketi ile birleşme kararlılığındaki komünistlerin görevleri konusunda da önemli açıklıklar ortaya çıkarmaktadır. "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" ise eğer ve biz Lenin'in deyişiyle "daima devrimci sınıfın gençliğinin partisi" olmak istiyorsak, bugünün meslek-tekniğin öğrencileri, geleceğin genç işçilerine yönelmek ve onları örgütlemek zorundayız.

Biz komünistler, bütün politik sorunlara işçi sınıfının tarihsel ve buna bağımlı olarak güncel çıkarları üzerinden bakarız. Öğrenci gençliğe yönelik politikalarımız da bu perspektife bağlı olarak gelişir. Ortada 800 binin üstünde potansiyel işçi vardır. Ortada stajyer olarak fabrikalara girebilen, yani "içeri"de konumlanmış büyük bir insan kitlesi vardır. Bu gençler, kısa vadede bizi stajyerlik üzerinden fabrikalara taşıyabilecekler, orta vadede ise bizatihi işçiler olarak, fabrika içi örgütlenmemizde kritik görevler üstlenebileceklerdir. Sadece bu bile öğrenci gençliğe yönelik komünistlerin öncelikle ve ağırlıklı olarak nereye yönelmesi gerektiğini açıklığa kavuşturuyor: Evet komünistler öğrenci gençlik alanında, güçlerini ve enerjilerini politik ve örgütsel olarak meslek-tekniğin liselerine yönelmelidirler. Bu noktada, üniversiteler ve normal liseler bizim için meslek-tekniğin liselerine göre talı birer çalışma alanı olmalıdır.

Gücümüzü ve enerjimizi ağırlıklı olarak meslek-tekniğin liselerine yönelmemiz sadece işçi sınıfı ile bütünleşme ihtiyacından gelmiyor. Gençliğin mücadelesindeki tıkanıklık aynı zamanda, meslek-tekniğin liseleri üzerinden daha kolay kırılabilir. Çünkü meslek-tekniğin liseleri tamamen ücretli kölelik kurumları haline getirilmiştir. Çünkü meslek-tekniğin liselerindeki öğrencilerin sınıfsal kökeni işçi emekçi sınıflara dayanmaktadır. Çünkü işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin yedeği olacak öğrenci hareketi en kolay buradan yaratılabilir.

Devrimci Gençlik Hareketi

Kitapçılarda

Arjantin'de Seçimleri Emperyalizm Kazandı

Özelleştirme Talanı Sürecek

Arjantin halkı, iskenceci subayların basına dehşet verici, günlük "anılar"ını anlatarak katıldıkları, tartışmaların, Menem'in bir sirk palyaçosununkinden farkı olmayan kıyafeti ve makyajı üzerine yoğunlaştırıldığı bir seçim kampanyası eşliğinde, 14 Mayıs günü sandık başına çağrıldı. Aralarında stil dışında hiç bir fark olmayan ultra liberalizmin iki versiyonu arasında seçim yapmanın tek alternatif olarak dayatıldığı cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, Carlos Menem, seçimlerin ilk turunda oyların %47'sini alarak yeniden devlet başkanlığına seçildi.

Carlos Menem, 1989'da cumhurbaşkanlığına ilk kez aday olduğunda, Arjantin halkının (tüm Güney Amerika kıtası halklarında ortak olan) anti-Amerikancı duygularını sömürmek amacıyla, "ABD'nin vesayetinden kurtulacağız!" şiarını kendi seçim kampanyasının temel sloganı yapmıştı. Ancak, işbaşına gelir gelmez ABD patentli IMF reçetelerinin kusursuz uygulayıcısı kesildi. Menem, "özelleştirmek isteyenler, onun sosyal sonuçlarını düşünmezler" diyerek, telefon, hava yolları işletmesi, petrol, gaz, elektrik, sugibi kamu sektörünün en temel işletmelerini büyük bir hızla satışa çıkararak, Güney Amerika kıtasının en vahşi ultra liberalizmini uygulamaya ko-

Burjuva Yorumculara Göre Arjantin Toplumunun Kan Kusturucusu, "İmaj"ı İyi Olduğu İçin Yeniden Seçilmiş (!)

Burjuva yorumcular tarafından, Menem'in saçlarını düzgün kestirerek favorilerini kısalttığı, klasik giyindiği, burnunu ve dudaklarını estetik ameliyatla düzelttiği anlatılmakta, diskoteklerde cirit atmadığı, spor arabalarda genç kızlarla dolaşmadığı, bu evrimi taşkın karısından boşanarak taçlandırdığı için selamlanmaktadır. Bu arada bir oğlu helikopter kazasında ölüme televizyon kameraları karşısında göz yaşları dökererek insancılığını da kanıtladığı için Arjantin halkının sevgi ve güvenini kazanarak yeniden cumhurbaşkanlığına seçildi denmektedir.

Politik, toplumsal olguları iletişime indirgeyerek irdelemek,

'80'li yılların başlarından bu yana bir moda dönüştü. Televizyonun etkili bir araç olarak kullanılmasında sağlanan yetkinlik ile görüntülü propagandanın kazandığı önem de bu modayı körükleyen nesnel etmenler oldular. Böylece, sorunların özü karartılarak ve tali plana itilerek dikkatler görüntü üzerinde yoğunlaştırılıyor. Gerici sermaye medyası bu işi tam bir şarlatanlığa vardırıyor. Örneğin; Reagan'ın 1980'de ABD başkanlığına seçilmesi, aktör olmasının sağladığı davranış rahatlığıyla, kamera karşısında çarpıcı bir biçimde konuşmasıyla açıklanabilmiştir. Mitterand'ın 1981'de Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanması ise azı dışlarını yontturmuş olmasına bağlanmıştır.

işsizliğin ülke tarihinde eşine hiç bir zaman rastlanmamış bir düzeyde seyrettiğini itiraf etmektedirler.

Emperyalizm ve uluslararası tekeller, Arjantin gibi bir çok bakımdan zengin ve görece gelişmiş bir ülkeyi talan etmek için onu borçlandırmaktan çekinmiyorlar. Menem'in ultra liberalizmi ile spekülasyon sermaye son yıllarda Arjantin'e yığınak yapmıştı. Özelleştirmeler, iş gücünün ucuzluğu, spekülasyon vb. faktörler kısa vadeli yatırımlar için Arjantin'i Meksika gibi bir çekim merkezi yapmıştı. Ancak, Meksika krizinin etkisiyle Arjantin'de de hızlı bir sermaye kaçışı ve beraberinde, ilk aşamada onlarca banka olmak üzere, zincirleme iflaslar yaşandı. Bir kaç haftalık bir süre içinde ülkeyi terk eden yabancı ve yerli sermayenin miktarı 7 milyar dolar olarak tahmin ediliyor.

Uluslararası tekeller Menem'i yeniden seçtiler:

Başlıca gelir kaynakları ve zenginliği uluslararası tekellere devredilmiş, sanayisi programlanmış bir tahribatla karşı karşıya bulunan Arjantin'de son dönemde yaşanan sermaye kaçışının ardından, zaten zayıf olan mali dengeleri iyice sarsıldı. Döviz rezervleri tükendi, dış borçlar ödenemez duruma gelindi. Örneğin Arjantin, sadece 1995 yılı için, faiz hariç, 5,2 milyar dolar dış borç ödemek durumunda. Ancak, başta ABD ve Japonya olmak üzere, emperyalist güçler, Menem'in başlattığı talanın sektöre uğramaması amacıyla ve bu uysal maşanın yeniden seçilmesini garantiye almak için, Meksika'ya yaptıkları gibi Arjantin'e de kolaylık tanıdılar. Onu daha da borçlandırdılar. Arjantin'in döviz rezervlerini dengelemesi ve dış borç faizlerini ödemeyi sürdürebilmesi için, IMF 2,4 milyar dolar, Japonya'nın Etimbank'ı ise 800 milyon dolar acil borç verdi.

Bir ülkenin talanını kendine program edinen bir şarlatanın halk oyu ile, üstelik yoğun bir destek sağlayarak yeniden devlet başkanlığına seçilmesi ilk bakışta garip gelebilir. Menem, 1989'dan bu yana Arjantin'i yönetmektedir. Bu altı yılın bilançosu yapılırken en gerici burjuva gözlemcilerin çizdikleri tablo bile, enflasyonun dizginlenmesi dışında tümüyle kapkaradır. Ekonomik, politik ve sosyal alanda söylenecek olumlu hiç bir şey olmadığı için sorun tali bir düzleme, Menem'in iletişim yeteneğine indirgenerek açıklanmaya çalışılmaktadır. 1989 Menem'inin bu yılki Menem'den çok farklı olduğu,

yardı.

Özelleştirme ve dış borçlanmalarla ülkenin zenginlikleri topluca uluslararası tekellere peşkeş çekildi. Bu arada Arjantin burjuvazisine de talanın kırıntıları mahiyetinde de olsa epey bir şeyler düştü. Kâr haddi

artırıldı. Çok uluslu şirketlere taşeronluk yapmaları ve yer yer de işbirliğine girmeleri kolaylaştırılarak işbirlikçi te-kellerin önünde yeni ufuklar açıldı. Menem'in uyguladığı IMF reçeteleri yerel sanayiye hızla iflasa sürüklerken, yüz-

binlerce işçi ve kamu emekçisinin, işsiz kalmalarına, topluca işten atılmalarına yol açtı. Resmi rakamlar Arjantin'de işsizlik oranının çalışır nüfusun %12,3'üne tekabül ettiğini gösteriyor. Gerçek rakam bunun çok çok üzerindedir. Gözlemciler

ABD, Pazarını Ayağına Çağırıyor

Clinton, "dünyada yükselen 10 pazardan biri" olarak ilan ettiği Türkiye ve diğer 9 ülkenin ekonomiden sorumlu yetkilileriyle iş dünyasının devlerini Washington'a davet etti.

23-24 Temmuz'da yapılacak toplantıya Ticaret Bakanı Ron Brown ev sahipliği yapacak. ABD bu 10 ülkeye büyük bir ekonomik çıkarma yapma hazırlıklarını büyük oranda tamamladı.

Kapitalist emperyalizmin ulaştığı boyutlar, uşaklarının düştüğü çukurun derinliğini de sergiliyor. Bir zamanlar, geri ülkelerin işbirlikçi sermayesi, ülkenin emek gücünü sömürmesi-yağmalaması için efendilerini davet ederlerdi. Şimdi efendileri onları ayağına çağırıyor. "Gel burada anlat" diyor. "Bakalım sunabileceğin daha ne kaldı? Almaya degecekse gelelim."

Türkiye, Çin, Endonezya, Hindistan, G.Kore, Meksika, Arjantin, Brezilya, G. Afrika ve Polonya'nın taşeron sermayelerinin uşak devletleri, ABD yönetimi tarafından bu amaçla Washington'a çağrıldı. Bu 10 uşağın, "ekonomiden sorumlu"

20 kuklası 23-24 Temmuz'da her biri dünya tekeli durumundaki dev şirketlerin karşısında yerlere kapanacak, binbir soytanlıkla "ne olur gelin benim ülkemi yağmalayın, benim emekçi sınıflarımı soyup soğana çevirin" diyecekler. Ve emperyalist aşamayla yeniden ve devasa boyutlarda hortlayan vahşi kapitalizm, bir kez daha sermaye ihracından geriye, meta ihracına doğru yol alacak, bu geri ülkelerde, bata çıka da olsa yol almaya çalışan küçük üretimi bilmem kaçınıcı kez boğmak için pazarları bit pazanna çevirecek. Bütün artıklarını tıka basa dolduracak. Uşakların küçük Amerika hayalleri bir başka biçimde de olsa gerçekleşecek. Ülkedeki her bir metropol, Amerika metropollerinin birer gettosu haline gelecek. Son krizle birlikte depolarda, ardiyelerde çürümeye yüz tutmuş ne kadar ıvır-zıvır, bozulmuş coca-cola, kıçığı yırtık kot ve tabi bol miktarda kolt fahiş fiatlar yada yeni uşaklık anlaşmalarıyla kakalanacak.

Binbir rüşvetin, yolsuzluğun, dolandırıcılığın, soygunculuğun biriktirdiği kara para, ticaret

sermayesi adı altında yeni Amerikan pazarlarında gün yüzüne çıkarılacak. Bire yüz, bire bin katlanarak artacak. Ve elbette bunlar öyle kendiliğinden gerçekleşmeyecek. Elbette Brezilya'daki Amerikan uşağı sermaye devletinin kolluk güçleri daha çok sokak çocuğunu, organ ticareti için sokak köpekleri gibi avlayacaklar. Elbette, "Türkiye Arjantin" olacak. Arjantin Brezilya, Hindistan Güney Afrika olacak. Elbette bu on ülkede kayıp anaları daha da artacak. Ve elbette işçilerin, emekçilerin bu azgın sömürü ve soygun çarkına karşı mücadeleleri bastırılmak için daha çok kan akacak.

Ama emperyalistlerin ve uşaklarının hesap etmek istemediği, anımsamak istemediği, unutmak için büyük gayret gösterdiği şeyler de olacak bu ülkelerde. Gazi direnişleri artacak elbette. Ve elbette baştan ayağına varoş haline getirdikleri bu ülkelerde sosyalizm hayaletinin ayak sesleriyle ürperecek haydutlar. Ve bir sabah uyandıklarında o hayaleti, dev bir işçi kitleleri şeklinde, kanlı canlı karşılarında bulacaklar.

harikulade bir değişimden geçtiği söylenmektedir. Buradaki "değişim" ise fiziksel değil, "imaj"a dair bir değişimdir.

Oysa, bu garipliğin sırrı, iddia edildiği gibi biçimde değil, fakat özde yatıyor. Arjantin'de Menem'i, Peru'da Fujimori'yi sözüm ona halkoyu ile meşrulaştıran ve seçilmesini sağlayan yerel ve uluslararası tekeli sermayenin tam desteğidir.

Emperyalizm, çok uluslu şirketler, uluslararası bankaların tümü Menem'i var güçleriyle desteklediler. Böyle bir destekten yararlandığında seçimlerin kazanılmayacağı kapitalist ülke yoktur. Bu desteğin karşılığının ise nasıl verileceği ortadadır. Arjantin burjuvazisi ise, ücretleri donduran, her türlü sosyal kazanıma saldıran, toplumsal zenginlikleri bir avuç kan emici sermayedara hibe eden, sermaye birikiminin kat be kat artmasına ortam oluşturan ve sürecin devamı için yeni ufuklar açan Menem'i, yine açıklanması gereksiz nedenlerden dolayı destekledi.

Bu iki maddi ve manevi desteğin yanı sıra Menem'in zaferini kolaylaştıran diğer bir faktör ise, Menem'in partisi olmuştur. Bu partinin dev bir militan kadrosu, yaygın ve yetkin bir örgütlülük ağı, radyo istasyonları, televizyon kanalları ve sayısız günlük, haftalık gazete gibi propaganda araçları, sınırsız denebilecek lojistik olanakları vardır. Bu parti, Peron'dan devraldığı iddia edilen bir oluşum değil, tüm resmi ve sivil kurumlarıyla Arjantin devlet aygıtıdır.

Egemen güçler, uluslararası uzantılarıyla birlikte Menem'i kendilerinin aday olarak saptarlarken karşısına aynı politikayı savunan, aynı programa sahip daha da ilginç aynı partiden, ama Peronist gelenekten gelen birini, "ortanın solu" diye tanıttılar. José Bordón'u rakip çıkardılar. Böylece de burjuva düzenin sergilediği oyuna ciddiye ve itibarı, seçilecek olana da meşruluk sağladılar. Böylece, düzen oluşturduğu zaferi önceden programlamış, teminat altına almış ve geriye bunu halk oyuyla meşrulaştırmak kalmıştı.

Yıllarca süren kirli imha savaşının sonuçları:

Arjantin halkının bu sahte seçeneği onaylamasını bir çok nedene dayanarak açıklamak mümkün. Arjantin toplumu, işçi sınıfı ve emekçileri canlı, mücadeleci bir geleneğe sahip. Ülkede uzun dönemdir Menem liberalizmine karşı, kesikli dalgalar halinde de olsa, cesur bir hareketlilik yaşanıyor. 1994 yılı boyunca ve seçimlerin arifesinde, ülkenin önemli kentlerinin çoğunda, özellikle Cordoba ve Santa Fe gibi en zengin eyaletlerinde, sosyal patlamalar yaşandı. Geçen yılın Aralık ayında ülkenin kuzeyinde patlak veren görkemli halk isyanını değişik kentlerde yenileri izledi.

Ancak, Arjantin emekçileri

kendilerine dıyatılan ve onaylatılan bu seçeneği reddetme, gerici dalgayı kırma ve devrimci bir alternatifin dinamiklerini yaratma gücü ve örgütlülüğünden henüz yoksundur. Bu toplumun devrimci güçleri yıllarsürmüş olan askeri diktatörlükler döneminde ağır darbeler almış, örgütlülükler dağıtılmış, önder kadrolar kitleler halinde fiziken yok edilmişlerdir. Bugün büyük bir rahavet içinde bu ülkenin dev zenginliklerini talan edenler, bu boşluktan en iyi biçimde yararlanmaktadırlar. Bu bağlamda, işkenceci subayların seçim kampanyası sırasında itiraflarda bulunmaları, geçmiş anılarını cömertçe anlatmaları, devrimci bir öncü iradenin yoksunluğu koşullarında, kitlelere yöneltilmiş bir nevi tehdit ve şantaj işlevi görmüştür. Yıllar boyu askeri diktatörlüklerin ezdiği Arjantin toplumu, tüm örgütlülük biçimleri yokedilmiş, önder kadrolar katledilmiş, devrimci dinamikleri sekteye uğratılmış bir konumda kendisini ultra liberal bir uygulamanın kucagında buldu. Sivil yönetime geçilmesinin nedeni budur. Sonuçta, burjuva iletişim aygıtları toplumu askeri diktatörlük ile vahşi liberalizmi kıyaslamaya zorladı. Açıkça adı konmasa da, ikisi arasında seçim yapmak, tek alternatif olarak sunuldu.

Ekonomik krizin gün geçtikçe ağırlaşmasıyla birlikte ultra liberalizmin toplumsal bir baskı politikası uygulamak zorunda kalması, beraberinde, Arjantin toplumunda, işçilerinde, emekçilerinde, memurlarında, öğrencilerinde gözle görülür bir mücadele eğiliminin gelişmesini getiriyor. 1994 yılında yaşanan grev ve eylem dalgası, bu yeni eğilimin en somut göstergeleri oldular. Menem seçim nutuklarında "bu kez seçilince sosyal adalete dikkat edeceğim", "kısa süre içinde 350 bin kişiye yeni iş olanağı yaratılacağını" iddia ettiği günlerde, bir çok fabrika kapılarını kapatmak zorunda kaldı. Aynı dönemde düzenin beyin adamı sayılan Maliye Bakanı Domingo Cavallo'nun talimatı üzerine, bir çok eyalette binlerce memurun işine son verildi.

Menem iktidarının önünde duran tek alternatif uluslararası tekellerin, bankaların, IMF'nin kendisinden talep ettikleri uygulamayı sürdürmektir. Ultra liberal politikaların mantığı gereği, iktidarın, kamu harcamalarını kısmaktan, ücretleri dondurmaktan, toplu işten atmaları devam ettirmekten ve bu arada dış borçların faizini ödemek için vergileri arttırmaktan başka bir seçeneği yoktur. Bu yıl başından bu yana alınan kararlar gereği 1995 yılı için öngörülen kamu harcamalarından 2 milyar dolar kesinti yapılırken aynı zamanda 2,5 milyar dolar gelir kaynağı bulunması gerekiyor. Arjantin emekçileri ya bu faturayı ödemeye devam edecekler ya da yaygın ama dağınık mücadelelerini birleştirerek alımlarını gasp eden bu uluslararası şebekeden hesap soracaklardır.

Fransa'da 14 yıl sürmüş olan François Mitterand'ın Cumhurbaşkanlığı, 7 Mayıs günü eski Başbakan ve Paris Belediye Başkanı Jacques Chirac'ın seçilmesi ile son buldu.

Eğer olağanüstü bir gelişme yaşanmazsa önümüzdeki yedi yıl boyunca Chirac, Fransız emperyalizminin politik önderliğini yapacak ve bundan dolayı adı sık sık duyulacak.

Fransız sağının bonapartçı kanadını temsil eden De Gaullecüler'in şefi

Chirac dışarıda pek fazla olmasa da, Fransa'da kitlelerin yakından tanıdığı ve

aslında pek de sevilmeyen bir politikacıdır. 60'lı yılların başlarında değişik bakanlıklarda danışman sıfatıyla politikaya atılmış olan Chirac, Tarım ve İçişleri Bakanlığı yaptıktan sonra 1974 yılında başbakanlığa getirildi. O dönem yeni uç gösteren ekonomik krizi dizginlemek amacıyla aldığı tedbirlerin ardarda fiyasko ile sonuçlanmasından sonra 1976 yılında istifa eden Chirac, 1986 yılında iki yıllığına yeniden başbakanlığa getirildi ve aynı zamanda 1977 yılından bu yana Paris belediye başkanlığı yapmaktadır.

Fransız Emperyalizmi Vitrin Yeniliyor

70'li yılların başlarında, emperyalist metropollerinde saran ekonomik bunalıma Fransa'da tepki olarak gelişen kitle muhalefetinin nefesi Mitterand'ı Mayıs 1981'de cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturtmakla sınırlı kaldı. İki yıllık iki kesinti dışında Fransa'yı ondört yıldır Sosyalist Parti hükümetleri ultra-liberal ekonomik politikalarla yönettiler. Mitterand'ın görevi devraldığı günlerde artık Fransa tarihinde yeni bir sayfa açıldığı, işsizliğin ortadan kaldırılacağı, her türlü eşitsizliğe son verileceği iddia edilmişti. Oysa Mitterand döneminin gerçek bilançosu, tek cümle ile, dev bir işsizler ordusu, sefalet mahkum edilmiş milyonlarca insan oldu. Bunun yanısıra, günü birlik rekorlar kıran bir borsa piyasası, çığ gibi büyüyen bir sermaye, kârlarını kat kat artıran ve borsaya, spekülasyona akıtan büyük tekeller vs.

Devrimci bir alternatifin ideolojik, politik ve örgütsel bağlamda izine raslanmadığı, geçmiş mirasın yarım yamalak taşıyıcısı Fransız Komünist Partisi'nin artık tamamen sosyal-demokrat bir kimliğe alçaldığı, düzene ampirik olarak muhalif kitle öfkesinin burjuva düzen partilerinin potaları arasında mekik dokuduğu, onlar tarafından her seçim arifesinde kullanıldığı bir ortamda, yönetimin değişik düzen partileri arasında yıpranma sırasına göre nöbetleşe el değiştirmesinden başka bir seçenek kalmazdı.

14 yıl sürmüş olan Mitterand döneminden ve geriye bıraktığı bilançodan sonra "Sosyalist Parti" adayının üçüncü kez seçimleri kazanması başlangıçtan beri ihtimal dışıydı. Hatta bir dönem, kimse aday olmayı dahi göze alamadı. En şanslı gözükten AET komisyonu eski başkanı Jacques Delors geri çekilmeyi tercih etti. Seçimlerin ilk turundaki sağ ve sol oyların sırayla %60 ve %40 oranlarında ifadesi, Mitterand'ın ve "Sosyalist Parti" hükümetlerinin icraatlarının kitlelerde yarattığı tiksintinin, nefretin düzeyini tahmin edecek, açık seçik

ipuçları vermektedir. Bu, objektif güçler dengesinin verdiği rahavetten ötürüdür ki, sağ adaylar birbirleriyle bu denli rahat çekişme cesaretini gösterebildiler.

Troçkist aday Arlette La Guillier, radikal söylemiyle % 5 oranında oy alarak kendi payına büyük bir başarı sağladı. FKP adayı Robert Hue'nün % 8.3 oranında oy alması ise bu parti tarafından gerileme devrinin sonu ilan edildi.

Geçmişte Fransa'da seçim kampanyaları sırasında emekçiler genellikle umutlarını seçim sonuçlarına bağlar, SP/FKP koalisyonunun başarısıyla sorunların çözüm bulacağını umar ve fazla bir hareketlilik göstermezlerdi. Bu defa tam tersi yaşandı. Sendika şeflerinin ayak direktmeleri nedeniyle genel greve tanık olunmadı ama, seçim kampanyası boyunca, gerek kamu sektöründe gerekse de özel sektörde bir grev ve mücadele dalgası yükseldi. Her kategoriden işçi ve emekçiler sokaklara dökülerek ücret, emeklilik, işsizlik, sosyal sigortalar, sosyal haklar, özelleştirmeler, işten atılmaları vb. konularda taleplerini dayatmaya çalıştılar.

Seçim kampanyasının seyrini bozan ve dolayısıyla umutsuzluk içinde kıvranan Chirac'ın yüzünü güldüren şey bizzat emekçilerin sokaklara dökülmesi oldu. Zira grev dalgası bir yandan başbakan Balladur'u sarsar ve somut talepler konusunda somut angajmanlarda bulunmaya zorlayarak köşeye sıkıştırırken diğer taraftan da Chirac için bir atak alanı teşkil etti. Chirac, uğruna yaşamını adadığı makama kavuşmak yolunda son trenin son vagonunu kaçırmak üzere iken yakaladığı bu son fırsatı kaçırmadı. İşin içine biraz da heyecan ve korku girince, Chirac, kitlelerin taleplerine ve beklentilerine tekabül eden ne varsa, belki de sorunun demogojik ve samimi boyutunu ölçmeye zaman dahi bulamarak ardarda sıraladı. Ve bu yöntemle "30 yıllık dostu", "İzmirli

dönek" Balladur'un "ihametinden" kılıpayı sıyrılarak nihayet cumhurbaşkanı seçilebildi.

Sonuçta birçok faktörün yanısıra emekçilerin öfkesini burjuva bir politikacı rakibine karşı kullanarak, o öfkeyi kendine basamak ederek seçimleri kazanmış oldu. O öfke ve talepler istismar edilmeseydi de sonuç farklı olmazdı. Kaldı ki ihanetçi Mitterand yıllarının deneyiminden sonra emekçi kitlelerinin taleplerinin bu şekildeki istismarının kendisini Chirac'ın omuzlarında bir ipotek gibi hissettireceği büyük ihtimaldir.

Zira bundan sonra önemli olan Chirac'ın yapacağı yapamayacakları değil, işçilerin takınacakları tavır, verecekleri mücadeledir. Şimdilik birçok gösterge emekçilerin tetikte beklediklerini göstermektedir. Seçim kampanyası döneminde kaban grev dalgası ne de çekilmiş ne de durmuştur. Yaz tatili sonrasında değil, yeni cumhurbaşkanının görevi teslim almasını ve yeni hükümetin oluşturulmasını beklemektedir. Sayıları hayli kabarık Renault, Coca Cola, SOLLAC, Chauson gibi birçok işletmede grevler devam etmektedir. Air Inter iç havayolları personeli, kamu radyo ve televizyon kurumları, sosyal sigortalar ve aile yardımları kasası personeli, geçtiğimiz günlerde, posta, telefon, elektrik, gaz işletmeleri 30 Mayıs'tan itibaren, devlet demiryolları personeli ise 1 Haziran için çoktan grev kararları almış bulunuyorlar.

Chirac'ın geçmişini biliniyor. '70'li yılların başlarında ilk defa Başbakan olduğunda atılım politikasını savunuyordu. '80'li yıllarda ikinci kez başbakan olduğu dönemde keskin bir Thatcher'iydi. Son dönemde Keynesçi kesildi. Ama sonuçta Mitterand'ın Giscard döneminden devraldığı ve ultraştırdığı liberalizmi daha da ağırlaştırarak uygulamaya devam etmekten başka seçeneği yoktur.

Komünist direniş geleneğimizde yeni bir sayfa

Düşmanı kendi ininde yendik!

Komünistler olarak, hareketimizin '95 yılını "Atılımlar ve Parti yılı" ilan etmesini coşkuyla karşılamıştık. Hareketimizin ulaştığı gelişme düzeyi ile sınıf hareketine devrimci önderlik ihtiyacının yakıcılığı, önümüze bu tarihsel sorumluluğu, çözülmesi gereken pratik bir görev olarak koymuştur.

1 Mayıs'ı önceleyen dönemde 3. Genel Konferansını toplamış bulunan hareketimizin burada sağladığı açıklıklar temeli üzerinde ve yüklenmiş misyonun tam bilinciyle, görevlerimize büyük bir şevkle sarıldık. Belirlenen görev ve hedefler çerçevesinde anlamlı adımları atmaya başladık. Ancak çalışmada ilerleme kaydettiğimiz ve yeni atılımlara hazırlandığımız bir sırada, düşman saldırısıyla yüzyüze kaldık.

Kuşkusuz karşı kaşıya kaldığımız bu saldırının yaratacağı sonuçların farkındaydık. Ne var ki, doğan boşlukların ve meydana gelen tahribatın hareketimiz tarafından en kısa sürede onarılacağından en ufak bir kuşku duymuyorduk. Düşman saldırısının parti yürüyüşümüzü asla sekteye uğratamayacağına olan inancımız tamdı. Şimdi önümüzde yeni bir görev duruyordu. Saldırımı tersten bir karşı saldırıyla karşılamak, düşmanı bu yeni muharebede ve bizzat kendi ininde yenilgiye uğratmak!

Bu mücadeleden düşmanı yenmiş olarak çıkmak, saldırıyı hareketimiz açısından bir politik-moral olanağa dönüştürmeyi de mümkün kılacaktı. Sınıf savaşımının bu alanında düşman karşısında sergileyeceğimiz tavizsiz tutum, yalnızca düşmana diz çöktürmekle kalmayacak, aynı zamanda hareketimizin komünist direniş geleneğinin de üst bir boyuta sıçratacağı. Bu bilinçle hareket ettik. Biliyorduk ki, düzeni yıkmak ve sosyalizmi kurmak perspektifini taşıyan komünist bir örgüt, öteki şeyler yanında, ancak başeğmez militan kadrolarla ve onlar üzerinden yaratılacak komünist bir gelenekle kendi hedefine yürüyebilir. İdeolojik sağlamlık, davaya inanç ve bağlılık gibi temel faktörlerle birlikte, bu noktada da yeterli açıklığı sahip olmamız, düşman karşısında almış olduğumuz galibiyetin teminatı olmuştur. Sınıf düşmanı kendi mekânında yenilgiye uğratılmıştır! Komünist hareketin mensubu savaşçı militanlar olarak, bunu işçi sınıfına, emekçilere ve devrimci kamuoyuna gururla açıklıyoruz.

İşkencehaneler, sınıf mücadelesinde sömürülen ve sömürülen sınıfların temsilcilerinin karşı kaşıya geldiği sert çatışma alanlarından sadece biridir. Tarih boyunca egemen sınıflar, sömürü ve zulüm düzenlerine karşı mücadele eden ezilen sınıflara ve onların devrimci öncülerine karşı şiddeti ve onun en kaba biçimlerinden biri olan işkenceyi kullanmışlardır. Çöküş süreçleri hızlandıkça, kendi düzenlerini ayakta tutabilmek için bu araca daha çok sarılmışlardır. Modern

burjuva toplumda ve özellikle de sistemin zayıf halkalarında ise, işkence, yoğun ve sistemli bir tarzda, inceltmiş teknikler ve uzmanlaşmış kadrolarla gerçekleştirilmektedir.

İşkence merkezlerinde, işkenceci, temsilcisi olduğu kapitalist barbarlık düzeninin tüm iğrençliği ile sahnedir. Karşısında ise, o ortamda sınıf bilinci ve devrim inançtan başka bir silahı olmayan komünist militan durmaktadır. Bir yanda, her yanyıla çürüyüp dökülen kapitalist sömürü sisteminin sahibi egemen sınıfın çaresiz kudurganlığı vardır. Diğer yanda, toplumsal kurtuluş mücadelesinin öncü sınıfı proletaryanın temsilcisi olan komünist militanın, bu kokuşmuş sömürü düzenini yıkmak ve yerine sömürsüz, sınıfsız, özgür bir toplumu inşa etme ideal ve inancının yenilmez gücü...

Sömürgeci işkence ile güttüğü temel amaç; fiziki ve psikolojik zor ile, elindeki devrimcinin bilinci ve inancında gedikler açarak, devrimci kişiliğini parçalayarak, onu çözmektir. Değerlerinden uzaklaşmasını sağlayarak kişiliksizleştirmektir. Buna bağlı olarak, örgütsel bilgilere ulaşmaktır. Komünist militanın düşman karşısındaki başeğmez tutumunun güvencesi ise, ideolojik sağlamlık, örgütüne bağlılık ve devrim davasına olan sarsılmaz inançtır. Tüm bunların bileşiminden oluşan bükülmez iradedir.

Komünist militan, sınıf mücadelesinin her safhasında olduğu gibi, işkencehanede de düşmanın karşısına tavizsiz ve boyuneğmez bir tutumla çıkacaktır. Direnişini mücadelesinin olağan bir parçası olarak ele alacak, doğal ve vazgeçilmez bir görevi sayacaktır. Sınıf devrimcisi, bu kavgada yalnız olmadığının bilincindedir. Nasıl ki; sınıf mücadelesinin diğer alanlarında sınıf kardeşleriyle, yoldaşlarıyla omuz omuzaysa, burada da onların sürdürdüğü mücadelenin bir parçasıdır. Onu düşmanından her bakımdan üstün kılan, mücadelesinin haklılığına ve zaferine olan inancıdır. Dünya görüşündeki ideolojik sağlamlıktır.

Hiç bir fiziksel ve psikolojik şiddet, bu zırhlı kuşanmış, "ser verip sır vermemek" ilkesiyle hareket eden komünist savaşçıya boyun eğdiremez. Öyle ki, işkencehanede ilk anda düşman lehine gibi görünen güç dengesi, komünist militanın başından itibaren aldığı tavizsiz tutumla, hızla değişir. Düşman ininde yasaları koyan güya sömürücü sınıf ve onun bekçi köpeği işkencecilerdir. Oysa kararlı bir direniş çizgisi, bir anda tüm

bu yasaları hükümsüz kılar. Düşmanın devrimciyi çözmek için başvurduğu her türlü iğrenç yöntemi ve taktiği boşa çıkarır. Artık inisiyatif ve üstünlük tümüyle komünistin elindedir.

O, işkenceci karşısında savunduğu değerlerin ayaklar altına alınmasına asla izin vermez. Düşmanı ve onun güç gösterilerini küçümser. Fiziki olarak düşmanın elindedir, fakat beyni özgür, yüreği kavga için atmaktadır. Bedenin acıları ve karşılaşacağı vahşet onu düşündürmez. Onun düşüncelerinin ufku işkencehaneye sınırlı değildir. Duvarların çok çok dışında; kavga alanlarında, fabrikalarda, emekçi semtlerinde, insanların yaşadığı acılardadır.

İşkenceci direnişçiyi çözebilmek için çok değişik manevra ve taktiklere başvururlar. Zayıflık alanını keşfedip oradan yol almak isterler. İnsani değerlere aykırı yöntemlerle yüklenirler. Aile, cinsellik, etik köken, yoldaşların ihanetine yönelik yalanlar vb. gibi, her türlü araç ve yöntemi kullanmaya çalışırlar. Feodal ve burjuva değer yargılarından arınmış bir devrimci için bunları boşa çıkarmak kolaydır. Devrimci değerlerimiz uzlaşmaz bir kaşılık oluşturur onların iğrençliklerine. Tavizsiz bir direniş çizgisi ve zayıflık olarak anlaşılacak herhangi bir tepki vermemek, bütün çirkinliklere set oluşturmaya yetecektir.

Ortaya koyduğumuz toplu direniş çizgisi, hareketimizin direniş geleneğinde yeni bir sayfadır. Geniş çaplı bir saldırıdan, içimizden biri dışında, toplu bir direnişle çıkmış bulunuyoruz. Düşmanı kendi zulüm yuvalarında yenerek, bu zorlu sınavdan muzaffer bir biçimde ayrıldık. Operasyona dahil edilen yoldaşlarımızın yarısı daha alınırlarının ilk anından başlayarak düşmana cephe-

den tutum almışlardır. Polis baskınından işkencehaneye, savcılıktan DGM'ye, oradan da cezaevine kadar, militan bir direniş ve karşı saldırı çizgisi izleyerek, örnek komünist bir tutum ortaya koymuşlardır. Bunlar polise tek kelime olsun ifade vermemiş, tutanak dahil hiçbir yazılı belgeyi imzalamamışlardır. Biri hariç diğer yoldaşlarımız da düşmana hiçbir örgütsel bilgi vermediler ve genel bir direniş sergilediler. Ne var ki bu arada, deneyimsizliğin önemli bir rol oynadığı, ancak buna rağmen zaaf olarak değerlendirilmesi gereken bazı hatalı tutumlara düştüler. Özgeçmiş, tutanak imzalamak, örgütsel konumu ve bilgileri tümüyle yadsıyarak da olsa ifade vermek olarak sıralanabilir bunlar. Bu zaafaların kaynağı konusunda bilinç açıklığına ulaşmak ve bunu bir eğitim aracına dönüştürmek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Yaşadığımız süreç, başta sergilediğimiz direniş ve elde ettiğimiz zafer olmak üzere, bizim için her açıdan önemli bir deneyim olmuştur. Direniş parolamız "ser verip sır vermemektir". Yakalandığımız andan bırakılana veya tutuklanana kadar geçen süreçte direniş ilmi ilmi örülmelidir. Tek kelime olsun ifade vermeyi reddetmenin yanısıra, hiç bir yazılı belge imzalanmamalıdır. Yasa ve kural tanımayan işkenceci çete karşısında aldığımız direniş tavrı, egemen sistemin DGM'lerde "hukuk" kılığında bürünmüş çetesi karşısında da sürdürmek, ve nihayet, yeni bir mücadele alanı olan zindanlarda da bu bilinç ve ruhla hareket etmek durumundayız. Sadece işkenceci karşısında değil, yaşamın ve kavganın bütün alanlarında boyuneğmez bir direniş ve karşı saldırı ruhu ve çizgisiyle donanmalıyız. Çıkar çıkmaz saflarında yeralacağımız sıcak mücadele, sınıf kını bilmiş ve kavga ruhuyla donanmış olarak katılmak için kendimizi en iyi biçimde hazırlamak durumundayız.

Düşmanı kendi dar ininde yendik! Şimdi önümüzdeki görev, kavgayı bulduğumuz yerden sürdürmektir. Kendi zulüm yuvalarında yendiğimiz düşmanı, hükmettiği bu ülke topraklarında da yenebilmek üzere, kendimizi dışarıdaki kavgaya daha güçlü bir biçimde hazırlamaktır. Zindanda geçireceğimiz her gün, her saati bu bilinçle değerlendireceğiz. Komünist hareketin savaşçı neferleri olmanın onuru ve bilinciyle hareket edeceğiz.

**Herşey Parti İçin!
Herşey Devrimin ve Sosyalizmin
Ancak Parti İle Kazanılacak
Zaferi İçin!**

**Yaşasın EKİM!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Komünist tutsaklar**

Meclis'in laikliği ya da layığı

Sermaye partilerinin bilimum milletvekilleri sayesinde ipliği iyiden iyiye ortaya dökülen ve artık herkesin dalga geçtiği "yüce meclis", şu günlerde yoğun bir şekilde "laiklik" sınavlarından geçiyor. Önce, memurların öğle tatilerinin cuma günleri namaz saatine alınması tartışılmaya başlandı. Nitekim memurlar, mesaiye rastgeldiği için namaza gidemiyorlardı. Ama bakalım mesai saatlerinde değilde öğle tatilinde namaza gidince de laiklik bozulur muydu? İddaya göre, bu tartışma, kimin laik, kimin ise anti-laik olduğunu ortaya çıkartacaktı. Derken şimdi bir laiklik ölçüsü daha icat edildi. Köylerde içki satılmalı mı, satılmamalı mı? Satılırsa din elden gider mi?

Satılmazsa da laiklik hasara uğrar mı? İvri zivir...

Hayır baylar! Hayır sayın milletvekili ve bakanlar!

Kamu çalışanlarının derdi tasası namaz saatlerinin öğle tatili ile uyuşturulması değil, "grevli toplu sözleşmeli" sendikal haklardır. Ve sosyal demokratlarla "kan bağı" olan kimi sendikacılar hariç büyük çoğunluğu da bunu sizden beklemiyor. Onlar kendi mücadelelerine güveniyorlar. İstediklerini işçilerle omuz omuza kavga meydanlarında alacaklar. Köylüler de sizin laflarınıza artık inanmıyor ve ergeç tutacakları yol, işçilerden, "memur'lardan farklı olmayacak.

Olmuyor beyler! İplerinizi tutan ve kaderinizi birleştirdiğiniz sermaye sınıfının içine düştüğü

çözumsuzlüğü; bu çözumsuzlüğün azgınlaştırdığı sivil-resmi faşistleri ve emekçilere yaptıklarını gizlemiyor, dikkati kendinize çekemiyorsunuz. Daha kalın perdeler gerekiyor, çirkeflerin üstüne çekecek. Ve daha zeki numaralar bulmanız gerekiyor, işçileri, emekçileri uyutmak için. Belki o zaman biraz daha uzatırız efendilerinizin düzeninin ömrünü.

Bakin! sizlere bıyık altından gülmeye başladı herkes. Bakın hergün yeni bir barikat çatılıyor Gazi'de, Nurtepe'de. Kızıl Bayrak'ları selamlıyor işçiler coşkulu 1 Mayıs alanlarında. Heryerde hızlanıyor kavga. Ve hızlanıyor, efendilerinizin ücretli kölelik düzeninin çöküşü. Olmuyor! Beceremiyorsunuz!

N. Kara/Ankara

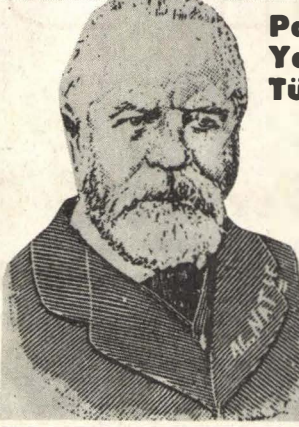
**Gazi osman paşadan yükseldi alev
Yılların uykusundan uyandı dev
Mesaj oldu isyan dolaştı ev ev
Sonun yaklaşıyor faşizm senin**

**Direksiyonsuz araç alıyor hızı
Çaresiz hastayı sarıyor sızı
Milli birliğe çağırıyor bizi itin kızı
Sonun yaklaşıyor faşizm senin**

**Timisi de İzzettin de bu yangını söndüremez
Tepenize kalkmış balızozu Azimet de dindiremez
Dünyayı tersine kimse döndüremez
Sonun yaklaşıyor faşizm senin**

ANTİRES

tarihimize yazılanlar

**Paris Komünarı, Eugene Pottier'nin
Yazdığı Enternasyonal, Direniş
Türkülerimizde Bir Kızıl Bayraktır.**

("...)
Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tufeyliye tanımamız hak
Dünya emeğin olmalı.

Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkunda
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal kurtulur insanlık."

HÜSEYİN CEVAHİR

THKP-C önderlerinden, 31 Mayıs 1971'de, İstanbul Maltepe'de sermayenin eli kanlı katilleri ile 51 saat süre ile çatıştıktan sonra şehit düştü. Kararlılığın, direnişin, devrim için gözünü kırpmadan ölüme yürümenin, yiğitliğin, can bedeli mücadelenin sembolüdür. Unutmadık! Unutmayacağız!

**"Nurhak sana güneş doğmaz
Uçan kuşlar yuva kurmaz**

**Dökülen kan yerde kalmaz
Soracağız hesabını!"**

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan

31 Mayıs 1971'de, sermayenin faşist devletinin ordusuna karşı gözlerini kırpmadan ölüme yürüdüler. Onlar, burjuva sosyalist reformizme karşı devrimciliğin, sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı kahraman, onurluca ölümün ve direnişin simgesi oldular. Dövüşe dövüşe ölmeyi bize ilk öğretmenlerdendi onlar. Kavga bayraklarımızda adları sonsuza dek yaşayacak.

Kızıl Bayrak'tan

23. sayımızdan merhaba! Günler işkence ve zulüm, kan ve ölüm haberleriyle geliyor. Gün geçmiyor ki bir halk savaşçısı, bir devrim askeri, faşist cellatların kanlı ellerinde şehit düşmesin.

Ama günler aynı zamanda, devrimci direnişin, halk kahramanlıklarının, barikat ateşlerinin haberleriyle de gümbür gümbür ilerliyor. Şehitlerimizin acısını yüreğimize gömerek yürüyoruz celladın üstüne üstüne.

Nurtepe, Polisan direnişleri, tutsak yakınlarının, HAVAŞ ve Eminönü Belediye işçilerinin mücadeleleri yüreğimize gül serpiyor.

Hasan Ocak'ı uğurlama töreni, devrimcilerden, işçi ve emekçilerden, faşizme sert bir yanıt dönüşüyor. 12 Eylül Türkiye'sinde, PKK gerillalarının cenaze törenlerinden sonra, ilk kez böylesine kitlesel bir

Şehitlerimiz Ölümsüzlüğe Kavuştu. Tutsaklarımız Mücadeleyle Özgürlüğe Kavuşacak!

sahiplenmeyle bir devrimcinin cenazesi kaldırılıyor.

Sermaye devletinin işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yönelik saldırıları, ilk sayısından bu yana Kızıl Bayrak'ın sürekli ve temel konuları oldu. Bu konuda hep bir "öncüsüzleştirme politikası"ndan söz ettik. Kızıl Bayrak altında, devrimci bir açık alan faaliyeti örgütlemeye çalışın biz komünistler de, kuşkusuz, bu politikadan fazlasıyla nasibimizi almaktayız. 22. sayımızdaki hemen hemen tüm yazıların toplatma nedeni gösterilmesiyle birlikte, %100'lük "rekör"umuzu sürdürüyoruz.

Bu satırların yazıldığı sıralarda, Adana büromuzun basıldığı ve yine arşivimize el konduğunu öğrendik. Adana polisi, bu tür baskınlarla bizleri yıldıramayacağını er ya da geç öğrenecektir. Biz, yıllardır mücadele

inde bilenerik sabretmeyi ve kazanmayı öğreniyoruz, onlar da kaybetmeyi. Her zaman kaybeden barbarlık, kazanan sosyalizm olacak.

1 Mayıs afişlemesi sırasında gözaltına alınan yazişleri müdürümüz Kadri Teymur ve arkadaşımız Orhun Yüksel, ilk duruşmada cezaevi idaresi tarafından keyfi bir biçimde duruşmaya getirilmediler. Gıyaplarında yapılan yargılama sonucu ise tutuklularının devamına karar verildi. Burjuva "adalet" kendi yasalarını da çiğneyerek, özgürlükleri gaspetmeye devam ediyor.

Ne var ki cezaevleri sosyalistler için, sadece, sınıf kavgasının en şiddetli yaşandığı alanlardan biridir. İşkencehanelerde kıramadıkları devrimci direncimizi, taş duvarlar arasında çürütebileceklerini sanıyorlarsa çok yanılıyorlar.

Devrimciler bunu defalarca kanıtladı, kanıtlamaya devam ediyor.

Bugün, devlet terörünün Nazileri aratmayacak iğrençlikte sürdürüldüğü Erzurum cezaevinde de bu böyledir, dün ölüm orucunda ölümsüzleşen Dörtler'e mezar olan Metris'te de böyleydi. Yarın da böyle olacak.

22. sayfamızda, bu geleneği ellerinde büyüterek sahip çıkan komünistlerin faşist cellatları kendi inlerinde, işkencehanede nasıl altettikleri anlatılıyor.

Şehitlerimiz ölümsüzlüğe kavuştu, tutsaklarımızın özgürlüğü mücadelemizle kazanılacak...

**Kahrolsun Sermayenin
Faşist Diktatörlüğü!
Yaşasın Devrim!
Yaşasın Sosyalizm!**

**Kızıl Bayrak Yükselerek
Sosyalizm Kazanacaktır!**

azal ... 1980-Mardin * Hüseyin Morşümbül 18 Eylül 1980-Bingöl * Cemil
ırbayır 9 Ekim 1980-İstanbul * Hayrettin Eren 21 Kasım 1980-İstanbul *
lahmut Kaya 25 Aralık 1980-Kars * Nurettin Yedigöl 12 Nisan
981-İstanbul * Gürkan Mungan Aralık 1983-Ankara * Maksut Tepeli 2
ubat 1984-İstanbul * Nurettin Öztürk 4 Nisan 1984-Ankara * Ömer Savun
Mayıs 1989-Siirt * Hüseyin Demirtaş 26 Mayıs 1989-Siirt * Adnan Bağcı
1 Haziran 1990-Siverek * Abdullah Kurt Eylül 1990-Yüksekova * Yusuf
rişti 14 Mart 1991-İstanbul * Haydar Altun Mart 1991-Kuzey Irak *
brahim Gündem 24 Eylül 1991-Hazro * Hüseyin Toraman 27
kim 1991-İstanbul * Mehmet Demir 10 Ocak 1992-Siirt * Durmuş Çaylak 9
ubat 1992-Fethiye * Hüsammettin Yaman 4 Mayıs 1992-İstanbul * Sonel
ül 4 Mayıs 1992-İstanbul * Hasan Gülünay 20 Temmuz 1992-İstanbul *
lehmet Ertak 22 Ağustos 1992-Şırnak * Ayhan Efeoğlu 6 Ekim
992-İstanbul Namık Erkek * 19 Aralık 1992-Mersin * Ali Kırlangıç 7 Mar
993-İstanbul * İbrahim Akıl 14 Haziran 1993-Şırnak * Hikmet Şimşek 14
aziran 1993-Şırnak * Hamdi Şimşek 14 Haziran 1993-Şırnak * Salih
emirkan 14 Haziran 1993-Şırnak * Halit Özdemir 14 Haziran
993-Şırnak * Semdin Çotay 14 Haziran 1993-Şırnak * İhsan Jygün 6
mmuz 1993-İstanbul * Yüksel Albekim 6 Temmuz 1993-İstanbul * Ayşe
alkaç 7 Ağustos 1993-İstanbul * Erdoğan Şakar 13 Ağustos
993-İstanbul * Ali İzzet Tinuntaş 14 Ağustos 1993-Şırnak * Turan Demir
Ekim 1993-Kulp/Alacak * Şahin Alalay 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak * Hasan
bar 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak * Şerif Akbar 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak *
ylih Akdemir 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak * Nusrettin Yerlikaya 9 Ekim
993-Kulp/Alacak * Bençet Tutuş 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak * Bari Şimşek
Ekim 1993-Kulp/Alacak * Abdo Yamuk 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak * Celi
oğan 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak * Behret Taç 9 Ekim 1993-Kulp/Alacak *
li Efeoğlu 1994-İstanbul * Abdülsamet Şahin 1994-Yüksekova/Murel *
ineyt Aydınlar 2 Mart 1994-İstanbul * Nazım Babaoğlu 1994-Siverek *
iffiye Kaçar 5 Eylül 1994-Gebze * Kenan Filgin 12 Eylül 1994-Ankara *
dan Güngör 11 Eylül 1994-İstanbul * Selahattin Talayhan 11 Eylül
994-İstanbul * Erdoğan Ergün 10 Kasım 1994-İstanbul * İsmail. Bânçeci 24
ralık 1994-İstanbul * Hasan Selim 1994-Kürdistan * Mehmet Selim
994-Kürdistan * Tezayir Orhan 1994-Kürdistan * Mahsun ...
994-Kürdistan * Mehmet Ates 1994-Kürdistan * Aziz ... 1994-Kürdistan *
li Beki 1994-Kürdistan * Hacı Saif 1994-Kürdistan * Mehmet Günkan
994-Kürdistan * Nejat Çelebi 1994-Kürdistan * Hidir Isık 1994-Kürdistan
Düzali Serin 1994-Kürdistan * Yeter Serin 1994-Kürdistan * Elif Serin
994-Kürdistan * Şirin Serin 1994-Kürdistan * Hatun Serin 1994-Kürdistan
2004: Toplam Kavın Savısı: 200 Kisi * 1005: Bugüne Kadar ki Kavın Savısı: 28 Ki

KIZIL BAYRAK

KAYBEDEREK

TÜKETEMEZLER!

BİR GİDER

BİR GİRİZ!